

ადოლფ ჰიტლერი

ADOLF HITLER

Adolf Hitler (1889-1945).

ჩემი ბრძოლა

MEIN KAMPF

თარგმნა ბუტა ტალახაძემ

1985 წელს შანხაიში გამოცემული შემოკლებული ვარიანტიდან

თბილისი

1991

ჩვენში ვერ იპოვნით აღამიანს, რომელმაც აღოღო ქიტლერის ვინაობა არ იცოდეს, მაგრამ მისი წიგნი „ჩემი ბრძოლა“ იშვიათად თუ ვისმეს ჩაგარდნა ხელთ.

გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა პარტიის მთავარი იდეოლოგისა და ფაშისტური სახელმწიფოს ფიურერის საპროგრამო თხზულების გაცნობა გაუანტავს იმ სიკრულეს, რომელიც ზიტლერის შესახებ შექმნილ საბჭოურ ლიტერატურასა და სინამდვილეს შორის არსებობს.

გერმანიის გაფეტიშების, რასობრივი უპირატესობის ქადაგების და გულისამრევი ანტიემიტიზმის გვერდით, მკითხველს საშუალება ეძლევა ავტორის თვალთ შეხედოს მე-20 საუკუნის პირველ მეოთხედში ევროპაში დატრიალებულ მოვლენებს და შემდგომში განვითარებული პროცესების გათვალისწინებით მთლიანობაში შეაჯასოს იგი.

კომუნისტურო, ინტერნაციონალური ტოტალიტარიზმისაგან თავდახსნილი საქართველო დიდი ტანჯვით მიიკვლევს გზას სახელმწიფოებრიობის აღდგენისაკენ. ამიტომ სრულიად ბუნებრივია ძლიერი ნაციონალისტური ტალღის აგორება, რომელსაც მკვეთრად დაუპირისპირდა დასავლური, კოსმოპოლიტური ყაიდის დემოკრატიის ადუპტა ბანაკი.

ეს წიგნი ორივე მხარის წარმომადგენელთა გაფრთხილება უნდა იყოს; უკიდურესობებს ხეირი არავისთვის არ დაუყრია და ჩვენი ვალაია ის „ოქროს შუალედი“ გამოვქებნოთ, რომელიც საქართველოს ხრულიად დამოუკიდებელ, დემოკრატიულ, ეროვნულ სახელმწიფოდ აქცევს.

მთარგმნელი

19.12.91

პირველი ნაწილი

1

ჩემი სამსობლო

რაცაღიტი სიბობლოურია, რომ ინის ნაპირას, ბრუნუნაში დავიბადე.

ეს პატარა ქალაქი ორი გერმანული სახელმწიფოს საზღვარზე ტეკს, რომელთა შერთებას მთელი ჩვენი ძალებით უნდა ვესწრაფოთ.

გერმანული ავსტრია აუცილებლად უნდა დაუბრუნდეს დიადი დედა-გერმანიის წიაღს, მაგრამ არა ეკონომიკური ხასიათის მიზეზთა გამო.

არა და არა!

ამ ორი ქვეყნის შერწყმა, ეკონომიკური თვალსაზრისით სასარგებლო კი არა, პირიქით, საზარალოც რომ იყოს, მაინც უნდა მოხდეს. ერთნაირმა სისხლმა ერთიანი სახელმწიფო უნდა შექმნას.

სანამ გერმანული სახელმწიფო არ შემოიკრებს ყველა გერმანელს და არ უზრუნველყოფს მათ საკვებით, გერმანიას არა აქვს მორალური უფლება ეძიოს ახალი ტერიტორიები.

მაშინ გამოეჭედავთ გუთნისგან მახვილს და კუჯილი მსოფლიოს მომავლისა ომის ცრემლებით მოირწყვება.

ეს იდეები მარწმუნებენ, რომ ჩემი გაჩენა ორი სახელმწიფოს საზღვარზე სიბობლოა დიდი მისიისა.

განა ჩვენ გერმანელები არა ვართ?

განა ჩვენ ერთურთს არ ვეკუთვით?

ეს პრობლემა აღრევე ჩაიბეჭდა ჩემს ბავშვურ ტვინში. ჩემი ამ მორცხვი კითხვების პასუხად, ფარული შურით ვაღიარებდი, რომ ბევრ გერმანელს არ გვეკონდა ბუნდნიერება გვეცხოვრა ბისმარკულ იმპერიასში.

ჩინოვნიკობა არ მსურდა და ვერავითარმა ხეწენა-მუდარამ ჩემზე ვერ გასჭრა. სამაგალითოდ მამაჩემის დასახვამაც კი, რომელიც ჩინოვნიკი იყო, სრულიად საწინააღმდეგო შედეგი გამოიღო.

მეზიზღებოდა სამსახური, რომელიც კანტორას მიმაჯაჭვავდა და არ მომცემდა საშუალებას ვყოფილიყავი საკუთარი თავის განმგებელი.

ახლა, როდესაც გადავხედავ განვლილ ცხოვრებას – ორ ფაქტს ალექვამ მეტად მნიშვნელოვნად.

ის, რომ შევიქენ ნაციონალისტი! და, რომ შევიცან ისტორიის ნამდვილი არსი! ბებერი ავსტრია აღრეულ ეროვნებათა სახელმწიფო იყო.

ამ ეროვნებათა ურთიერთბრძოლაში ადრეული სიყრმიდანვე ჩაგები. მიუხედავად სასჯელის შიშისა, სკოლაში ძალზე ხშირად ნაცვლად ავსტრიული „კაიზერლიდისა“, „ლიოჩლანდ იუბერ ალესს“ ემღეროდით. მალე ისეთი ფანატიკური გერმანელი ნაციონალისტი გაგზნდი, რომელიც საკმაოდ შორსაა დღევანდელი ჩვენი ნაციზმისაგან.

უკვე 15 წლისა ერთმანეთისაგან ვარჩევდით დინასტიურ პატრიოტიზმსა და სახალხო ნაციონალიზმს.

ჯერ კიდევ ბავშვობაშივე მივხვდით, რომ ავსტრიის სახელმწიფოს არ შეეძლო ჩვენი -- გერმანელების სიყვარული.

ჰაბსბურგთა კარის ისტორიის ცოდნას, ჩვენი თვალთ ნანახი სინამდვილეც ემატებოდა.

ჩვენი ერის სხეულს ჩრდილოეთით და სამხრეთით უცხო რასათა შხამი ღრღნიდა და თავად კენაც უფრო და უფრო ჰკარგავდა გერმანულ იერს.

იმპერატორის კარიც „ჩეხურ“ სახეს იღებდა. მაგრამ, ეტყობა, ამ საქმეში სამართლიანობის ქალღმერთი ჩაერია და ისე მოაწყო, რომ სლავის ტყვიას განაგმირინა ერტპერტოგი ფერდინანდი; კაციც, ვისაც ავსტრიის სლავურ სახელმწიფოდ ქცევა ეწადა.

გერმანიისა და ავსტრიის მაშინდელი ურთიერთობებისას ჩაისახა იმ ომის ბაცილა, რომელმაც საერთო დამხობა გამოიწვია.

მოგვიანებით მე ისევ დაეუბრუნდები ამ თემას. ამჯერად მხოლოდ ავლენიშნავ: მე თავიდანვე დარწმუნებული ვაზღვდით, რომ გერმანული რასის გადარჩენის აუცილებელი პირობა ავსტრიის, როგორც სახელმწიფოს, განადგურება იყო. ასევე მჯეროდა, რომ ჰაბსბურგები გერმანულ რასას ბოროტების მეტს ვერაფერს მოუტანდნენ.

გულში ვესათუთებოდი ჩემი ავსტრო-გერმანული სამშობლოს მზარდ სიყვარულს და კიდევ უფრო მზიზღებოდა ავსტრიის სახელმწიფო.

სიღარიბის მიზეზით, ძალიან ადრე დამიდგა პროფესიის არჩევის საკითხი. ჩემი ოჯახის მცირე შემოსავალს დედაჩემის ავადმყოფობის ხარჯები თითქმის მთლიანად ნთქავდა. ცხოვრება იმ პენსიით, რომელსაც ჩვენ ვიღებდით, შეუძლებელი შეიქნა.

და აი, ჩემოდნით ხელში, რომელშიც თეთრეული მელაგა, ვენას გავემართე, რათა ბედს ეწეოდი.

მსურდა „რაღაც“ გამოვსულიყავი, რა თქმა უნდა, ჩინოვნიკის გარდა!

2

3365

ვენამ გამაოგნა დაუჯერებელი ფუფუნებისა და შემაზრუნენი სიღარიბის მკვეთრი კონტრასტებით.

ვენაში ძალუმად შეიგერძნობოდა მთელი იმპერიის მაჯისცემა და ხალხთა აღრევის ფრიად სახიფათო მოძიხიბულელობა.

სასახლის კარის ბრწყინვალეობა მაგნიტივით იზიდავდა მდიდარ ხალხს და ინტელიგენციას.

ცენტრალური მმართველობის სისტემის წყალობით, ვენაში კონცენტრირებული იყო ქვეყნის მთელი პოლიტიკური და ადმინისტრაციული ძალაუფლება.

გარდა ამისა, ის ინტელექტუალური ცენტრიც იყო. აქ მრავლად ცხოვრობენ პროფესორები, არტისტები, ლიტერატორები და ა.შ.

არისტოკრატთა, დიდუკართა სიმდიდრის და უზრუნველყოფილი ინტელიგენციის გვერდით, ათასობით უმუშევარი შურით შესცქეროდა მათ ბრწყინვალე სასახლეებს.

სოციალური საკითხების შემსწავლელი, ვენაზე უკეთეს ადგილს ვერსად ვერ იპოვნედა. მაგრამ საჭირო იყო შეცდომა არ დაეშევა და დაკვირვება ქვემოდან უნდა დაგვეყო.

ვენაში არსებობისათვის ბრძოლაში მოიწინა და ამან მიმახვედრა, რომ სოციალურ საკითხებს არ შეიძლება ქველმოქმედის პოზიციიდან მიუდგე. ეს უშუალოდ და სასაცილოა.

ამ საკითხების გადაჭრისას საჭიროა მთელი ჩვენი ცხოვრების კულტურულ-ეკონომიკური რეორგანიზაცია, რომელიც ხალხის ლეზტირ მდგომარეობას ბოლოს მოუღებს.

ვერ გეტყვით, იმ პერიოდის ვენაში რამ უფრო გამაოცა - მუშების საშინელმა გაჭირვებამ თუ მათი სულიერი განვითარების მეტისმეტმა დაბალმა დონემ.

ჩვენი ბურჟუაზია ხშირად მტივიწულად განიცდიდა, როდესაც ვილაც მანანწალას საერთოდ არ აინტერესებდა თავისი ეროვნება და იმას კი არ უფიქრდებოდნენ, რომ ამ უბედურს თავის გატანის გარდა სადარდებელი არ ჰქონდა.

ვენაში გატარებულმა წლებმა ბევრი რამ მასწავლეს...

იმისათვის, რომ მოახდინო „ხალხის ნაციონალიზირება“, საჭიროა შექმნა ჯანსაღი სოციალური პირობები და ამ ხალხს განათლება უნდა მისცე! მხოლოდ აღზრდა და განათლება განმსჭვალავს ადამიანს შინაგანი ნაციონალური სიამაყის გრძნობით!

რამეთუ ბრძოლა მხოლოდ იმისთვის შეგიძლია, რაც გიყვარს, ხოლო გიყვარს ის, რაც იცი!

1909-1910 წლებში ჩემი პირადი მდგომარეობა იმდენად გაუმჯობესდა, რომ მჩაზველად ან მჩატვარ-აკვარელისტად დამოუკიდებლად მუშაობა შემიძლო.

ამავე დროს გულდაგულ კვდილობდი გავნათლებულიყავი და თან ცხოვრებას ვეცნობოდი.

მე უკვე მაშინ მივედი იმ დასკვნამდე, რომ ხალხსაც, ქალის მსგავსად, ურჩვენია მბრძანებლის ძლიერ ხელს გრძნობდეს და ეს ხიამოვნებს.

პოლიტიკურ დოქტრინათა შორის, რომლებსაც მე იმ დღეებში ვსწავლობდი, იყო სოციალ-დემოკრატიული პარტიის დოქტრინაც.

ჯერ მხოლოდ ზედაპირულად გავეცანი ამ პარტიის პროგრამას, შემდეგ კი

შევეცადე ჩაეწელომოდი შის არსს. მალე ამ პარტიის ოფიციალური ლიტერატურა აღარ მიზიდავდა. ბოლოს და ბოლოს მივედი იმ დასკვნამდე, რომ ეს პარტია, როგორც ეკონომიკურ, ისე პოლიტიკურ საკითხებში, ცრუ გზას ადგა. დაერწმუნდი იმამიც, რომ ამ პარტიის მიზანი ნერგეა იყო, რომელიც ნიშნულია რასისათვის, რომელსაც აქამდე მე არ ვიცნობდი.

სოციალ-დემოკრატიის მთავარი შინაგანი მიზანი ებრაელობასთან ურთიერთგაგების მიღწევაა.

ებრაელთა გაგება ნიშნავს ფარდა ახადო ამ პარტიის საიდუმლო ჩანაფიქრს და გამოაშკარავო მარქსიზმის მთელი ნაბოღვარი, რომელიც ცდილობს თავისი მჭკქარე ლოზუნგებით მთელს მსოფლიოს გონება დაუბნელოს.

ახლა ვერ ვიხსენებ, როდიდან მიიღო სიტყვამ „ებრაელი“ ჩემთვის საქციალური მნიშვნელობა.

ხახლში, მამაჩემის სიცოცხლეში, ეს სიტყვა არც გამეგონა. მამა იმ ადამიანთა რიცხვს განეკუთვნებოდა, რომლებსაც „მსოფლიო მოქალაქეებს“ უწოდებდნენ, თუმცა ეროვნული გრძნობაც საკმაოდ ჰქონდა განვითარებული. ამ გრძნობამ ჩემზეც იქონია დიდი გავლენა.

უკვე მოზრდილს, რეალურ სასწავლებელში მყავდა ერთი თანაკლასელი ებრაელი. თავიდან ჩვენ, ბიჭები, მას თავაზიანად ვეპყრობოდით, მაგრამ ახლოს გაცნობის შემდეგ უნდობლობა დაგვეუფლა მისდამი.

14 ან 15 წლისა ვიქნებოდი, როდესაც სიტყვა „ებრაელის“ პოლიტიკური მნიშვნელობა შევიტყვე. მას შემდეგ ამ სიტყვისადმი ანტიპათიურად განვეწყვე.

ლინცში, სადაც ბავშვობა გაატარე, ძალზე ცოტა ებრაელი ცხოვრობდა; ებრაელთა ძირითად მასას მოცილებულნი იყვნენ და ჩვეულებრივი ევროპელების ცხოვრებით ცხოვრობდნენ. მე მათ სულაც ვერმანელებად ვთვლიდი.

ამ შეხედულების შეუსაბამობას ვერც ვხვდებოდი, ვიდრე ყურადღება არ მივაქციე ჩვენს შორის არსებულ მკვეთრ რელიგიურ სხვაობას. მაგრამ რწმენის გამო მათი დევნის იდეაც კი საშინელებად მიმაჩნდა.

ვენაში, სადაც ბედნიერების საძებრად ჩავედი, ებრაელები თავიდან ნაკლებად მეჩნებოდნენ თვალში, თუმცა იქ 200 ათას სულს ითვლიდნენ. ორმილიონიანი მოსახლეობის მასაში ისინი სრულიად გათქვეფილნი ჩანდნენ.

ვენაში ყოფნის პირველ თვეებში მთლიანად შთანმთქა ქალაქის ცხოვრების გაცნობამ. მოგვიანებით, როდესაც შევეგუე მას, ისევ მიუბრუნდი ებრაულ საკითხს.

ვერ ვიტყვი, ჩემი და ებრაელების გაცნობა სასიამოვნო გარემოებათა გამო მომხდარიყოს.

თავდაპირველად ებრაელებში მხოლოდ განსხვავებული რწმენის ხალხს ვხედავდი და რელიგიური შეხედულებების გამო მათ შევიწროებას აღმფოთებით ვხვდებოდი. ამიტომ გასაკვირი არ უნდა იყოს, რომ ის ტონი, რომლითაც ვენის ანტისემიტური პრესა წერდა, მე დიდი კულტურული ტრადიციების მქონე ერისათვის შეუფერებლად მიმაჩნდა.

გაზეთები, რომლებიც ანტისემიტურ კამპანიას ეწეოდნენ ცუდი რეპუტაციით სარგებლობდნენ.

ჩემი შეხედულებანი ებრაელებზე ამ გაზეთებიდან დამოუკიდებლად ჩამომიყალიბდა. ცხრორობდი ვენაში და დიდი ინტერესით ვსწავლობდი პოლიტიკურ და სოციალურ საკითხებს.

აღტაცებისა და სიამაყის გრძნობით ვადევნებდი თვალს გერმანიის იმპერიის ზრდა-განვითარებას, რომელიც მკვეთრ კონტრასტს ქმნიდა ავსტრიის საერთო დაცემასთან.

ვილაჰემ II წინააღმდეგ მიმართულ კამპანიას ძალზე უარყოფითად ვეკიდებოდი. მე მას ვუცქერდი არამარტო როგორც იმპერატორს, არამედ როგორც გერმანიის სამხედრო ფლოტის შემქმნელს.

მე მანრისხებდა, რომ კაიზერს რაინსტაგში სიტყვით გამოსვლის უფლება არ ჰქონდა. მე ვთვლიდი, რომ ამ ორგანიზაციას ეს წესი უნდა შეეცვალა. სულ ერთი სხდომის განსმავლობაშიც, პარლამენტის მოლაყებნი უფრო მეტს ლაპარაკობდნენ, ვიდრე ამას ასწლულის განმავლობაში შეძლებდა იმპერატორთა მთელი დინასტია.

მაცოფებდა ის, რომ ქვეყანაში, სადაც ყველა სულელს ჰქონდა კრიტიკის უფლება, გვირგვინოსან იმპერატორს მორჩილად უნდა ესმინა ამ ბრიყვეული დაწესებულების საყვედურები.

აღმფოთებული ვიყავი იმითაც, რომ ვენის პრესა, რომელიც თვით სასახლის კარის არარობებსაც კი ქედს უხრიდა, თავს უფლებას აძლევდა გერმანიის იმპერატორისადმი მტრული ეპითეტები ეხმარა.

უნდა ვაღიარო, რომ ამ მხრივ მხოლოდ ერთი ანტისემიტური გაზეთი – „დოიჩე ფოლკსბლატი“ იქცეოდა ღირსეულად.

გავუღინინი ვენის გაზეთები აღტაცებულნი იყვნენ საფრანგეთით, რაც ჩემს ნერვებზე საშინლად მოქმედებდა. კითხულობდი პანეგირიკებს დიდი ფრანგული კულტურის მისამართით და ერთადერთი გამოსავალია გრჩებოდა – სირცხვილით დამწვარიყავი, რადგან გერმანელად გაჩნდი.

ასე, რომ ჩემი არჩევანი შეგაჩერე „ფოლკსბლატზე“, რომელიც ყველაზე „სუფთა“ მეჩვენებოდა. მიუხედავად იმისა, რომ არ ვეთანხმებოდი მის მკვეთრ ანტისემიტურ კურსს, მაინც კითხულობდი და ბევრს საკითხსაც ჩაუღრმავდი. ამ გაზეთის მეშვეობით, ღლოს გავცანი ქრისტიანულ-სოციალისტურ პარტას და მის ლიდერს დოქტორ კალუგერს.

ერთხელ, ქალაქში სეირნობისას, ვილაჰ კაცს გადავაწყდი, რომელსაც გრძელი ზიფთანნი ეცვა და შავი ხუჭუჭი თმა ჰქონდა. თავში დამკრა:

– ალბათ ეს არის ნამდვილი ებრაელი!

ღინცელი ებრაელები სულ სჯანაირები იყვნენ.

ყურადღებით შევათვალეიერე ეს კაცი და თანდათან განმიმტკიცდა რწმენა, რომ ის ნამდვილად არ იყო გერმანელი.

ჩემი ეჭვი ა გასაფანტავად წიგნებს მოკვიდე ხელი. ასე მოხვდა პირველად ჩემს ხელში ანტისემიტური ბროშურები. სამწუხაროდ, ისინი ვერ წვდებოდნენ ებრაული საკითხის არსს, რადგან განკუთვნილნი იყვნენ გაუთვითცნობიერებელი მკითხველისათვის და ემყარებოდნენ სულელურ შეხედულებებს.

ებრაული საკითხი მთელი თავისი გრანდიოზულობით მწვავედ იდგა ჩემს წინაშე.

გამიჩნდა მტარჯველი შიში, რომ რაიმე შეცდომა არ დამეშვა და ისევ განვაგრძე ჩემი „ძიება“.

უკვე აღარ ვეჭვობდი, რომ ძირითადი მიზეზი იყო არა რელიგიური, არამედ რასობრივი მტრობა.

ებრაული საკითხით დაინტერესების შემდეგ, ვენა სრულიად სხვა თვალთ დავინახე.

სადაც არ უნდა შესულიყავი, ყველგან ებრაელს გადაყვრებოდი და რაც უფრო მეტად ვაკვირდებოდი მათ, მით უფრო მეტად მანციფიერებდა ჩვენს შორის არსებული განსხვავება.

ქალაქის ცენტრალური და ღუნაის არხის ჩრდილოეთით მდებარე რაიონები მთლიანად ებრაელებით იყო დასახლებული.

იმ დროს, როდესაც მე თავს ვიმტერევედი თუ რას წარმოადგენდა ეს ხალხი – დაიწყო მოძრაობა, რომლის გამოძახილი ვენასაც მძლავრად მისწვდა. ეს იყო სიონიზმი, რომელმაც გამოამყვანა ებრაელობის ეროვნული ხასიათი.

გარედან ისე მოსჩანდა, თითქოს სიონიზმის იდეებს; ებრაელთა უმეტესობა არათუ იზიარებდა, არამედ გამობდა კიდევც.

ამ საკითხით დაინტერესებული გარეშე პირი, სულ იოლად გაიხილართებოდა სპეციალურად შექმნილ ცრუ თეორიებისა და პრინციპების აბლაბუდაში.

ასე მაგალითად, „ლიბერალი ებრაელები“ გამოხდნენ სიონისტების მათი დოქტრინის „არაპრაქტიკულობის“ გამო, რომელიც მათი აზრით, დროსა განსაჯელობაში, შეიძლება „სახიფათოც“ კი გამხდარიყო მთელი ებრაელობისათვის.

მაგრამ შინაგანი კავშირი ამ ჯგუფებს შორის კვლავაც მყარი იყო.

კარგად დავაკვირდი სიონისტებისა და ლიბერალების უთანხმოებას და მივხვდი, რომ ეს ფიქცია იყო.

როდესაც შევიტყვე თუ რა მუშაობას ეწევიან ებრაელები პრესაში, ხელოვნებასა და ლიტერატურაში, იუდაიზმმა ჩემს თვალში საბოლოო სახე მიიღო.

საკმარისი იყო თვალი შეგვეკო თეატრისა და კინოს აფიშებისათვის, გენახა თუ როგორი დრამებითა და ტრაგედიებით რყენიდნენ საზოგადოებას ებრაელი ავტორები, რომ ანტიპათიით განმსჭვალულიყავი მათდამი.

სულიერი ბაცილა, რომელსაც ისინი ავრცელებდნენ, შავ ჭირზე ს. შიში იყო.

საზღვარგარეთული გაზეთების ყურადღებით თვალთვრებაც დაეიწყე და ლიბერალური ტენდენციები სრულიად სხვა კუთხით დავინახე.

თავდასხმებზე მათი თავშეკავებული პასუხები ან სულაც იგნორირება, ემსაკურ ფანდალ მეჩვენა.

ბრწყინვალე თეატრალური კრიტიკოსები ხოტბა-დიდებას ასხამდნენ ებრაელ ავტორებს და მიწასთან ასწორებდნენ მათ გერმანულ კოლოგებს.

კაიზერ ვილჰელმისადმი ნასროლმა შხამიანმა ისრებმა და ფრანგული კულტურის განდიდებამ, ებრაელთა გავლენის ქვეშ მყოფი პრესისადმი მტრულად განმავყო.

ახლა. როდესაც მივხვდი, რომ სოციალ-დემოკრატიული პარტიის სულისჩამდგმელები ებრაელები არიან, ჩემი ხანგრძლავი სულიერი ბრძოლა

დამთავრდა. თვალთაგან ლიბრი ჩამოშლილდა.

ბოლოს და ბოლოს აღარ შეეძებებოდა, რომ სოციალ-დემოკრატიულმა პრესამ მოღვაწედ ებრაელთა ზეღში იყო.

უფრო მეტად დაერწმუნდი, რომ არც ერთი გაზეთი, რომელთანაც ვისიმე ებრაელს რაიმე შეხება ჰქონდა, არ შეიძლება ყოფილიყო ნაციონალისტური იმ აზრით, როგორც ეს მე შესმოდა.

რაც შეეხება მარქსისტულ პრესას, იქ, დამკვირვებელი რედაქტორიდან, დამთავრებული უმცროს თანამშრომლამდე, ყველანი ებრაელები იყვნენ.

სოციალ-დემოკრატების ყველა ბროშურის ავტორებიც ებრაელები იყვნენ. სოციალ-დემოკრატიულ გაზეთების თითქმის ყველა სტატეას ხელს ებრაელი ჟურნალისტები ასწერდნენ.

რაც უფრო ვინტერესდებოდი მათი საქმიანობით, მით უფრო მიმტაცდებოდა რწმენა, რომ არ ვცდებოდი.

ებრაელები დომინირებდნენ რაიხსტაგში, მუშათა კავშირებში, თავმჯდომარეობდნენ სხვადასხვა ორგანიზაციებს, იყვნენ ქუჩის აგიტატორები.

ყოველივე ამან, ბოლოს და ბოლოს დამარწმუნა, რომ ებრაელები არასოდეს გაგერმანულდებოდნენ.

ამან მიმიფანა იმ აზრამდე, რომ იხისი ერის განმსრავლებელ ელემენტს წარმოადგენდნენ.

რაც უფრო მეტად ვინტერესდებოდი ებრაელებით, მით უფრო ვერკეციდი მათ თავისებურებებში.

ასე მაგალითად, დისკუტებში ყოველთვის ოპონენტის ხიბრივეზე თავაპობდნენ, მაგრამ თუ ეს ხერხი არ გაუვიდოდათ, თვითონ მოგაჩვენებდნენ თავს სულელებად და თუ აქაც ვერ გაგატყუებდნენ, უბრალოდ სხვა თემაზე გადახტებოდნენ. თუ მსმენელთა გულს ვერ მოინადირებდნენ, მეორე დღეს სრულიად საწინააღმდეგობს ქადაგებას მოჰყვებოდნენ და კრიტიკის ქარცეცხლს დაატყუებდნენ იმ იდეებს, გუშინ თავად რომ იცავდნენ.

მათთვის დამახასიათებელმა ქვეყანადგარობამ, მოხერხებულობამ და ცბიერებამ, საბოლოოდ შექამულა ეს ხალხი.

ამ სიძულვილს თავისი დაღებით მხარეც გააჩნდა, რადგან რაც მეტად კითხულებდი მათ, მით მეტად ვიმსჯელებოდი ჩემი ხალხის საყვარულთა

ასე რომ გულგრილი დამკვირვებლიდან, ფანატური ანტიემიგრეტი გახლდა.

მარქსიზმის ებრაული დოქტრინა უარყოფს ბუნებაში არსებულ არისტოკრატიზმის პრინციპს და ნაცვლად ინდივიდუუმის ძალის მარადიული პრივილეგიისა, ცვაქს მკედარი მახის იდეის უპირატესობას. სხვა სიტყვებით, მარქსიზმი უარყოფს ინდივიდუალობის ფასეულობას, ართმევს ყოველწინაირ მნიშვნელობას იმას, რასაც კაცობრიობა მიჰყავდა და მიჰყავს უმაღლესი კულტურისაგენ. მარქსიზმის სწრაფვას, მთელს მსოფლიოს თავს მოაზვიას თავისი კანონები, მხოლოდ ქაოხი მოყვება.

თუ ებრაელობა მარქსიზმის დახმარებით ყველა ერზე გათმარჯვებს, მამინ კაცობრიობის მზე ჩაქვევდება და ჩვენი პლანეტა ისეთივე უკაცრიელი გახდება, როგორც იყო მილიონი წლების წინათ.

ბუნება შურს იძიებს მისი უფლებების ყოველგვარი უზურპირებისათვის.
და ახლა მწამს, რომ ყოვლისშემძლის სურვილისამებრ ვირჯები. ებრაელებთან
მებრძოლი ლუთის საქმეს ვემსახურები!

3

ავსტრია და გერმანელები

პოლიტიკური აზროვნება დუნაისპირა სახელმწიფოში უფრო ძლიერი და მკვეთრი იყო, ვიდრე გერმანიაში, პრუსიის, ჰამბურგისა და ჩრდილოეთ სანაპიროს გამოკლებით. ავსტრიელი გერმანელი თავისი რასობრივი ვალის შეგრძნებას არასოდეს არ ჰკარგავდა. მიუხედავად იმისა, რომ ბედისაგან საერთოუგრძმანულ მამულს მოაწყვეტილი იყო, განუწყვეტლივ ოცნებობდა პოლიტიკური ვნებებით დაგლეჯილი გერმანიის გაერთიანებაზე.

ავსტრიელი გერმანელის თვალსაწიერი ბევრად სცდებოდა მისი სახელმწიფოს საზღვრებს. ქვეყანაში ისინი პირველობდნენ, ეჭირათ რა საბასუხისმგებლო პოსტები მთავრობაში. ებრაელობის ხრიკების მიუხედავად, მათ ხელში იყო მთელი საგარეო კაჭრობა. ოიფიცრთა კადრები ძირითადად გერმანელებით იყო დაკომპლექტებული. მიცნირებდასა და ხელოვნებაშიც წამყვანი პოზიციები ეჭირათ.

ვენის შექმნის გამოყა გერმანელი მუსიკოსებით, არქიტექტორებით, სკულპტორებით. და ბოლოს, საგარეო პოლიტიკა მთლიანად გერმანელების ხელში იყო, თუმცა ხანდახან რაიმე თანამდებობაზე უნგრელებიც ინიშნებოდნენ.

მიუხედავად ყველა ცდისა, ავსტრიის მონარქიის შენარჩუნება ამოო იყო. იმპერია ხელიდან ეცლებოდა და ამას იმპერატორი კარგად ხედავდა.

უნგრული ბუდაპეშტი თანდათან დედაქალაქად იქცეოდა და მისი ზრდა და მნიშვნელობა ვენასაც კი დაეუქრა. ბუდაპეშტის კვალობაზე თავი წამოაჭყო ჩეხურმა პრადამ. ლეოვი და ლიბაზიც მათ კვალს მიჰყვებოდნენ.

ავსტრიული სახელმწიფოს შენარჩუნებისათვის სერიოზულად რომ ეხრუნათ, მიზანს მთადწეკლნენ, მაგრამ ეს არავის უქნია.

ქვეყანაში უნდა შექმლებულიყო ერთი ვნა და სასკოლო განათლების ერთიანი პრინციპი.

ათი-ოცი წლის შემდეგ ეს ნამდვილად გამოიძებდა შედეგს. მუშაობა ახწლეულზე უნდა გაგვიყოვალა და განუხრელად გაგვიტარებინა. იმპერიაში შექმავალი ყველა რაისა საქუთარი ცხოვრებით ცხოვრობდა და ამას შედეგად ჰაბსბურგთა მონარქიის დამხობა მოჰყვა.

რომის გერმანული იმპერიის იმპერატორს იოზეფ II, კარგად ესმოდა თუ რა ეპოქრებოდა მის დინასტიას. მთელი თავისი მეფობის პერიოდში, სიკვდილამდე, 1790 წლამდე, არაადამიანური ენერგიით ცდილობდა თავის წახამორბედთა შეცვლამების გამოსწორებას, მაგრამ შემდეგ ყველაფერი ისევე მივლებურად წავიდა.

მისმა მიმკვიდრებმა სხვადასხვა მიზეზთა გამო ეს მისთა ვერ აღახრულეს.

1948 წლის რევოლუციამ მოიღოს მსოფლიოში კლასთა ბრძოლის დახაწვისი უნდა გამხდარიყო. მაგრამ ავსტრიაში ახ. მის შემადგენლობაში მყოფ ხალხთა ბრძოლის დახაწვისად იქცა.

სამწუხაროდ, ავსტრიაში დაწყებული მოძრაობის არსი გერმანელებმა ვერ გაიგეს. მათეებუ იგი რევოლუციურ დინებას, რათაც განისაზღვრეს თავიანთი ბელადი. მათ დიდი როლი თამაშის ღმირკრატული ძეგების განვითარებაში, რომელმაც მათეუ გამოუთხარა ძირი.

თხუთ პარლამენტის ფორმირებას, ხალაც არ იყო დადგინელი ერთი სახელმწიფო ენა, ხოლო მოუღო გერმანელი ხალხის დომინირებას ავსტრიაში. ამ მომენტისდან იმპერია დაეჭიანა დაღუპვისაკენ.

აქ აღარ შეეუღებო ავსტრიის მონარქის დამხობის მიზეზთა ლეგალურ გარეგებას. რადგან ეს არაა ჩემი წაგვის მისანია. მხოლოდ მიუთითებ ამ ფაქტებზე, რომლებმაც დაღა მინამყელობა ჰქონდათ ჩვენი ეპოქისათვის და გაეღუნა მთახდისის ჩემი პოლიტიკური შეხედულებების ფორმირებაზე.

ამ დაწეებულებათა შორის, რომლებმაც დაღუპეს ავსტრია, იყო პარლამენტები ასუ როგორც მას ემხდნენ რაიხსტაგთა.

ამ დაწეებულების მამა, რა თქმა უნდა, იკლასიკურა ღმირკრატის“ ქვეყნის, ინგლისის პარლამენტები იყო.

ინგლისის პარლამენტის მხგაკხად ავსტრიის პარლამენტიც ორი პოლიტიკისგან „ბეგორდნგგენშაუზისა“ და „პერენშაუზისგან“ შედგებოდა.

მაგრამ ეს პოლიტიკები დიდად განისხგავედნენ ინგლისურისგან, გარეგნული ხახითაც კი.

ინგლისის პარლამენტის არქიტექტორმა შენობა ემდლებათა და ბრიტანეთის იმპერიის ძღეგმოსილების იღუტრაციებით მორთო, რათაც ის ეროვნული დიდების ტამრად აქცია. ავსტრიის პარლამენტი კა დანთელის არქიტექტორებმა აამყნეს და თავიანთი ქმნილება ანტიკური ეპოქის ემხედებითა და ორნამენტებით მოკაშმეს.

გერმანული რაიხს ბეის ავსტრიის სახელმწიფოში, მისი რაიხსტაგში გაეღუნის ძალა განსაზღვრავდა.

საყოველთაო საარჩევნო უეელებისა და ფარული კენჭისყრის მიმოდებამდე რაიხსტაგში გერმანელები დომინირებდნენ.

მაგრამ სოცილ-ღმირკრატების ხრიკების წეალობით, მღგომარეობა შეიცვალა და საბოლოოდ რაიხსტაგმაც დაკარგა გერმანული „ელოფრო“.

თავდაპირველად ბერლინის პარლამენტს რომ გავცნობოდი, შეიძლება შეესვარათიყუ და მგონებოდა, თითქოს პარლამენტი და საყოფო კარი ერთმანეთისგან დამოუკიდებულნი არიან.

მაგრამ პარლამენტურ ხისტემას ავსტრიაში გავეცანი და ასეი დასკენამდე მივედი: ეს პარლამენტი არარაობაა და პარსტურეგები კიდევ უარყენის!

პარლამენტის შესწავლამ ახალ მტანჯველ აზრამდე მიმიყვანა:

კაცობრიობის პროგრესი მახათა გონებრივი შემოქმედების ნყოფითა იყო ინდივიდუალთა ძალიანსმეების?

ინდივიდუალური ავტორიტეტის უარყოფით და მასზე მასის გაბატონებით პარლამენტური სისტემა ძირს უთხრის ბუნებაში არსებულ არისტოკრატიზმის პრინციპს.

ებრაული გაზეთების მკითხველი ძნელად თუ წარმოიდგენდა რა ბირობები იმდროინდელი მოდერ საპარლამენტო სისტემებში.

ჩვენი პოლიტიკური ცნობების გართულების უმთავრესი მიზეზი პარლამენტია. ყველაზე მთავარია გვახსოვდეს, რომ:

- მასა ვერასოდეს ვერ შეცვლის ადამიანს!
- მასა ყოველთვის სიბრძნისა და სიღარიბისკენა მიდრეკილი!

როგორც ასე სულელისგან ერთი ბრძნული აზრი არ ითქმება, ისევე ასე ლაჩარი ერთ გმირულ გადაწყვეტილებასაც ვერ მიიღებს.

დემოკრატიზმის იდეის გარყვნიის ნათელსაყოფად, საკმარისია ერთმანეთს შევედაროთ დემოკრატიული პარლამენტური სისტემა და ნამდვილი გერმანული დემოკრატია. თანამედროვე დემოკრატიული პარლამენტის მიზანს „ბრძენისა“ შეგვრება კი არ წარმოადგენს, არამედ ჯგუფების ანუ ბრბოს ფორმირება, რომელსაც ადვილად წაიყვან საჭირო მიმართულებით. მხოლოდ ამნაირად შეუძლიათ პარტიებს თავიანთი ამოცანების შესრულება.

ასეთ პირობებში პასუხისმგებლობა, რომელიც პარლამენტს უნდა ეკისრებოდეს, ფაქტურად მოხსნილია.

პირდაპირი, პატიოსანი ადამიანი, რომელიც მზადაა იკისროს უმძიმესი პასუხისმგებლობა, არასოდეს არ წაება სალაყბო პარლამენტში, სადაც პასუხისმგებლობის გრძნობას მოკლებული ხალხი მშვენივრად ატარებს დროს. ამრიგად, ნამდვილ დემოკრატიას პარლამენტი საერთოდ არ სჭირდება.

მაშ ვის სჭირდება?

რა თქმა უნდა, მხოლოდებრაელს: მარტო მას შეუძლია ღირსეულად დააფასოს ეს ცრუ, ბინძური დაწესებულება!

პარლამენტური სისტემისაგან სრულიად განსხვავებულია გერმანული დემოკრატია, სადაც ტარდება ბელადის თავისუფალი არჩევნები და ეს ბელადი მზადაა სიცოცხლე შესწიროს ნაციონალურ საქმეს.

ომის წინა წლებში ავსტრიის პარლამენტის საერთო ტონი გერმანიის წინააღმდეგ იყო მიმართული.

ეს განსაკუთრებით შესამჩნევი გახდა მას შემდეგ, რაც ჰაბსბურგთა ტახტის შემკვიდრე ერცჰერცოგი ფერდინანდი გახდა. მისი მეოხებით ავსტრიაში ჩეხური გავლენა გაბატონდა. ასე მაგალითად, სუფთა გერმანულ სოფლებში ჩეხურ ენაზეც დაიწყო ლაპარაკი. ქვემო ავსტრიაში ჩეხები იმდენად გათავებდნენ, რომ ვენას „თავიანთ“ დედაქალაქს ეძახდნენ.

ტახტის შემკვიდრის მეუღლე ჩეხი იყო და მისი გარემოცვა ძალზე ანტიგერმანული სულისკვეთების გახლდათ.

ამ გარემოცვის იდეალი დამოუკიდებელი, კათოლიკური, სლავური სახელმწიფოს შექმნა იყო.

ამ გეგმაში ჩაითრეის კათოლიკური ეკლესიაც, რომელსაც, ჰაბსბურგთა მსგავსად,

ამისგან არაფერი ხეირი არ მოხვლია. შედეგები საკუბით ტრაგეიკული მივიღეთ: ჰაბსბურგებმა ტახტი დაკარგეს. კათოლიკურ ეკლესიას ხელიდან გაუსხლტა დიდი სახელმწიფო.

* * *

ავსტრიაში „გერმანიზმის“ ამოძრავის ცდებმა საპირისპირო შედეგი გამოიღო. დაიწყო პანგერმანული მოძრაობა.

ეს პირველი შემთხვევა იყო, როდესაც გერმანიელმა ხალხმა უარყო დინასტიური პატრიოტიზმი თავისი ეროვნულობის დასაცავად.

პანგერმანული მოძრაობის ზრდა და ქრისტიანულ-სოციალისტური პარტიის გაძლიერება ჩემი ყურადღების ობიექტებად იქცნენ.

ორივე ამ მოძრაობის ლიდერები თვენენ გეორგ ფონ შრენერი და დოქტორი კარლ ლუგერი.

ორივე ეს მოღვაწე ფრთხილ აღმატებულად ნებისმიერ პარლამენტის წევრს.

იმ ჭეჭვიან და გულისამრევე გარემოში მხოლოდ ისინი ინარჩუნებდნენ მაღალ ღირსებას.

თავდაპირველად ჩემი სიმპათიები გეორგ ფონ შრენერმა დაიმსახურა, სოციალისტური კი დოქტორმა ლუგერმა.

შრენერი უფრო ღრმა მონაროვნედ მიჩვენა. ავსტრიის მონარქიის აღსახრული ყველაზე ნათლად და სწორად მას ჰქონდა წარმოდგენილი, ვიდრე სხვა ვინმეს.

ჰაბსბურგების მონარქიას, მისი რჩევა ყურად რომ ელა, არც დიდი ომი დაიწყოებოდა და არც ავსტრო-უნგრეთი დაემხოებოდა.

მაგრამ შრენერს ვერ გაუგეს.

მიუხედავად თავისი თეორიის უღავსო დამაჯერებლობისა, მას არ შეეძლო მისი გასაგები ენით გადმოცემა. ასე რომ მისი სიბრძნე მასებისათვის უცნობი დარჩა და არაერთარი პრაქტიკული შედეგები არ მოუტანია.

დოქტორი ლუგერი სრულიად განსხვავებოდა შრენერისაგან. მას ბრწყინვალედ ესმოდა, რომ მმართველი კლასების ბრძოლისუნარიანობა იმ დღეებში, დიდი სოციალური ბრძოლის მოსაგებად საკმარისი არ იყო.

ამიტომ ლუგერი დაეყრდნო საშუალო კლასს და მალე შექმნა ისეთი მოწილითური მასა, რომლის შერყევა შეუძლებელი იყო. დახვეწილი დიპლომატიით შეძლო კარგი ურთიერთობა დაემყარებინა კათოლიკურ ეკლესიასთან და თავის რიგებში ბევრ ახალგაზრდა სასულიერო პირიც გააერთიანა. ძველმა კლერისკალურმა პარტამამ ამჯობინა „ბრძოლის ველს“ გასცლოდა, თუმცა უნდა ითქვას, რომ ხანდახან ახალი მოძრაობისადმი კეთილგანწყობას გამოთქვამდა.

ლუგერი იყო არამარტო შესანიშნავი ტაქტიკოსი, არამედ დიდი რეფორმატორიც. ამ ადამიანის მიზნები ღრმად პრაქტიკული იყვნენ. უპირველესად მას ვენის „დაპყრობა“ სურდა, რადგან ეს ქალაქი იყო მონარქიის გული, ხაიდანაც პოლიტიკური იდეები სახელმწიფოს მთელს ორგანიზმში მიედინებოდა.

ის სწორად მსჯელობდა; თუ „გული“ გაუძლებდა, მთელი ორგანიზმიც გადარჩებოდა. სამწუხაროდ, დოქტორ ლუგერის ჩარევა ძალიან დაგვიანებული აღმოჩნდა!

მისმა მეტოქემ, შრენერმა უკეთესად გათვალა.

ორივემ ფიასკო განიცადეს. ლუგერმა დაშლისაგან ვერ იხსნა ავსტრიის სახელმწიფო, შრენერმა ვერ ააცილა გერმანულ ხალხს მძიმე განსაცდელი.

ახლა, როდესაცეს ყველაფერი წარსულს ჩაბარდა, უინტერესო არ იქნება ამ ორი პარტიის ბედის შესწავლა. აქედან ბევრ ჭკუისხასწავლებელ რამეს გამოვიტანო.

პანგერმანული მოძრაობის დასაწყისში გერმანიის პოზიცია ავსტრიაში თითქმის უიმედო სჩანდა.

პარლამენტი მთლიანად ანტიგერმანული იყო და საჭირო იყო მისი თავიდან მოშორება, რაც შეუძლებელი გახლდათ.

პანგერმანიზტები პარლამენტში „გაჭრილ“ ბანქოს ქაღალდს ჰგავდნენ.

პანგერმანიზტების გამოსვლები პარლამენტში კარგს არაფერს მოიტანდნენ, რადგან აუდიტორიას სულ სხვა სულიერი წყობა ჰქონდა. ეს ღორების ყყერხითი მარგალიტების გაბნევას შეედრებოდა.

პანგერმანიზტები მხოლოდ ბოროტდებოდნენ და ვერავითარ გავლენას ვერ იხვეჭდნენ. პრესა მათ იგნორირებას უკეთებდა. ხალხთა მასებთან პირდაპირი ურთიერთობა შეუძლებელი იყო და მათი საქმე ჩაიფუშა.

კათოლიკურ ეკლესიას პანგერმანიზტები სასტიკად ებრძოდნენ.

ჩუხი მღვდლების დანიშვნას, ადრე თუ გვიან, ავსტრიის „გასლაკება“ მოჰყვებოდა. ეკლესიები თავისებური ანტიგერმანიზმის უჯრედება იქცნენ.

გერმანული სამღვდლოება თანდათან თმობდა პოზიციას.

გეორგ ფონ შრენერი არ შეუშინდა ეკლესიასთან ბრძოლას, მაგრამ ამის ძალა მას არ შესწევდა. მისმა პრინციპმა – განეთავისუფლდეთ რომის გავლენისაგან – ფიასკო განიცადა.

* * *

შევისწავლე რა პანგერმანული მოძრაობა და მისი ბრძოლა რომის წინააღმდეგ, მივედი შემდეგ დასკვნამდე:

– სოციალური პრობლემების უცოდინარობამ, ამ მოძრაობას მასებთან ურთიერთობა დააკარგვინა. თავისი წვერების პარლამენტში წარგზავნის, მოაკლდა დინამიკურობა და პარლამენტისაგან შეიძინა მისი უხალისობა. ეკლესიასთან ბრძოლით, საშუალო და დაბალ კლასებში გავლენა დაჰკარგა და დამარცხდა.

პოლიტიკური პარტია არავითარ შემთხვევაში არ უნდა ჩაერიოს რელიგიურ საკითხებში, სანამ ეს საკითხები ერის არსებობას საფრთხეს არ შეუქმნიან. ასევე არ შეიძლება რელიგიური ელემენტის შეტანა პარტიათა ბრძოლაში.

პოლიტიკური ლიდერი არასოდეს არ უნდა ჩაერიოს თავისი ხალხის რელიგიური დანებებულების ცხოვრებაში, რადგან ამ შემთხვევაში ის ლიდერი კი აღარ

იქნება, არამედ რეფორმატორი. ამისათვის კი სულ სხვა, სპეციალური თვისებებია საჭირო.

ამ პრინციპების დარღვევა აუცილებლად კატასტროფამს მიგვიყვანს.

პროტესტანტიზმი ყოველთვის ყოველგვარი გერმანულის მხარეს იქნება, ლაციკეს გერმანულ სიამაყეს, ცხოვრებას, ენას და თავისუფლებას; მაგრამ იგი აბსოლუტურად მტრულად განიწყობა ჩვენი ერის იუდაიზმის ბრჭყალებისაგან გამოიხსნის ცდების გამო, იუდაიზმი კი ჩვენი ერის ყველაზე საშიში მტერია.

თითქმის ყველგან და ყოველთვის, სადაც პანგერმანული მოძრაობა მარცხს განიცდიდა, ქრისტიანულ-სოციალისტური პარტია მკაცრად მოყოქრებული გემით მოქმედებდა.

მოიპოვა რა დაბალი და საშუალო კლასების სიმპატიები, მისი რიგები შეივსო ერთგული და თავდადებული მომხრეებით.

მისი შეცდომა კი იმაში მდგომარეობდა, რომ არ დადგა ნაციონალურ ბაზაზე. ბრძოლა, რომელიც მან გააჩაღა ებრაელთა წინააღმდეგ, წმინდა რელიგიური ბრძოლა იყო.

ყენაში იმ დროს უამრავი ჩეხი ცხოვრობდა, რომლებიც შევიდნენ ამ პარტიაში და მალე ამ პარტიამაც ანტიგერმანული ელფერი მიიღო.

არცაა გასაკვირი, რომ ასეთ საყუქველზე დაწვებული ბრძოლა ნაკლებად აელეკტბდათ ებრაელებს: უკიდურეს შემთხვევაში მათ ყოველთვის ჰქონდათ გამოსავალი ნათლობა და... მიუხედავად რასობრივი უცვლელობისა, მაინც სასურველ სახელმწიფოებრივ ელემენტად რჩებოდნენ.

ამრიგად, ქრისტიანულ-სოციალისტური პარტიის მნიშვნელობა ნულს მიუახლოვდა.

ლოქტორ ლუგერს გერმანიაში რომ ეცხოვრა დიდი ადამიანი გახდებოდა, მაგრამ საუბედუროდ, ასპარეზად ავსტრია ჰქონდა.

ის მასპინ გარდაიცვალა, როდესაც ბალკანეთის ხანიძარი მხოლოდ ჩაღებოდა და ვერ იხილა ის სამწუხარო მოვლენები, რომლებიც ამ წლებში მოხდა.

ყოველივე ზემოთ თქმულიდან დასკვნა ასეთია: პანგერმანულ მოძრაობას ჰქონდა სრულიად გარკვეული მიზნები, მაგრამ მისი მეთოდები იმდენად უსიცოცხლონი იყვნენ, რომ ეს მოძრაობა ჩაყლაკდა.

ქრისტიანულ-სოციალისტურ პარტიას მშვენიერი ტაქტიკა გააჩნდა, მაგრამ მიზნები იმდენად გურკვეველი ჰქონდა, რომ ისიც დამარცხდა.

ვაკცინაციონალი რა ავსტრიის სახელმწიფოებრივ ცხოვრებას, უყრო და უყრო ვრწმუნდებოდი, რომ მისი გადარჩენა შეუძლებელი იყო.

თავად მე ეს სახელმწიფო მეზიზღებოდა. მეზიზღებოდა ეს ხროვა ჩეხებისა, პოლონელებისა, უნგრელებისა, სერბებისა, ხორვატებისა, ებრაელებისა და კიდევ... ებრაელებისა.

ჩემი გული არასოდეს არ ეკუთვნოდა ავსტრიის მონარქიას. გული მე გერმანიის იმპერიას მიეუძღვნა და მხოლოდ იმასღა ვოცნებობდი, რომ ავსტრიის სახელმწიფო მალე დაშლილიყო.

ვოცნებობდი გერმანიაში გადასახლებაზე, სადაც არქიტექტორად გახდომა მიწადა,

რათა ჩემი შრომის ნაყოფი გერმანელი ხალხისათვის მიმეძღვნა.

მაღლიერი ვარ ეენახიც, რადგან მან გამაცნო და გამწვროთნა პოლიტიკაში, გამომიშუშევა დისციპლინის გრმნობა, რომელმაც განსაზღვრა ჩემი მომავალი ცხოვრება.

4

მიუნხენი

1912 წლის გაზაფხულზე მიუნხენს გავემგზავრე.

გერმანული ქალაქი! სრულიად განსხვავებული ეენახეგან. ლამის ცუდად გაემსლარეყავი, როდესაც იმ ბაბილონს ვიხეენებდი. მიუნხენი ჩემთვის უძვირფასესი ქალაქი შეიქნა და მასზე საყვარელი ადგილი დედამიწის ზურგზე ამჟამადაც არ გამაწნია.

ავსტრიაში გერმანიასთან მოკავშირეობის მომხრენი მხოლოდ ჰაბსბურგები და გერმანელები იყენენ. ეს ერთის მხრივ შექმნილი ვითარებით აიხსენებოდა, მეორეს მხრივ კი მალემრწმენობითა და პოლიტიკური სიბრყვიით.

ჰაბსბურგებს წარმოედგინათ, რომ თითქოს დიდ ღანძარებას უწევდნენ გერმანიას სამხრევ კავშირში შესვლით და ვერ ამჩნევდნენ, რომ იმპერიას ბორკავდნენ მკვდარი ავსტრიის სახელმწიფოსთან ურთიერთობით.

ჰაბსბურგებს, გერმანიის იმპერიასთან მოკავშირეობით, სურდათ თავიდან აეცილებინათ მისი ავსტრიის შინაურ საქმეებში შესაძლო ჩარევა. ამ შემთხვევაში, სამწუხაროდ, ისინი მართლები გამოდგნენ. გერმანიასთან მოკავშირეობის შემდეგ, ავსტრიას აღარ ამინებდა მათ მიმართ შესაძლო პროტესტები, ქეყენის შიგნით გერმანელთა დათრგუნვის გამო.

ყველას, ვისაც კი ოდესმე ფურადღება მიუქცევია გერმანელთა რასობრივი ფსიქოლოგიისათვის მიხედვებოდა, რომ შეუძლებელია რომის კვირინალისა და ეენის პოფბურგის გაერთიანება რომელიმე საერთო მტრის წინააღმდეგ; მითუმეტეს იმ დროს, იტალიელ ხალხს ფანატიკურად სძულდა ავსტრიის სახელმწიფო.

ჰაბსბურგთა საუკუნოვანი ცოდვები, იტალიის თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობის წინაშე, იმდენად დიდი იყო, რომ იტალიელი ხალხი, ამას ასე ადვილად არ დაივიწყებდა.

არც იტალიელ ხალხს და არც მთავრობას ეს კავშირი არ სურდათ, მაგრამ სხვა არჩევანიც არ ჰქონდათ – კავშირი აწ ომი. იტალიამ აიჩნია პირველი, რათა მშვიდად მომზადებულიყო მეორისათვის.

„კავშირში“ გერმანული პოლიტიკა უაზრო გახდა, განსაკუთრებით იმ მომენტიდან, როდესაც ნათელი გახდა, რომ ავსტრია რუსეთთან ომზე მიდიოდა.

რისთვის სჭირდებოდა გერმანიას ეს კავშირი?

თავისი სახელმწიფოებრივი მომავლის უზრუნველსაყოფად, რომელიც საკმაოდ

მყარი იყო.

გერმანიის მოსახლეობა ყოველწლიურად 900 ათასი სულით იმატებდა. მოსახლეობის ამ ახალ-ახალი არმიის გამოკვება თანდათანობით ჭირდა და თუ რაიმე ზომები არ იქნებოდა მიღებული, კატასტროფა აუცილებლად მოხდებოდა.

ამ „ხალი ადამიანების“ გამოსაკვებად მხოლოდ ორი გზა არსებობდა ტერიტორიული ექსპანსია და კოლონიური ვაჭრობა. ორივე ეს საშუალება ყოველმხრივ და გამოწველივით იქნა შესწავლილი და საბოლოოდ არჩევანი მეორეზე შეჩერდა. ისე კი უნდა ითქვას, რომ პირველი გზა ბევრად უფრო მისაღები იქნებოდა.

ახალი ტერიტორიის მოპოვება-შექება და მასზე ჭარბი მოსახლეობის გადანაწილება შეუდარებლად დიდ შესაძლებლობას შეგვიქმნიდა მომავლისათვის.

მაგრამ წარმატებას მხოლოდ იმ შემთხვევაში მივალწევდით თუ ტერიტორიული ექსპანსია ხალხი აფრიკაში კი არა, არამედ აქ, ევროპაში განხორციელდებოდა.

ჩვენი გადაწყვეტილება - ვიბრძოლოთ არსებობისათვის - სრულიად ბუნებრივია.

ბევრი ევროპული სახელმწიფო ამჟამად გადავირაცხებულ პირამიდას ჰგავს. მათი სამოქმედო პოლიტიკები ევროპაში, სასაცილოდ პატარა კოლონიებთან შედარებით, სხვა ქვეყნებისაგან განსხვავებით, ვისაც კოლონიები გააჩნიათ, მხოლოდ აშშ-ს აქვს ყოველ თაგის ტერიტორიაზე, მსწერული კი გლობუსის სხვა ნაწილზე. დანარჩენებს, მსწერული ჩვენს კონტინენტზე, ყოველ კი შორეულ ქვეყნებში.

გერმანიას კოლონიები არ სჭირდება, რადგან მოსახლეობას დიდი რაოდენობით იქვე განასახლებს. კოლონიური პოლიტიკა მკაცრ ბრძოლას მოითხოვს, რომელიც უმჯობესია ჩვენს მატერიკზე ტერიტორიების მოპოვებას მოხმარდეს. ამ პოლიტიკის განხორციელებისათვის საჭირო და აუცილებელია ინგლისთან მოკავშირეობა. ინგლისი ერთადერთი ქვეყანაა, რომელიც ჩვენს მხარეს დაიჭერს თუ ჩვენ გავშლით ახალ გერმანულ, დამპყრობლურ მოძრაობას (გერმანიეცუგა).

წინაპართა მსგავსად, ჩვენც გვაქვს ამის უფლება!

ჩვენი პატივისცემი ურცხვად სჭამენ აღმოსავლეთში მოწვეულ პურს და სრულიად არ აღარღებთ, რომ მიწა, ხალცი ის მოიყვანეს პირველად, გუთნით კი არ. მახვილით მოიხნა.

ინგლისის კეთილგანწყობის მოხაპოვებლად ყოველგვარ მსხვერპლზე შეიძლევა ვადივით.

საჭიროა უარი ვთქვათ კოლონიებზე და თავი შევიკავოთ ინგლისთან ხეკატრო კონკურენციისაგან.

ერთხელ იყო მომენტი, როდესაც ჩვენ მოგვეცა საშუალება ეს გაგვეძინა ინგლისისათვის.

ინგლისს ბრწყინვალედ ესმის, რომ მოსახლეობის სიჭარბის გამო, გერმანიას აღრე თუ გვიან, რაიმე ნაბიჯის გადადგმა მოუწევს ტერიტორიული პრობლემის გადასაწყვეტად.

ამ ასწლეულის დასაწყისში ინგლისმა სცადა გერმანიასთან დაახლოება. დამოძაბზე ინგლისი მხოლოდ ურთიერთსარგებლობის პრინციპის დაცვის შემთხვევაში წავიდიოდა. ინგლისური დიპლომატია ხომ დიდი დახვეწილობით გამოირჩევა. 1904 წელს ჩვენც რომ ისეთივე დიპლომატია გვეჩინა, ვინ უწყის. რაჯერ განვითარდებოდა

შემდგომი მოვლენები.

შეიძლება მსოფლიო ომი ხაერთოდ არ დაწყებულყო!

5

მსოფლიო ომი

სიყმაწვილეში მანუხებდა, რომ კომერსანტებისა და ჩინოვნიკების ეპოქაში მიწვევა ცხოვრება.

ძალიან ენანობდი, რომ ასი წლის წინათ არ დავიბადე, რადგან საშუალება მიქნებოდა ომებში გამომეცადა თავი.

როდესაც ერცჰერცოგ ფრანც-ფერდინანდის მოკვლის ამბავსა მოუნხენს მოაღწია, თავიდან ძალზე შემეშინდა იმის გამო, რომ პრინცი გერმანიის ტყვეით არ ყოფილიყო განგმირული. ეს საშინელება იქნებოდა. როდესაც შეეცეკვე, რომ ერც-ჰერცოგი სლავმა - სერბმა მოკლა, ამაში ციური ძალების გამოვლინება დავინახე.

სლავების უერთგულესი მეგობარი, ფანატოსმა სლავმა გამოასალმა სიცოცხლეს. ავსტრიის ძველ მთავრობას, ახლაც საყვედურობენ, ერცჰერცოგის მკვლელობის დროს გაგზავნილი ულტიმატუმის სიმკვეთრისათვის.

ასეთ სიტუაციაში ყველა სახელმწიფო ასევე მოიქცეოდა.

სამხრეთით ავსტრიას მოსისხლე მტერი ჰყავდა, რომელის მის არსებობას ეშუქებოდა. იმპერატორის შესაძლო სიკვდილს, რომელიც მიხრწნილი გახლდათ, ყოველწამს შექმლო კატასტროფა გამოეწვია.

გარდა ამისა, მსოფლიო ომი მაინც გარდაუვალი იყო.

ეს ომი ხარავეოს მკვლელობას რომც არ მოჰყოლოდა, მაინც განაღდებოდა, სხვა რაიმე მიზეზის გამო.

ბოლო წლების განმავლობაში სოციალ-დემოკრატები გერმანიაში რუსეთთან ომის აუცილებლობას ქადაგებდნენ და ახლა მათი აგიტაციის ნაყოფს ვიშკით.

გერმანიის მთავრობის დანაშაული ისაა, რომ სურდა რა მშვიდობის შენარჩუნება, უსარგებლო კავშირით შეიბორკა ზელ-ფეხი, რამაც სახელმწიფოთა კოალაცია მის წინააღმდეგ განაწყო.

1914 წლის ომი გერმანიელი ზალხისათვის თავს არავის მოუჩვენია. პირაქით, ომი მთელ ერს სწუროდა, რათა ბოლო მოეღო იმ მანკიერი მდგომარეობისათვის, რომელშიც იმყოფებოდა. ორი მილიონი გერმანიელი ახალგაზრდა ერთი კაცივით ადლგა, რათა გერმანიული საქმე თავისი ხისხლით დაეცვა. ეს ომი გერმანიის თავისუფლებისათვის ომი იყო!

ამ ომს მცც ზუსტად ასე ეუწურებდი. ამ ომში ავსტრია ხერბეთისაგან მოყენებულს

შეერაცხეოყიხასათვის შურს სიძობდა, გერმანია კი თავის მომხაველს იცავდა. გერმანიის ბისმარკის გაკვადლული გზით უნდა ევლო. ახალგაზრდა გერმანელებს პატივი ერგოთ დაეცვათ ის, რისთვისაც მათი პაპები ვაისბურგთან, სელანთან და პარიზთან იბრძოდნენ.

მსოფლიო ომი გერმანიის გამარჯვებით რომ დამთავრებულიყო იგი უპირველესი სახელმწიფო გახდებოდა მსოფლიოში.

1914 წლის სამ აგვისტოს თხოვნით მივმართე ბავარიის მეფე ლუდოვიკ III, რათა ჩავერიცხე ბავარიულ პოლკში. ჩემდა გასახარად, იმ დღესვე მივიღე ნებართვა.

იმ დღიდან ჩემთვის, ისევე როგორც ყველა გერმანელისათვის, დაუქვიწარი დღეები დადგა. ახლაც დიდი სიამაყით ვიგონებ ბუდის ამ დიდ ხაჩუქარს.

დაიწყო ბრძოლები. რომანტიკა მალე საშინელებამ შეცვალა. ენოუზიზმი განეულა და გმირობის წყურვილი აგონიამ შეცვალა.

და ბოლოს, ისეთი მომენტიც დადგა, როდესაც მოვალეობის მოხდის გრძნობას, თავის გადარჩენის სურვილმა სძლია.

1915-16 წლების ზამთარში ასეთი შინაგანი ბრძოლა მეც გარდამხდა, მაგრამ ჩემდა საამაყოდ, ჩემმა ნებისყოფამ გაიმარჯვა.

თუ ომის პირველ დღეებში შეტევაზე სიცილითა და სიხარულის ყიფინით მივდიოდი, ახლა პირქუში გადაწვეტილება -- ბოლომდე მებრძოლა დამეუფლა.

ახალგაზრდა მოხალისე გამობრძმედილ ჯარისკაცად ვიქეცი.

ეს ცვლილება ყველა ჯარისკაცმა, მთელმა არმიამ განიცადა.

შომშილი, გაჭირვება, ტყვია-წამლის ნაკლებობა არმიამ ეს ყველაფერი გადაიტანა.

გაივლიან ათასწლეულები, მაგრამ ყველა დროს, გმირობის ცნების გახსენებისას, მსოფლიო ომში მებრძოლი გერმანიის არმია წარმოუდგებათ თვალწინ!

იმ დღეებში პოლიტიკას ჩამოეშორდი, მხოლოდ ჯარისკაცი ვიყავი.

მარქსიზმის იდეებმა იმ დღეებში ფართო გასაქანი პოვეს.

მარქსიზმი ებრაელთა საბოლოო მიზანია, რომელმაც უნდა დაამჩხო ყველა არაებრაული სახელმწიფო. მისი იდეები თანდათანობით გაერყვალა მუშათა კლასში.

ეს ხენი იმდენად გაერყვალა, რომ შეიძლება სახელმწიფოც დაეღუპა.

ახლა დაგვიდგა მომენტი, გავუსწორდეთ ჩვენი ერის მომწამლეულით.

ახლა, რადგან გერმანელმა მუშებმა იპოვეს ჭეშმარიტი გზა - ნაციონალიზმის გზა!

იმ დღეებში გერმანიის მთავრობამ გამოუსწორებელი შეცდომა ჩაიდინა, რადგან ძირფესვიანად არ ამოკვეთა ეს ხარეკელი.

იმის მაგიერად, რომ ერის დაცვის სადარაჯოზე მდგარიყო, მისმა უდიდებულესობა კაიზერმა თავად გაუწოდა ხელი ერთგული საქმის წინააღმდეგ მებრძოლ დამნაშავეებს, შეიფარა იხინი და ამით საშუალება მისცა. დაესრულებინათ თავიანთი შაბინელი განზრახულობა.

რეპორტაჟი

1915 წლის ზაფხულში მტკვრის აეროპლანებიდან ფურცლების ჩამოყრა დაიწყო. შინაარსი ყოველთვის ერთი და იგივე იყო.

გერმანიაში, ეწერა იქ, შიმშილობაა დაწყებული, ომი გაჭიანურდა, გამარჯვების შანსი აღარ გვაქვს, ხალხს მშვიდობა სწყურია, ხოლო კაიზერს, რომელიც მილიტარისტულადაა განწყობილი ეს არ სურს და ა.შ.

საინტერესო იყო ამ პროპაგანდის ერთი შტრიხი.

ფრონტის ომ მონაკვეთზე საღაც ბავარული ნაწილები იღვა პრუხიელთა ლანძღვის ფურცლებს გვიყრიდნენ და პირიქით.

ბოლოს და ბოლოს ამ ფურცლებს თავისი საქმე ჰქნეს. პრუხიელთა და ბავარიელთა შორის ანტაგონიზმი თანდათან იზრდებოდა, ხოლო უფროსობა მის აღსაკვეთად კერაყერს ვერ აკეთებდა.

1916 წლის დასაწყისიდან ფრონტზე წამოვიდა მადგომრად იზრებული წერილების ნაკადი. ჯარისკაცებს შინიდან სწერდნენ, რომ მათი ოჯახები შიმშილობდნენ, აუტანელ გაჭირვებაში იყვნენ და ა.შ. არმიაში სულიერი განწყობილება დაეცა. გერმანული ლედაკაციების ბრიფინგმა წერილებმა ხელი შეუწყო ფრონტის დაშლას.

არმიაში დრტკინვა დაიწყო, რომელიც თანდათან გაძლიერდა. ჯარისკაცები უკვე ხსამალდა, მორიდებლად იგინებოდნენ და იწყებდნენ. ომ დროს, როდესაც ისინი სანგრებში იტანჯებოდნენ და იხოცებოდნენ, მათ ოჯახებს შიმშილით სული ძვრებოდათ, ვიღაც-ვიღაცები კი განცხრომას ეძლეოდნენ.

კრიზისი ნელ-ნელა ახლოვდებოდა. მიუხედავად უკმაყოფილებისა, ჯარისკაცები მაინც იხდიდნენ თავიანთ ვალს. როდესაც ბრძოლა იწყებოდა, ისინი ისევ გმირებად იქცეოდნენ.

1916 წლის ოქტომბერში დამტკრეს. სიხარულით დაგზოვე ფრონტი და წითელი ჯვრის მატარებლით შინსიაკენ გამოუხსნით. ორი წელი იყო, რაც მშვიდობიან ცხოვრება არ მენახა.

ბერლინთან ახლოს, პრისპიტალში მომათავსეს. ხალციანი იყო, ისე შეკვლილიყო ყველაფერი!

პირველი, რამაც ყველაზე მეტად გამოაცა, იყო ხალხის სახეები. ომ დროს, როდესაც ფრონტზე ყველანი გაბედულნი ვიყავით, აქ პირიქით, მხოლოდ გასაწყობებულ და შეშინებულ ფიზიონომიებს ვხედავდი.

როგორც კი ფეხზე წამოდგომა შეეძლო, შევებულება ვითხოვე და ბერლინს მივაშურე. თვალში მომხვდა სამსიელი სიღარიბე.

მილიონიანი ქალაქი შიმშილობდა. ყველგან უკმაყოფილება გაბატონებულიყო. ბევრგან იგივე ხატულები იხსიდა, რაც ფრონტზე. იქმსებოდა ისეთი შთაბეჭდილება,

თითქოს მიზანიმპარაული აგიტაცია მიმდინარეობდა.

მიუნხენში კიდევ უარესი მდგომარეობა დამიხვდა.

როცა გამოეჯანსირიედი და პოსტიტალიდან გამომწერეს იქ გამამწესეს, ხარუწერეო ბატალიონში. ჩემი ქალაქი ველარ ვიცანი, იმდენად სამინელი ხანახავი იყო - ვალარიბებული, ჩამოხეული, აღრუნილი.

რუხერვისტები და ფრონტიდან ადბრუნებული ჯარისკაცები ხვადახვად ენაზე ლაპარაკობდნენ. ზურგი სრულიად მომღალი იყო, ყველა სამოქალაქო დაწესებულება ებრაელებით იყო სავსე.

ჩვენი ერთგულება მოვალეობისაღმს და თავგანწირვისათვის მზადყოფნა დაცინვის ხაგნად ქვეულიყო.

1917 წელს მებრძოლეთა გაფიცვა დაიწყო. მან ვერ მოიტანა მოხალისეული შედეგი - არმიის უიარაღოდ დატოვება და ფრონტის გარღვევა, მაგრამ დიდი დემორალიზაცია კი შეიტანა არმიისში.

რა განწყოებით უნდა იომოს ჯარისკაცმა, როდესაც მის ხალხს გამარჯვება აღარ სურს?

სამაგიეროდ, ბუნებრივია, ეს მტერს ძალზე ახარებდა.

1917-18 წლების ზამთარში მოკავშირეთა იმედები გააცრუა. რუსეთის ფრონტი დაიშალა.

მათი მოთავარი მოკავშირე, ვინაც ყველაზე მეტი მსხვერპლი გაიღო ამ ომში, მოულოდნელად ძალადაკარგული შეიქნა და მტრის ნებას დაჰყვა.

მოკავშირეთა არმიები შედრკნენ. ახლა, როდესაც რუსეთის ფრონტი სამიშროებას აღარ წარმოადგენდა, გერმანიას შეეძლო მთელი ძალები მათ წინააღმდეგ გადაესროლა.

მაგრამ იმ მომენტში, როდესაც გერმანიის დივიზიები გადამწყვეტ ბრძოლაში უნდა ჩართულიყვნენ, მთელს ქვეყანაში საყოველთაო გაფიცვა დაიწყო. მტრის პრობაგანდამ მიზანს მიაღწია.

ბრიტანეთის, საფრანგეთის და ამერიკის პრესამ ხელად აიტაცა ეს ცნობა. მთელს მსოფლიოს მოედო:

„გერმანია რევოლუციის წინაშე იმყოფება! მოკავშირეთა გამარჯვება ახლოსაა! ამან ძალიან გააყოჩაღა სულით დაცემული ფრანგი „პოლი“ და ინგლისელი „ტიმი“.

ბელმა მარგუნა მონაწილეობა მიიღო უკანასკნელ შეტევებში.

1918 წლის ზაფხულში ფრონტზე ძალიან ცხელიდა. შინიდან ათასგვარი ცნობები მოგვდიოდა. წერილებში გვიჩვენდნენ შეგვეწვიეტი ომი, რომლებიც მონარქებმა და კაპიტალისტებმა გააჩაღეს.

თავიდან ფრონტი ამაზე თითქმის არ რეაგირებდა.

ებერტის, შეიდემანის, ბარტისა და ლიბკნეხტის სახელები არაფერს არ გვეუბნებოდნენ და ვერ გავგვიყო, ყველასთვის უცნობი ხალხი სახელმწიფოს სათავეში რატომ უნდა მისულიყვნენ?

ჩემი პოლიტიკური კრედი იმ დღეებში სავსებით ჩამოყალიბდა. მშენიერად ეხედავდი, რომ ამ ხროვას სახელმწიფოს ბედი კი არ აღარდებდა, არამედ საკუთარ

ჯიბიზე ზრუნავდა.

საბედნიეროდ, ბევრი ჯარისკაცი ჩემნაირად ფიქრობდა და ფრონტი მაინც მტკიცედ იდგა. უბრალოდ, უფრო გააგებულნი ვიწანიდით.

სექტემბრის დასასრულში ჩემი დივიზია მესამედ განლაგდა პოზიციებზე. განწყობილება ახალგაზრდა ვოლონტიორებისა გვექონდა -- ბრძოლა გვეწყუროდა.

ცოტა ხნის შემდეგ ეს განწყობა შეგვეცვალა. ჯარისკაცებს შორის პოლიტიკაზე საუბარი გახშირდა. ახალწვეულებმა, რომლებმაც შეაესეს ნაწილები, არეულობის შემოტანა დაიწყეს. ისე დაიწყო დრტვინვა.

ღამით, 13 და 14 ოქტომბრის გასაყარზე, ფრონტის სამხრეთ ნაწილში, იპრთან, ინგლისელებმა გაზიანი ბომბები დაგვიშინეს.

გამთენიისას ჩვენი რიგები ძალზე შეთხელებული იყო. მე კრუნჩხვები დამეწყო, თვალები ისე მეწვოდა, თითქოს ზედ გახურებული ნაკვერცხლები მეწყო და ვეღარაფერს ვხედავდი. ეს ჩემი ბოლო ბრძოლა იყო. პოსპიტალში გამაგზავნეს, პომერანიში, სადაც მომისწრო რევოლუციამ.

ფრონტიდან საზიზღარი ცნობები მოგვდიოდა, რომელიც გადაჭარბებული გვიჩვენებოდა.

გაზიების კითხვა ჯერ არ შემეძლო და მომხლარი ამბების კურსში არ ვიყავი. ნოემბერში დაძაბულობამ უმაღლეს წერტილს მიაღწია.

და ნუცრად, ერთ მშვენიერ დღეს, კატასტროფაც მოხდა.

ქუჩებში საბარგო ავტომობილები გამოჩნდნენ, რომლის ძარაზე მდგარი მულაუერები ზალხს რევოლუციისკენ მოუწოდებდნენ. თითქმის ყოველ მანქანაზე ერთი ებრაელუკა მაინც იყო, რომელიც ჩვენი ერის „თავისუფლების, სილამაზის და ღირსებისათვის“ საბრძოლველად მოგვიწოდებდნენ.

არც ერთ მათგანს, რასაკვირველია, ფრონტი თვალითაც არ ენახა.

შემდეგი დღეები უსაშინლესნი იყვნენ ჩემს ცხოვრებაში.

ჭორები უფრო და უფრო მატულობდა. ის, რაც მე ჩვეულებრივი ადგილობრივი ბუნტი მეგონა, ნამდვილი რევოლუცია გამოდგა.

რევოლუციონერები ომის შეწყვეტას მოითხოვდნენ, რაც მე მიუღებლად მიმაჩნდა.

10 ნოემბერს პოსპიტალში მოხუცი პასტორი გვეწვია. მისგან ყველაფერი დანერვილებით შევიტყვევთ და გაოგნებულნი დავრჩით.

საწყალომა მოჩუქმა აკანკალებული ბაგეებით გვამცნო, რომ იმპერატორის გვირგვინი პოპენცილურნებს აღარ ეკუთვნით და რომ ჩვენი სამშობლო რესპუბლიკად გადაკეთდა.

ასე, რომ ყველაფერი ფუჭი გამოდგა! ფუჭი გამოდგა ჩვენი ამდენი ტანჯვა-ვაება, მსხვერპლი -- ორი მილიონი ადამიანის სიკვდილი!

ჩვენი ქვეყნის დიადი წარსული? მისი ისტორიის სახელოვანი ფურცლები? ვიყავით კი ღირსნი, ჩვენ, გაუბედურებული და უუფლებო დამნაშავენი, გერმანიისა?

ისე გაცოფებული ვიყავი და ისეთი სირცხვილის გრძნობა დამეუფლა, რომ ჩემი, ინგლისური გაზით დამწვარი თვალები, აღარც კი მახსოვდა.

მთელი ღამე არ მძინებია. ერთი აზრი არ მშორდებოდა:

- რა ეშველება ჩვენს ქვეყანას?

ვილაქელში იყო პირველი გერმანელი იმპერატორი, რომელმაც მარქსისტებს ხელი გაუწოდა. მათ კი ვერაგულად ზურგში ხანჯალი ჩასცეს.

ამან კიდევ ერთხელ დამარწმუნა, რომ ებრაელებთან არავითარი მორიგება არ შეიძლება, მხოლოდ უღმობელი „ან-ან“. იმ დამეს გადავწყვიტე თავი პოლიტიკისათვის მიმეძღვნა.

7

ჩემი პოლიტიკური ცხოვრების დასაწყისი

1918 წლის ნოემბრის ბოლოს მიუნხენში დაებრუნდი. ჩავერიცხე ჩემი პოლკის სარეზერვო ბატალიონში, რომელიც უკვე ჯარისკაცთა საბჭოს ხელში იყო.

ვითარება იმდენად ამაზრზენი იყო, რომ პოლკის დატოვება გადავწყვიტე. ჩემს კრავულ ამხანაგ, ერნესტ შმიდტთან ერთად, ტრაუნშტეინში წავედი, სადაც 1919 წლის ბოლომდე დავრჩი. შემდეგ ისევ მიუნხენში ჩავედი.

რევოლუცია ღრმადვდებოდა. ეიზენერის სიკვდილმა მოვლენათა მსვლელობა დააჩქარა და დამყარდა საბჭოების დიქტატურა, უფრო სწორად ებრაელების ხელისუფლება.

ჩემი დამოკიდებულება ცენტრალურ საბჭოსთან ძალზე „დაჭიმული“ იყო. 1919 წლის მარტიდან დაწყებული, თითქმის ყოველ დღით, საბჭოს რწმუნებული დასაჭერად მაკითხავდა ბინაზე. მე შამხანას გადმოვიღებდი და... საქმე ამით მთავრდებოდა.

მიუნხენის განთავისუფლებიდან მალე, შემიყვანეს იმ კომპანიაში, რომელიც სწავლობდა რევოლუციურ ექსცესებს მე-2 ქვეით პოლკში.

ეს იყო ჩემი პირველი გამოჩენა პოლიტიკურ სარბიელზე.

რამდენიმე კვირის შემდეგ მივიღე ბრძანება შევსულიყავი „თოვდაცვის კურსებზე“.

ამ კურსების მიზანი იყო ჯარისკაცებში აღეზარდა მოქალაქეობრივი ღირსება. ამ კურსებზე ვაოვე რამდენიმე თანამზრახველი, რომლებსაც ვუზიარებდი ჩემს შეხედულებებს შექმნილი სიტუაციის გამო.

ყველანი ასე თუ ისე ვთანხმდებოდით იმ საკითხში, რომ გერმანიას განადგურებისგან ვერ იხსნიდნენ „ნოემბრის დამნაშავენი“ – ცენტრისტები და სოციალ-დემოკრატები. რაც შეეხება ვერეთ წოდებულ ბურჟუაზიულ ჯგუფებს, ისინი სუსტნი იყვნენ.

ჩვენს პატარა ჯგუფში დაეწყო მსჯელობა ახალი პარტიის შექმნის შესახებ.

ამ პარტიის ძირითადი პრინციპი იმდევარი უნდა ყოფილიყო, რომ მიგვემხრო მასები და რადგანაც ვაპირებდით სოციალური გარდაქმნის ჩატარებას, გადავწყვიტეთ გვეწოდებინა „სოციალ-რევოლუციური“ პარტია.

იმ დროს ვერ კიდევ ვერ ვარჩევდი კაპიტალის ორ სახეს შორის განსხვავებას.

ერთი კაპიტალია შემოქმედებითი შრომის უმაღლესი მიზანი, მეორე – საბუღალტრო დაგროვილი კაპიტალი.

ამ საკითხში მხოლოდ მას შემდეგ გავერკვიე, როდესაც გოტფრიდ ფედერის ლექცია მოვისმინე. გავიგე, აგრეთვე სახელმწიფოს ვალდებულებანი კაპიტალის წინაშე. მარტივი ამბავი გახლდათ.

კაპიტალი სახელმწიფოს მსახური უნდა ყოფილიყო და არავითარი ძალაუფლება არ უნდა ჰქონოდა მასზე.

ჩვენი პოლიტიკური კრედიო იმ დღეებში მყარად ჩამოყალიბდა. იგი სულ ორი სიტყვით გამოინატებოდა: ერი და მამული.

ჩვენი ამოცანა იყო გვებრძოლა ჩვენი რასისა და ერის არსებობისათვის, ჩვენი შეილები გამოკვებისათვის, ჩვენი სისხლის სიწმინდისათვის, ჩვენი მამულის თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის და აღგვესრულებინა ის მისია, რაც შემოქმედმა დაგვაკისრა.

ხელმეორედ შევედგე ებრაელი კარლ მარქსის შრომების შესწავლას და ამჯერად ჭეშმარიტად გავიგე მისი აზრი.

მიეხვდი, რომ ნაციონალურ ეკონომიკასთან ბრძოლით, სოციალ-დემოკრატები ნიადაგს უმზადებენ ინტერნაციონალური კაპიტალის გამარჯვებას.

აქამდე სიტყვით გამოსვლა არასდროს არ მიცდია, მაგრამ დადგა დღე, როდესაც უნდა ავლაპარაკებულყავი.

ერთხელ დისკუსიამ მომიწია ვიღაც ებრაელების დამცველთან და მალე მთელი აუდიტორია მე მომემხრო.

რამდენიმე დღის შემდეგ ინსტრუქტორად დამინიშნეს მიუნხენში მდგარ ერთ-ერთ პოლკში.

იმ დღეებში პოლკში დისციპლინა შესუსტებული იყო. ჯარისკაცთა საბჭოებმა მოშალეს იგი. ფრთხილად, ღინჯად და შეუპოვრად მიხლებოდა ჯარისკაცების მიჩვევა წესრიგისათვის.

ჯარისკაცებს გულდასა და სიყვარულით ვეპყრობოდი, ცდილობდი მათში სამშობლოს სიყვარულის გრძნობა გამეღვიძებინა და უნდა ვთქვა, რომ მალე შესანიშნავ შედეგებსაც მივაღწიე.

მოკლე ხანში პოლკი მთლიანად ნაციონალურ ნიადაგზე იდგა. უფრო მეტიც, მე შევარჩიე თანამოაზრეთა მედგარი ჯგუფი, რომელთან ერთად შემდეგ ახალი მოძრაობა ჩამოვაყალიბე.

დიდი ყურადღებით ვაკვირდებოდი პოლიტიკურ მოვლენებს და ძლიერ დაეინტერესდი პროპაგანდის საკითხით. სოციალ-მარქსისტული ორგანიზაციები კარგად იყენებდნენ პროპაგანდას. მალე მიეხვდი, რომ პროპაგანდის გამოყენების ხელაღწყობა თითქმის უცნობია ბურჟუაზიული პარტიებისათვის. მარტო ქრისტიანულ-სოციალისტური მოძრაობა და ისიც მხოლოდ ლუგერის დროს, კარგად იყენებდა პროპაგანდას.

მაგრამ ჩვენ თუ გვექონდა პროპაგანდა?

სამწუხაროდ! – არა!

ბევრმა ჩვენთაგანმა ისიც არ იცის პროპაგანდა მიზანია თუ მხოლოდ მეთოდი.

რა თქმა უნდა, პროპაგანდა მეთოდია, რომელიც ემსახურება განსაზღვრული მიზნის მიღწევას. პროპაგანდას შეიძლება სხვადასხვანაირი ხასიათი ჰქონდეს, რომელიც მიზანსა და მოკიდებულს. დიდი ომის დროს ჩვენი მიზანი ძალზე კეთილშობილური იყო. ჩვენ ჩვენი ერის თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის, სამომავლო არსებობისა და ნაციონალური ღირებებისათვის ვებრძოდით.

თუ წმინდა ჰუმანიტარული თვალსაზრისით განვსჯით, მოლტკემ ერთხელ მიუთითა, რომ ომი გადაუჭრელი საკითხების სწრაფი მოგვარების საუკეთესო საშუალებაა.

პროპაგანდა, უპირველეს ყოვლისა, კომუნარული უნდა იყოს და შეესაბამებოდეს მსმენელთა აღქმის შესაძლებლობებს.

აღქმის შესაძლებლობა მასებს, ჩვეულებსამებრ, ძალზე შეზღუდული აქვთ. ისინი ასევე სწრაფად ივიწყებენ ყველაფერს. ყოველივე ამის გათვალისწინებით, პროპაგანდა წარმატებული რომ იყოს, საჭიროა იგი ემყარებოდეს რამდენიმე ნათელ დებულებას, რომელიც გამოსატყუელი იქნება რამდენიმე მკვეთრ ლოზუნგში.

გასწიო დაწერილებითი და მრავალმხრივი პროპაგანდა - ნიშნავს დაღუპო საქმე.

მოუქნელი პროპაგანდა არამარტო უსარგებლოა, არამედ საზიანოცაა.

ასე, მაგალითად, იუმორისტული ხასიათის პროპაგანდა მანებელიცაა. ომის დროს აესტრიის და გერმანიის ჟურნალები აჭრელებული იყო მტრის კარიკატურებითა და დამცინავი ლექსებით, რაც მასზე ყალბ წარმოდენას გვიქმნიდა.

მტერთან პირველსავე შეჯახების შემდეგ, გერმანულ ჯარისკაცს უხდებოდა მკვეთრად შეეკვალა მათზე შეხედულება და რისხდებოდა.

ინგლისური და ამერიკული სამხედრო პროპაგანდა ფსიქოლოგიურად ბევრად უფრო სწორი იყო. გამოჰყავდათ რა გერმანელი ჰუნის ტაიის ბარბაროსად, ინგლისური და ამერიკული გაზეთები ამზადებდნენ თავიანთ ჯარისკაცებს ომის საშინელებებისათვის, აღვივებდნენ მათში მტრისადმი სიძულვილს და სურვილს, სწრაფად გაენადგურებინათ ისინი.

ასე, რომ ინგლისელი ჯარისკაცი არასდროს არ გრძნობდა მისთვის მიწოდებულ სიცრუეს და სამშობლოდან მიღებულ ინფორმაციას სრულიად ენდობოდა, იმ დროს, როდესაც გერმანელი თავს მოტყუებულად გრძნობდა.

შეცდომა იყო იმის აღიარებაც, რომ დიდი ომის გაჩაღებაში, გერმანიასაც მიუძღოდა თავისი წილი ბრალი. ეს ასეც რომ ყოფილიყო, საჭირო იყო ყველაფერი მაინც მტრისთვის გადაგვებრალეზინა.

არასდროს არ უნდა დაგვაიწყდეს, რომ მასებს „ქალის ხასიათი“ აქვს.

მათ საქციელს უმეტეს შემოსხვევაში გრძნობები განსაზღვრავს და არა გონება; ამასთან, ეს გრძნობები მეტად მარტივია. გრძნობები შეიძლება იყენენ პოზიტიურნი ან ნეგატიურნი, როგორც მაგალითად, სიყვარული ან სიძულვილი, მაგრამ არასდროს არ არიან რთულნი, შეერეულნი.

ამაზე დაყრდნობით ინგლისური პროპაგანდა იყო მთლიანი, ეფუძნებოდა წმინდაწილის სიმართლეს ან ასეთსავე ტყუილს, მაგრამ არასდროს ამ ორი ელემენტის ნარეუს.

გერმანიის მუშათა პარტია

ერთიელ შტაბიდან ბრძანება მივიღე, გავცნობოდი პოლიტიკურ ორგანიზაციას, რომელსაც „გერმანიის მუშათა პარტიას“ უწოდებდნენ. მალე ამ პარტიის კრება უნდა გამართულიყო, რომელზეც სიტყვით ფედერი გამოვიდოდა.

დამეკვალა დავსწრებოდი ამ კრებას და მის შესახებ მომეხსენებინა.

არმიის დაინტერესება პოლიტიკური საკითხებით სრულიად გასაგები იყო. რევოლუციამ ჯარისკაცებს პოლიტიკაში ჩარევის უფლება მისცა. სანამ ცენტრი და სოციალ-დემოკრატები არ დარწმუნდნენ, რომ ჯარისკაცთა სიმპათიები ნაციონალისტებისაკენ იხრებოდა, ამ უფლების წართმევა არც უფიქრიათ.

დიდი სიამოვნებით წავედი ამ მიტინგზე.

ფედერის ხანგრძლივი მოხსენების შემდეგ, წასასვლელად გავემზადე, რადგან პარტიის მიმართულება ჩემთვის უკვე ნათელი იყო. ამ დროს გამოაცხადეს, რომ ყველა მსურველს შეეძლო სიტყვით გამოსვლა. ადგა ვიღაც პროფესორი და დაიწყო იმის მტკიცება, რომ ახალი მოძრაობა განხეთქილებას ჩამოაგდებდა ბავარიელებსა და პრუსიელებს შორის, რაც ბავარიის გერმანულ ავსტრიასთან შერწყმას გამოიწვევდა.

მაშინ წამოვიხტი და ორატორს ისე ცხარედ ვუპასუხე, რომ იგი განუწული პუდელივით გაეარდა დარბაზიდან.

ერთი კვირის შემდეგ, ჩემდა გასაოცრად, მივიღე ბარათი რომელიც ადასტურებდა ჩემს წევრობას „გერმანიის მუშათა პარტიის“ რიგებში და მიწვევა მიტინგზე, რომელიც უახლოეს ოთხშაბათს უნდა გამართულიყო.

მე განმაცვიფრა პარტიაში ჩარიცხვის ასეთმა წესმა და არ ვიცოდი მეცინა თუ გაებრაზებულყავი. არასდროს არ წარმომედგინა, რომ „მზა“ პარტიაში შევიდოდი.

ყოველთვის ვფიქრობდი, რომ იგი მე თავად უნდა შემექმნა.

დადგა ოთხშაბათიც, როგორც მაცნობეს მიტინგს დაესწრებოდა სრულიად გერმანიის მუშათა პარტიის თავჯდომარეც. თავჯდომარე ის ბატონი აღმოჩნდა, ვინც წინა შეკრება გაჩხნა.

მამცნეს ყველა ლიდერის სახელი. პარტიის თავჯდომარე იყო ჰარერი, მიუნხენის განყოფილებისა - ანტონ დრეკსლერი.

ამ კრებაზე მე მომიცა გამოსვლის საშუალება, დავსვი რამდენიმე კითხვაც. უნდა ვაღიარო, რომ მომხიბლა ორგანიზაციის სისტემამ.

პარტიას არ ჰქონია ნაბეჭდი პროგრამა, საერთოდ არაფერს არ ბეჭდავდა, მაგრამ რასაც ამბობდნენ, ღრმად სწამდათ.

ამ ადამიანთა გრძნობა მეც გადაიქცა.

ჩემს წინაშე დაისვა საკითხი - შევერთებოდი თუ არა ამ ხალხს.

რაც უფრო მეტს ვფიქრობდი, მით უფრო ვრწმუნდებოდი, რომ პატარა ჯგუფს,

რომელიც ჯერ არ ქცეულა ნამდვილ ორგანიზაციად, მაგრამ არის სიცოცხლისუნარიანი და დაჯერებული, შესწევს ძალა ნაციონალური აღორძინებისა, რაც დიდ, ჩამოყალიბებულ პოლიტიკურ პარტიებს აღარ ხელეწიფებათ.

ორი თვის შემდეგ მივიღე საბოლოო გადაწყვეტილება შევსულიყავი ამ პარტიაში. ეს გადაწყვეტილება შემობრუნების პუნქტად იქცა ჩემს ცხოვრებაში. მე გადმოიმკეს პარტიის წევრის დროებითი ბილეთი №7.

9

დაცემის ნიშნები

ახლა, როდესაც საკმაოდ ვართ დაშორებულნი იმ პერიოდს, უინტერესო არ იქნება გაეხსენოთ თუ რა დამანგრეველი მუშაობა სწარმოებდა სახელმწიფოში, რომელმაც იმპერია კრაზამდე მიიყვანა.

ბევრი გერმანელი ახლაც თვლის, რომ იმპერიის დაცემის მიზეზი საერთო კონონომიკური გამოყოფილება იყო.

ეს შეხედულება ძირფესვიანად მცდარია...

ეკონომიკური მიზეზები ყოველთვის მეორე ან სულაც მესამე პლანზე არიან. წინ ყოველთვის ქვეყნის სულიერი ძალა დგას.

ასევე მცდარია ომით გამოწვეული დანაკარგებით ახსნაც.

განსაკუთრებით სასაცილოა ამის მოსმენა იმთ ბაგეთაგან, ვინც ამტკიცებდა, რომ ომში დამარცხება კარგი იქნებოდა, რადგან იგი ბოლოს მოუღებდა მილიტარიზმს.

ომით გამოწვეული დანაკარგები სულაც არ ყოფილა ქვეყნის დაცემის მიზეზი. ის თავად იყო შედეგი მთელი წყება მიზეზთა, რომლებსაც ჩვენ არ ჩაუფიქრებიათ.

ომის დანაკარგებს არ შეუძლიათ ერის დაცემა გამოიწვიოს... გარდა იმ შემთხვევისა თუ ეს ომი ხალხის სიზარმაცის, სიმზდალის და ეგოიზმის გამო იქნა წაგებული.

ამ ომში გერმანიის დამარცხება სულაც არ ყოფილა დაუმსახურებელი კატასტროფა, პირიქით, იგი ჩვენ დავიმსახურეთ ჩვენი სამშობლოს წინაშე ჩადენილი მრავალი დანაშაულისათვის.

გაპარტახება, რომელიც ქვეყანას თავს დაატყდა, მარტო წაგებული ომის მიზეზით რომ ყოფილიყო გამოწვეული, გერმანელები მას სულ სხვანაირად აღიქვამდნენ. მაშინ ისინი შეურთავდებოდნენ, დაემორჩილებოდნენ შექმნილ ვითარებას და არ იბრძოდებდნენ თავიანთი მომავლისათვის. ომის დანაკარგები, რა თქმა უნდა, შედეგი იყო შემდეგი მიზეზებისა;

დიდი ომის წინ გერმანიის მოსახლეობა ისე სწრაფად გაიზარდა, რომ მათი გამოკვების პრობლემა მწვავედ დადგა. ტერიტორიების გაფართოებაზე უარის თქმამ, ქვეყნის ინდუსტრიალიზაცია გამოიწვია. ამან მიწათმოქმედთა კლასი შეასუსტა. მოსახლეობამ მიაშურა ქალაქებს, რომლებიც ძალზე გაიზარდნენ და დათრგუნეს სოფელი.

მდიდართა და ღარიბთა შორის განსხვავება კიდევ უფრო თვალსაჩინო გახდა. უმუშევრობა და სიღატაკე აბოროტებდა ხალხს, რომლის თვალწინ ბედნიერი გამოჩაჩივნილი ფუფუნებაში ნეტარდნენ.

ფული კერპად იქცა და ამ კერპს ეწირებოდა ყოველივე. ამან ხალხში თანდათან გარყვნილებისკენ სწრაფვა გამოიწვია.

ამასთან, გერმანიის მრეწველობამ ინტერნაციონალური ელფერიც შეიძინა. გერმანელ მრეწველთა ნაწილი შეეცადა გადაერჩინა ქვეყანა უცხოური კაპიტალის მოძალეებისაგან, მაგრამ ყველაფერი ამოა აღმოჩნდა – ხარბმა საქმოსნებმა თავისი გაიტანეს.

გერმანიის მძიმე მრეწველობის წინააღმდეგ ომი, მისი ინტერნაციონალიზაციით დაიწყო, რომელიც მარქსისტების ხელშეწყობით სწარმოებდა. მათ სურდათ თავიანთი ეს გარჯა რევოლუციით დაემთავრებინათ.

ახლა, როდესაც ამ სტრიქონებს ვწერ, გერმანიის სახელმწიფო რკინიგზებზე კაპიტალისტ-ინტერნაციონალისტების შეტევა დაწყებული. ეს ფაქტი სოციალ-დემოკრატების წარმატებად შეიძლება ჩაითვალოს.

გერმანიის ინდუსტრიალიზაციის წარმატების საუკეთესო დადასტურებაა ჰუგო შტინესის განცხადება იმის შესახებ, რომ ქვეყანას ფეხზე მხოლოდ კომერცია დააყენებს.

ამ სიტყვებმა სენსაცია მოახდინეს. ის აიტაცეს და ლოზუნგად გაიხადეს იმ მოლაყებებმა, თავიანთი თავი „სახელმწიფო ხალხად“ რომ წარმოუდგენიათ და რევოლუციის შემდგომი გერმანიის ბედს განაგებენ.

გერმანიის დაცემის ერთ-ერთი მიზეზი უეარგისი აღზრდის სისტემა იყო. გერმანულ აღზრდას ომამდე ბევრი სუსტი მხარე გააჩნდა.

ის უმთავრესად მიმართული იყო იქითკენ, რომ ბავშვი გამოეტენათ ათასგვარი რამით, რომლის პრაქტიკაში განხორციელდება შეუძლებელი იყო. თითქმის არაფერი არ კეთდებოდა ბავშვის ხასიათის ფორმირებისათვის. ბავშვს არ ეძლეოდა საშუალება გამოემყვანებინა თავისი „მე“ და აეღო თავზე გარკვეული პასუხისმგებლობა. შედეგად ელუბულობდით არა ძლიერ ადამიანს, არამედ ცოდნით გატენილ საბრალო გუდას. აქედანაა ის რეპუტაცია, რომელიც გერმანელს აქვს საზღვარგარეთ.

გერმანელი უყვარდათ იმიტომ, რომ სარგებელი მოჰქონდა, მაგრამ მისი სისუსტეების გამო პატივს არ სცემდნენ.

აღზრდის სისტემის მეორე ნაკლი იყო, მონარქის უსაზღვრო თავყანისცემა. ამ მონურ ქედდარეკას კიდევ უნდა მიეყვანეთ მონარქიის გაუქმებამდე.

მონარქიზმის იდეა სრულად მხოლოდ მაშინ ვლინდება თუ განმგებლის ხელი გვირგვინს ისეთ ბრწყინვალე გმირებს ადგამს, როგორც ფრიდრიხ დიდი ან ვილჰელმ I იყენენ.

მაგრამ ასეთი მონარქები ასწლეულში მხოლოდ ერთხელ იბადებიან.

ის მონარქი კი, რომელიც არ გამოირჩევა განსაკუთრებული სახელმწიფოებრივი და პიროვნული ღირსებებით, უნდა შევიდეს სახელმწიფოს ხელმძღვანელობის შემადგენლობაში და სხვებივით ემსახუროს მას.

გერმანიას ძალზე დიდი ზიანი მიაყენა პრესის ორგანიზებისა და მასთან

დამოკიდებულების საკითხმაც.

ეურნალისტთა წრეებში პრესას ხშირად დიდმკყობელს უწოდებენ. პრესის მნიშვნელობა ნამდვილად დიდია, მაგრამ არც მისი ზედმეტად გადაფასება შეიძლება.

სახელმწიფომ სთვალა უნდა ადვენოს, რომ სახალხო განათლების პროცესში ყალბი მიმართულება არ მიიღოს და ამიტომ პრესა მუდმივად მხედველობის ფოკუსში უნდა ჰყავდეს.

სახელმწიფომ საქმე ისე უნდა დააყენოს, რომ პრესა სახელმწიფოსა და ერის უსიტყვო მსახურად იქცეს.

ოამდელი, ეგრეთ წოდებული ლიბერალური პრესა, სამარეს უთხრიდა გერმანულ ერსა და გერმანულ სახელმწიფოს. მარქსისტულ გაზეთებზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია: ისინი ტყუილს ისევე ვერ მოიშლიან, როგორც კატა კნავილს.

რას აკეთებდა სახელმწიფო იმისათვის, რომ ხალხი ამ საწამლავესაგან ეხსნა? არაფერს, აბსოლუტურად არაფერს, თუ არ ჩავთვლით ხანდახან უნიათო გაფრთხილებებს და პატარა ჯარიმებს.

გაუთვითცნობიერებელი მკითხველი ალტაცებაში მოჰყავს „ფრანკფურტერ ცაიტუნგს“.

ეს გაზეთი არასდროს არ ხმარობს მკვეთრ გამოთქმებს, კიცხავს უხეშ ძალას. ის მაგალითია ეგრეთ წოდებული „ინტელიგენტური პრესისა“. იგივეს აგრძელებს „ბერლინერ ტაგებლატი“. მიუხედავად იმისა, რომ არ ხმარობენ უხეშ გამოთქმებს, ეს გაზეთები მკითხველთა გონებას და გულს წამლავენ, აღუნებენ მათ სიფხიზლეს და აწვდიან ცრუ ცნობებს. ამ გაზეთებში ებრაელები მუშაობენ.

ნახევარზომები ყოველთვის ნიშანია სახელმწიფოებრიობის დაცემისა, რომელსაც ყოველთვის კატასტროფა მოჰყვება.

მე ვთვლი, რომ ჩვენი თარბა გადაურჩება ამ ხიფათს. მას უკვე მიღებული აქვს მწარე გამოცდილება და მისი ნერვები მტკიცეა.

მართალია, ერთ მშვენიერ დღეს, ებრაელები მთელის ხმით აყმუეღდებიან, როდესაც მათ გაზეთებს „ხელებს მოუმტერევენ“, მაგრამ ეს არც ისე მნიშვნელოვანია. ოცდაათსანტიმეტრიანი ხელყუმბარა უფრო ხმამაღლა სისინებს, ვიდრე ათასი ებრაული გველური გაზეთი ერთად. ამიტომ, დაე, ისინიონ.

მაგრამ დაუებრუნდეთ ახალგაზრდობის აღზრდის საკითხს.

ქუჩასა და კინემატოგრაფში ხეტიალის ნაცვლად ბიჭმა ტანი უნდა გაიკაუოს. არავის არა აქვს უფლება ზიანი მიაყენოს თავის სხეულს – იგი რასის კუთვნილებაა.

უნდა აღინიშნოს, რომ თანამედროვე კინოთეატრები და სხვა მისი მსგავსი დაწესებულებანი არათუ სასარგებლო, პირიქით, აბსოლუტურად მაენებლურ გასართობს აწვდიან ახალგაზრდა თარბას.

რამდენადაც საერთო მდგომარეობა გაუარესდა, იმდენად ძლიერად დაეცა ჩვენი ხელოვნება.

მე წარმომიდგენია, როგორ აღშფოთდებოდა შილერი ან გოეთე „პანოპტიკუმის“ კარებზე ასეთი უსირცხვილო წარწერა – „მხოლოდ მოზრდილებისათვის“, რომ ენახათ.

მაგრამ შილერს და გოეთეს ვინ მოუსმენდა, მათი ხმა ახალი გერმანელი

„პოეტების“ მიერ იქნებოდა ჩახშობილი.

დიდი ომის წინ გერმანია კულტურისა და ხელოვნების სფეროში სრულ შემოქმედებით იმპოტენციას ავლენდა.

ასეთივე მდგომარეობას ვხედავდით რელიგიაშიც.

ხალხის მასებში რწმენა შეირყა. ბევრი რელიგიურ მოვალეობებს ზედაპირულად ეკიდებოდა. იმ დროს, როდესაც აზიასა და აფრიკაში მისიონერები ახალ აღებულებს იკრებდნენ – ევროპაში ეკლესია მრევლს ჰკარგავდა.

შინაურ და საგარეო პოლიტიკის მოუწესრიგებლობას ქვეყანა დალუპვისკენ მიჰყავდა. იმპერიის პოლიტიკა სხვა სახელმწიფოთა მიმართ ნახევარზომებით წარმართებოდა. ერთის მხრივ მთავრობას მშვიდობა ეწადა, მეორის მხრივ ვერ აჩერებდა ომისკენ სწრაფვას.

პოლონური პოლიტიკაც ხანაზეერო იყო. მან არათუ ვერ გადაწყვიტა ეს საკითხი, არამედ პირიქით, გააღიზიანა პოლონელები.

ელზასისა და ლოტარინგიის საკითხიც გადაუჭრელი იყო.

ნაცვლად იმისა, რომ ფრანგული ჰიდრასათვის თავი გაეჭუჭყათ – ელზასელებისა და ლოტარინგოელებისათვის სხვა გერმანელთა თანასწორი უფლებები მიენიჭებინათ, – აქაც ნახევარზომებით შემოიფარგლნენ.

ეკტერელის მსგავსი მოღალატეები მსხვილ პარტიებს ედგნენ სათავეში.

არმიას მამულისადმი ერთგულებას და თავგანწირვას უქადაგებდნენ იმ დროს, როდესაც ქვეყანა მოცული ჰქონდა სიხარბესა და ძირად ანგარიშვინობას.

აი, ასეთი სკოლა გაირა გერმანიამ ომის წინ.

10

პრი და რასა

ისტორია უამრავ მაგალითს გვაძლევს იმისათვის, რომ დაეინახოთ თუ რა საშინელი, დამღუპველი შედეგი მოსდევს არიული სისხლის შერევას დაბალ რასებთან. ჩრდილოეთ ამერიკა, რომელიც ძირითადად გერმანული ელემენტითაა დასახლებული, ნაკლებად შერეულია ფერად რასებთან და თავისი კულტურული განვითარებით მკვეთრად განირჩევა ცენტრალურ და სამხრეთ ამერიკისაგან, სადაც რომანული წარმოშობის ხალხი სხვებს შეერია.

შედეგად მივიღეთ ის, რომ გერმანული რასის ადამიანი, რომელმაც შეინარჩუნა სისხლის სიწმინდე, იქცა ამერიკის მბრძანებლად და დარჩება მანამ, სანამ გაუფრთხილდება თავის სისხლს.

პაციფიზმის იდეა არცთუ ისე ცუდი იდეაა თუ მას დამპყრობელი ახორციელებს. სხვა სიტყვებით: ჯერ ბრძოლა, შემდეგ პაციფიზმი.

ყველაფერი რაცკი მშვენიერია დედამიწაზე – მეცნიერება, ხელოვნება, ტექნიკა, ერთი რასისაგან წარმოშობილი რამდენიმე ხალხის შემოქმედების პროდუქტია.

ამიტომ კულტურის არსებობა მხოლოდ ამ რასას არსებობისა და კეთილდღეობის პირობებშია შესაძლებელი. ეს რასა რომ დაიღუპოს, მასთან ერთად დაიღუპება ყველაფერი მშვენიერია, რაც კი მას შეექმნია.

აღამიანთა მოდემას სამ კატეგორიად თუ დავყოფთ - დამყოქნებლები, შემნახველები და დამინგრეველები, არიული რასა პირველ კატეგორიას უნდა მივაკუთვნოთ.

დამყოქნებელი არიელები ხშირად სცოდავენ სისხლის სიწმინდის პრინციპის წინაშე, რის გამოც მკაცრად იხუებინან. სამოთხეში ჩადენილი ცოდვისათვის, ისინი სამოთხიდან იღვენებიან.

უმაღლესი კულტურის განვითარებასათვის საჭიროა დაბალი ღირსების მქონე ხალხისა არსებობაც.

ასე, მაგალითად აღამიანთა შრომის შედეგი და წარმატება, ხშირად იმასეა დამოკიდებული თუ რამდენი შინაური პირუტყვი ჰყავთ.

ასეთი მაგალითების მოყვანა ისტორიიდან დაუსრულებლად შეიძლება. საკმარისია გავიხსენოთ, რომ ხანამ ცხენს გუთანში შეაბამდნენ, მის ადგილას მონა იყო.

კაცობრიობის პროგრესი კიბეს გვაგონებს. ქვედა საფეხურების გაუკვლელად ზედაზე ვერ ახვალ. არიული რასა პირველია, რომელმაც კიბის უმაღლეს საფეხურზე ასულა მიახერხა. ამიტომ ყველა არიელის ვალია დაცვათ თავისი სისხლის სიწმინდე. არასდროს არ უნდა დაგვაიწყდეს, რომ მოები ქვეყნებს ანგრევენ, ხოლო წინააღმდეგობის ძალის დაკარგვა - ნებისყოფას.

გერმანულ ენაში არის ერთი სიტყვა - „ფლიხტერფულუნგ“ რაც ვალისაღმძი, მოვალეობისაღმძი სამხახურისათვის მზადყოფნას ნიშნავს.

ამ ტერმინის საფუძველში ეგოიზმი კი არა, იდეალიზმი ძვეს. ეს სიტყვა შეიძლება გაგებული იქნას, როგორც სისხლისმიერი ძმების კეთილდღეობისათვის თვითშეწირვის უნარი.

არიელის სრულიად საპირისპირო მოვლენაა ებრაელი.

ძნელად თუ მოიპოვება ქვეყანაზე სხვა რომელიმე რასა, რომელსაც თვითშენახვის ინსტიქტი უფრო განკითარებული ჰქონდეს ვიდრე „ჩვეულ“ ხალხს.

ამის საუკეთესო დადასტურებაა ის ფაქტი, რომ ეს რასა ისევ განაგრძობს არსებობას.

მსოფლიოში არ არის სხვა ხალხი, ვისაც ორი ათასი წლის განმავლობაში ასე ნაკლებად შეცვლოდა დამახახათებელი ნიშნები.

თუ ჩვენ დღეს ებრაელებს ცბიერებად მივიჩნევთ, ეს იმას ნიშნავს, რომ ისინი სხვა დროსაც ასეთები იყვნენ.

ეს მათი შინაგანი თვისებაა.

რაც შეეჩება მათ ინტელექტუალურ თვისებებს, ისინი სხვათა ცივილიზაციასთან ურთიერთობით განუვითარდათ. თავად ებრაელებს არასდროს არ ჰქონიათ საკეთიარი კულტურა.

როგორც ცნობილია, არიელები თავიდან მომთაბარე ცხოვრებას ეწეოდნენ და მკვიდრ ბინადრობის წესზე დროთა განმავლობაში გადავიდნენ. მართა ესეც კი აჩვენებს, რომ მათ არაფერი საერთო არ ჰქონიათ ებრაელებთან.

რაც შეეხება ებრაელებს, ისინი არასდროს ყოფილან მომსახარენი. პირიქით, ყოველთვის სხვა ხალხის სხეულზე პარაზიტობდნენ.

პარაზიტობისათვის ებრაელს უხდებოდა უარყოფითი თვისების შინაგანი ბუნება. რაც უფრო ჭკვიანი და ინტელიგენტური იყო ებრაელი, მით უფრო უკეთესად გამოუდიოდა ეს.

ამის წყალობით ბევრს მიაჩნია, რომ ებრაელი შეიძლება იყოს ფრანგიც, გერმანელიც, იტალიელიც, ოღონდ მათგან რწმენის მიხედვით განსხვავებული.

ამჟამად მოიხსნა მსოფლიოში სოციალური გარდატეხა ხდება.

წერილი მეწარმეობა კედება, გზა ეხსნება მსხვილ საწარმოებს და ამის შედეგად მატულობს მუშათა კლასის მნიშვნელობა.

ებრაელთა გაანგარიშება ასეთია:

ებრაელები უახლოვდებიან მუშებს, ვითომ თანაუგრძნობენ, აღშფოთებას გამოთქვამენ მათი ხილარებით და ამგვარად მათ ნღობას იხვეჭენ.

შემდეგ აყენებენ საკითხს სოციალური სამართლიანობის შესახებ და უბიძგებენ მუშებს არსებული წესწყობილების წინააღმდეგ საბრძოლველად.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ მარქსიზმს ქადაგებენ.

მსოფლიო მასშტაბით, ებრაელთა მოღვაწეობა ორად იყოფა, რომლებიც ფაქტობრივად მჭიდროთაა ერთმანეთთან დაკავშირებული. ესენია, ზოგადპოლიტიკური მოძრაობა და მუშათა მოძრაობა.

მუშათა კავშირების საშუალებით ებრაელები ნაღმს უმზადებენ ყველა ქვეყნის კონომიკურ საფუძველს.

რაც შეეხება ებრაელთა საერთო პოლიტიკურ მოძრაობას, ის გამოიხატება სახელმწიფო მექანიზმში უკმაყოფილო ელემენტების ძალით ჩართვით; ამისათვის ებრაელები ფართოდ იყენებენ თავიანთ მძლავრ იარაღს - გაფიცვას. ებრაული პრესა დიდ დახმარებას უწევს ამ მხრივ ზოგადპოლიტიკურ მოძრაობას.

ფართო მასების უეცრობისა და თვითშენახვის ინსტიქტის უკმარისობის გამო, ეს კლასი ადვილად ებმება ებრაელთა ბადეში.

11

ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის დაბადება

აჩილაზრდა მოძრაობას, რომელსაც მიზნად აქვს დასახული გერმანიის სახელმწიფოებრიობის აღდგენა და მის სათავეში დამოუკიდებელი მთავრობის მისვლა, აუცილებლად სჭირდება ხალხის მასების მხარდაჭერა.

ჩვენი ბურჟუაზია იმდენად უიმედო და იმდენად განძარცველია ეროვნული გრძნობისაგან, რომ მისგან ჭეშმარიტად ეროვნული საქმე მხოლოდ ოპოზიციას წააწყდება.

მაგრამ ეს ოპოზიცია, ისევე როგორც ბისმარკის დროს, პასიური იქნება.

1919 წელს ნათელი შეიქნა, რომ ახალი მოძრაობა მასებს უნდა დაყრდნობოდა.

მასების ნაციონალიზაცია არ შეიძლება სანახევრო ყოფილიყო, ის სრულიად გარკვეული და ფანატიკური უნდა იყოს.

საჭიროა ყოველთვის გვახსოვდეს, რომ მასები დიპლომატებისა და პროფესორებისაგან არ შედგებიან. მან, ვინაც გადაწყვიტა უხელმძღვანელოს მასებს, ხელთ უნდა იქონიოს მათი გულის გასაღები.

მთავარი მასა, რომელიც უნდა დაეყვრო ახალგაზრდა მოძრაობას – მუქათა მასა იყო. მასები უნდა გამოგვეყვანა საშინელი სიღარიბიდან, გაგვეთავისუფლებინა ინტერნაციონალიზმის ერესისაგან, აგვემალლებინა მათი კულტურული დონე, შეგვეკრა ეროვნული გრძნობით ანთებულ მტყიცე ერთობად. ყოველივე ამის მიღწევა შესაძლებელი იყო პროპაგანდის დახმარებით. ამ მხრივ განსაკუთრებით კარგია მიტინგები, მაგრამ ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს, რომ იმარჯვებს ის ორატორი, რომელიც ითვალისწინებს არა ყველაზე ჭკვიან მსმენელს, არამედ სრულიად საშუალოს.

მოძრაობის მომავალი დამოკიდებულია იმ ფანატიზმზე და იმ შეურიგებლობაზე, რომლითაც მისმა მონაწილემ უნდა დაიცვას თავისი მრწამსი.

მოძრაობის დამცველს არ უნდა ეშინოდეს ჩვენი ერის მტრების ზიზღისა; პირიქით ამ ზიზღს თავად უნდა ექებდეს.

კაცი, რომელსაც თავს არ ესხმის ებრაული პრესა, არ არის ნამდვილი გერმანელი და ნამდვილი ნაციონალ-სოციალისტი. ჩვენი თანამებრძოლის ყველაზე კარგი რეკომენდაცია – მის მიმართ მოწინააღმდეგის ზიზღია.

ჩვენი მოძრაობა მიუნხენში დაიწყო. პირველად ძალიან ცოტანი ვიყავით და არც არავინ გვიცნობდა. თანდათანობით ვაფართოვდით ჩვენს წრეს.

ჩვენს შეკრებებზე დასასწრებ მოსაწყვე ბარათებს ხელით ვწერდით, რადგან მათი დაბეჭდვის საშუალება არ გვქონდა. მახსოვს, ერთხელ ჩემი ხელით დაეარაგე 80 ასეთი ბარათი. გვეგონა უამრავი ზალხი მოვიდოდა, მაგრამ სამწუხაროდ, მთელი საათის მოლოდინის შემდეგ, კრება მხოლოდ შეიღმა კაცმა, ორგანიზატორებმა ჩავატარეთ.

შემდეგისათვის, ფული მოვაგროვეთ და დამოუკიდებელ გაზეთში „მიუნხენერ ბომახატერ“ განცხადება მივეცით.

შედეგი დიდებული იყო.

კრებისათვის სპეციალურად ნაქირავებ ოთახში !!! კაცი შეგროვდა.

პირველი სიტყვა მიუნხენელმა პროფესორმა წარმოთქვა. შემდეგ მე გამოვედი. ნახევარი საათი ვილაპარაკე და ინსტიტუტურად ვიგრძენი, რომ ლაპარაკი შემიძლია. ჩემი სიტყვის დასასრულს მსმენელები იმდენად დაელექტრიზებულნი იყვნენ, რომ ერთმანეთში ისწრაფად შეაგროვეს 300 მარკა ქირის გადასახდელად, რითაც დიდი ტვირთი მოგვხსნეს.

ჩვენი პარტიის თავჯდომარე იყო ჰარერი, გამოცდილი ჟურნალისტი, მაგრამ სრულიად უნიჭო ორატორი.

ვიცე-თავჯდომარე დრექსლერი, უბრალო მუშა იყო და ორ სიტყვას ვერ აბამდა ერთმანეთზე. ამასთან, არასდროს არ ემსახურა ჯარში და ამიტომ გაბედულებაც აკლდა. ამგვარად მე, იმ დროს უბრალო ჯარისკაცი, მუდმივი ორატორი გაეხდი. მარქსისტები უკვე მაშინ ვერ გვიტყნდნენ. მარტო ჩვენი სახელიც კი „გერმანიის მუშათა პარტია“, მათ როგორც ინტერნაციონალისტებს, საშინლად აღიზიანებდათ.

1920 წლის დასაწყისში დაევიინე პირველი ღიღი, მასობრივი მიტინგის ჩატარება. ჰარერი არ დამთანხმდა, რადგან შიაჩნდა, რომ მასობრივი მიტინგის ჩატარების დრო ჯერ არ დამდგარიყო და თავჯდომარეობიდან გადადგა. ჰარერის პოსტი დრექსლერმა დაიკავა, მე პარტიის საპროპაგანდო მუშაობას ჩავეუდექი სათავეში.

1920 წლის 24 თებერვალს შედგა ჩვენი პირველი მასობრივი მიტინგი. იმისათვის, რომ თვალშიმოსახედრი ყოფილიყო დროშის ფერად წითელი ავირჩიეთ.

მიტინგი საღამოს 7 საათსა და 30 წუთზე იყო დანიშნული.

7 საათსა და 15 წუთზე დარბაზში შევედი და გულმა სიხარულით დამიწყო ბაგაბუგი — დარბაზში ნემსი არ ჩავარდებოდა.

მე მეორე ორატორად გამოვედი. თავიდან მოწინააღმდეგეებმა რამდენიმეჯერ შემაწყვეტინეს სიტყვა და ჩემმა მეგობრებმა დიდი შრომის ფასად აღადგინეს წესრიგი.

ნახევარი საათის შემდეგ, როდესაც ჩვენი პროგრამის ოცდახუთივე პუნქტი განემარტე, დარბაზში აპლოდისმენტები ჰქუხდა.

ჩემს წინ ახალ პოლიტიკურ რწმენაზე მოქცეული ბრბო იყო.

მეორე ნაწილი

1

მარქსიზმის, რასის და სახელმწიფოს შესახებ

სრულიად უდავოა, რომ ახალი მოძრაობა ვერ განვითარდებოდა და ვერც წარმატებას მიიღწევდა თუ მის მიმდევართა გულში არ განმტკიცდებოდა ღრმა რწმენა იმისა, რომ ეს მოძრაობა „წინასაარჩევნო სატყუარა“ კი არაა, არამედ სრულიად ახალ მოძღვრებას წარმოადგენს.

მეულთაგანვე ცნობილია, რომ წინასაარჩევნო კამპანიის დასრულებისთანავე რუტინა იწყება. არჩეული პარლამენტარები ისე დაიარებიან პარლამენტში, თითქოს იქ კანტორა იყოს. ხშირად მხოლოდ ხელს აწერენ გამოცხადების ჟურნალში და შინ ბრუნდებიან. თავისი სამსახურისადმი ასეთი დამოკიდებულების გამო, გასაკვირი არ არის, რომ პარლამენტარებს არ შესწევთ უნარი ებრძოლონ მარქსიზმს.

ამიტომ იქმნება ასეთი მდგომარეობა – ერთ მხარესაა სუსტი, უნებისყოფო, საპარლამენტო მასა, მეორე მხარეს კი ათასობით, ცოდნითა და დამნაშავეთა წინააღმდეგ ბრძოლის ხერხებით შეიარაღებული ადამიანი, რომლებიც თავიანთი გზიდან, როგორც უეარგის ბალასტს, ისე მოისვრიან სუსტებს და მორცხვებს.

ღიადი იდეალები, როგორ მომხიბვლელადაც არ უნდა გამოიყურებოდნენ, ვერასდროს განხორციელდება ცხოვრებაში თუ ისინი მყარი სახელმწიფოებრიობის პრინციპისათვის ბრძოლას არ დაეფუძნებიან..

ასეთი უსიცოცხლო თეორიების რიცხვს მიეკუთვნება ებრაელი კარლ მარქსის მიერ წამოყენებული, ინტერნაციონალური მარქსიზმის თეორია.

თქმა არ უნდა, კარლ მარქსი შორსმჭვრეტელი გამოდგა, იმდენად, რამდენადაც მან აქცენტი ხელისუფლების სათავეში მყოფ სუსტ და გარყვნილ პიროვნებებზე გააკეთა. მისი გათვლა უმცირეს დეტალებამდე ზუსტი გამოდგა. რაც შეეხება მის საბოლოო მიზანს, უდავოა, რომ ეს მისი რასის ზეობის გარანტირებაა.

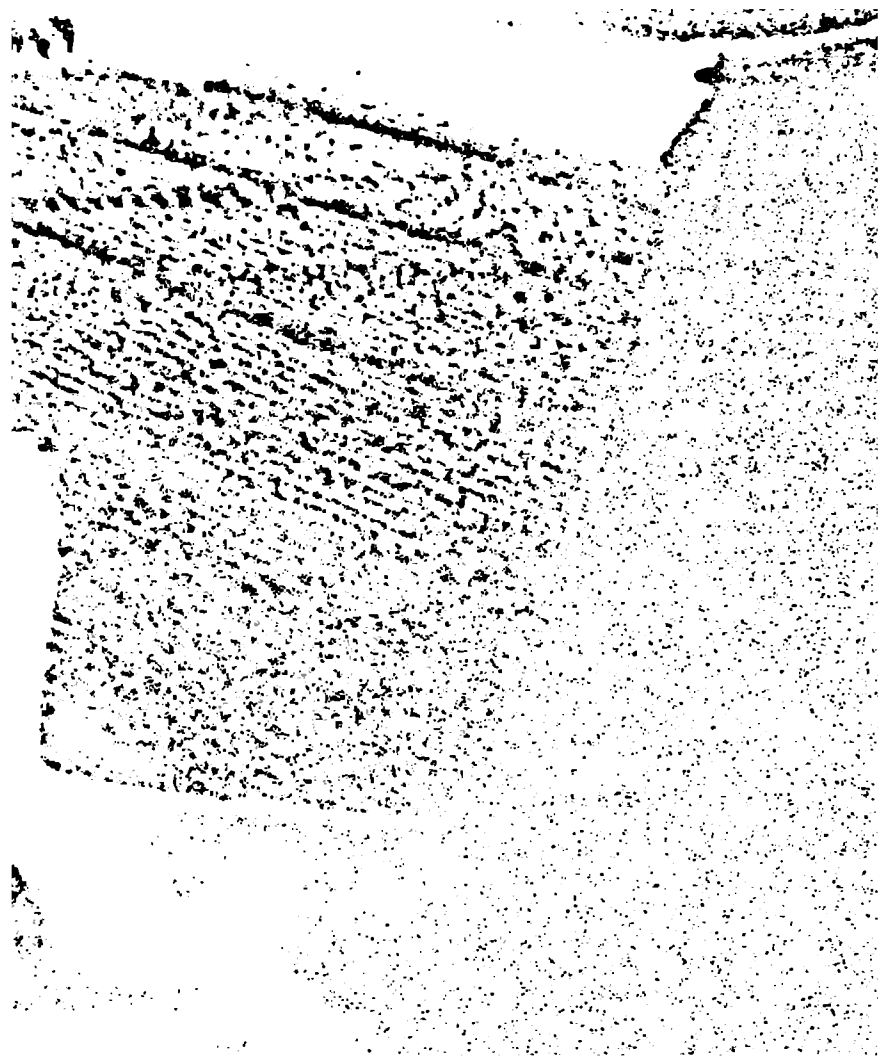
მე ჩემს მუშაობაში სრულიად საპირისპირო შეხედულებებს ვუფუძნებოდი.

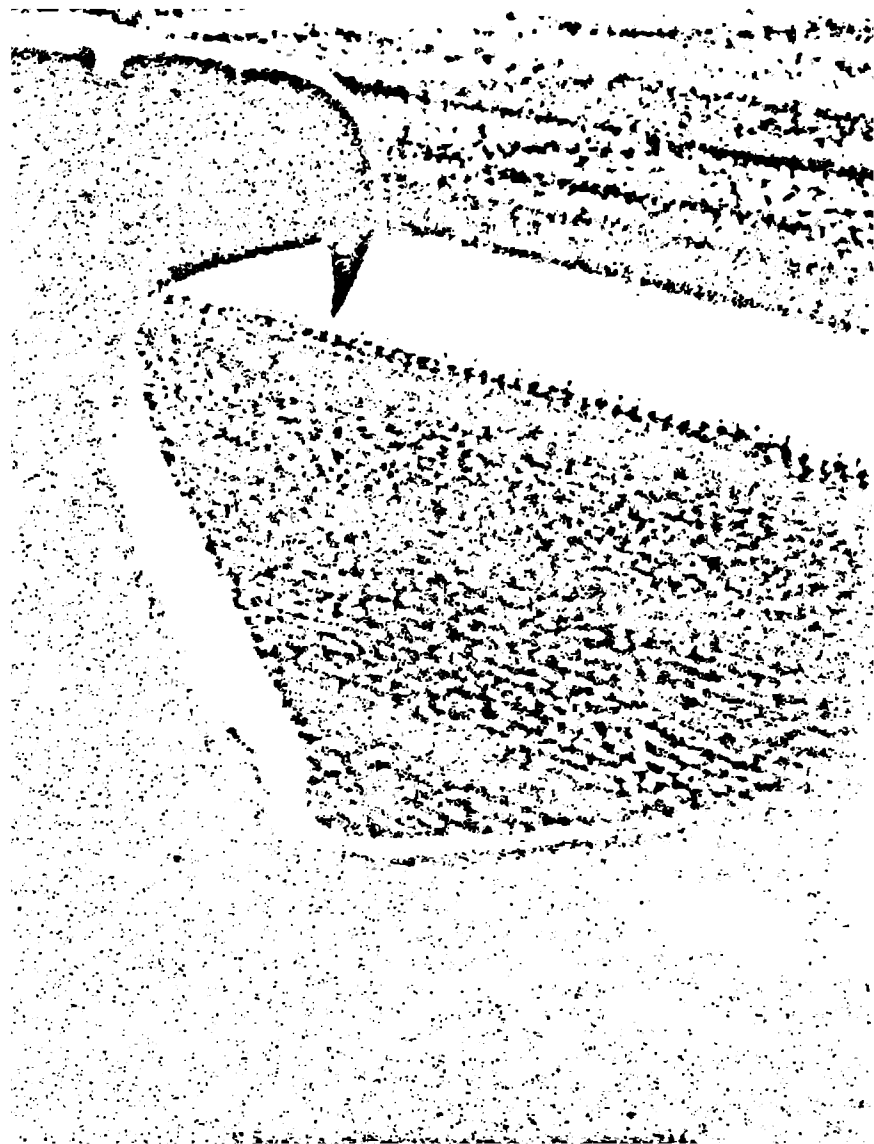
უნივერსალური კეთილდღეობის იდეათა უფორმო მასიდან ამოვარჩიე რამდენიმე მთავარი იდეა და მივეცი მათ შეკუმშული, თითქმის დოკმატური ფორმა.

ასე შეიქმნა გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა პარტიის დოქტრინა.

გერმანულ ხალხში მკვეთრად განიჩქევა სამი ჯგუფი:

პირველი – ხალხი, რომელიც ადვილად ემორჩილება მთავრობას. მათთვის სახელმწიფო, რაღაც ხელუხლებელ რაიმეს წარმოადგენს და ამიტომაც

ხელისუფლებისადმი ძალღერი ერთგულებით გამოირჩევიან.

მეორე ჯგუფი თვლის, რომ ხალხი კი არ უნდა ემსახურებოდეს სახელმწიფოს, არამედ პირიქით, სახელმწიფოა ვალდებული ხალხს ემსახუროს.

ეს ხალხი ხშირად აკრიტიკებს მთავრობას. ეს ნორმალური გერმანელი ბურჟუას, ეგრეთ წოდებული ლიბერალური დემოკრატიის შეხედულებაა.

მესამე ჯგუფი ის ხალხია, რომელიც სახელმწიფოს ისე უყურებს, ვითომც ეკაპაი იყოს და საითაც უნდათ იქით წაიყვანენ, ზოგჯერ გაურკვეველი მიზნისაკენაც კი.

დიდი ომის წინა პერიოდში ეს ხალხი სრულიად უპასუხისმგებლოდ ჟონგლიორობდა გერმანიზმის იდეით. ისინი თვლიდნენ, რომ გერმანელად ქცევისათვის საკმარისი იყო ჩინელს ან სულაც ზანგს შეესწავლა გერმანული ენა და არჩვენებში რომელმე პოლიტიკური პარტიისათვის მიეცა ხმა.

ამ პროცესს წარმატებისთვის რომ მიეღწია, გერმანული რასა დაეცემოდა და გაქრებოდა.

ჩვენ სხვა ხალხთა გაგერმანელებისთვის კი არ უნდა ეზრუნავდეთ, არამედ ჩვენი მიწების გერმანიზაციისათვის და ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს, რომ სხვათა სისხლი ზიანს აყენებს ჩვენს რასას.

რაც შეეხება სახელმწიფო აპარატს, მას უნდა განვიხილავდეთ არა როგორც მიზანს, არამედ როგორც საშუალებას.

სახელმწიფო ბაზისია, რომელზეც უნდა იდგეს ერის კულტურა და არა კულტურის სათავე, როგორც ზოგიერთნი შეცდომით მიიჩნევენ.

მსოფლიოში ასობით სამაგალითო სახელმწიფოა, მაგრამ საკმარისია დაიხსოს არიული კულტურის სათავე, რომ ყველაზე მოწინავე ერებიც დაემხონ.

აქედან დასკვნა -- სახელმწიფოს კეთილდღეობისთვის კი არ უნდა ვიღვაწოთ, არამედ რასის ხარისხისათვის.

ნაციონალური სახელმწიფოს უმთავრესი მიზანია შერბობის და დაიცვას უძველესი რასობრივი ელემენტები, რომლებიც კაცობრიობის უმაღლესი ჯიშისა და მოდგმის სიამაყეს წარმოადგენენ.

ამრიგად, გერმანული სახელმწიფოს მიზანია, თავის საზღვრებში მოაქციოს ყველა გერმანელი, შეარჩიოს მათგან საუკეთესო რასობრივი ნიშან-თვისებები, დაიცვას ისინი უცხო სისხლის შერევისაგან, რათა დროთა განმავლობაში მათ შესაფერისი, გაბატონებული მდგომარეობა დაიკაონ.

არავის ეჭვი არ ეპარება, რომ ჩინოვნელები, რომლებიც ამჟამად ჩვენს სახელმწიფოს მართავენ, ბრწყინვალედ გრძნობენ თავს, რადგან ეს ყველაფერი „თვითღინებაზეა“ მიშვებული.

ახალი წესრიგისათვის ბრძოლის აუცილებლობა მათ აღტაცებას არ გამოიწვევს. ბევრად ადვილია სახელმწიფოს უცქერდე როგორც ავტომატს, რომელიც გაკებავს, ვიდრე აქტიურად ერეოდე მის მუშაობაში.

ამიტომ ჩვენი მუშაობისათვის საჭირო ხალხი, ხანგრძლივი და დაკვირვებული

ძიების შემდეგ უნდა შეეარჩიოთ. უმეტესად ჩვენ ახალგაზრდობა გვემხრობა და თუ მათ შორის უფროსი თაობის ხალხიც გამოერევა, ძირითადად ესენი ყმაწვილური და მხურვალე სულის ადამიანები არიან.

2

სახელმწიფო და ხალხი

ყოველი სახელმწიფოს უპირველესი ვალდებულებაა შექმნას ისეთი პირობები, რომ მოქალაქეები თავიანთი ქვეყნის შემარცხვენელ ქორწინებაში არ იყენენ.

სახელმწიფომ, რომელიც თავისი ხალხის სისხლის სიწმინდეზე ზრუნავს, ქორწინების ნება არ უნდა დართოს ტყუასუსტებს, სიფილიტიკებს, ტუბერკულოზიანებს და ა.შ.

ყველას ვინც ქორწინებას აპირებს, უნდა ახსოვდეს, რომ ქორწინების მიზანია ბავშვები, ოღონდ აუცილებლად ჯანმრთელი ბავშვები.

ქვეყანა ბავშვებს თავის ყველაზე ღიდ განძად უნდა თვლიდეს.

სახელმწიფომ საშუალება უნდა მისცეს და იზრუნოს იმისათვის, რომ ლამაზმა და ჯანმრთელმა ქალებმა, რაც შეიძლება მეტი შვილი შობონ.

რაც შეეხება იმ ხალხს, რომლებსაც უყვართ ბავშვები, მაგრამ არა აქვთ საშუალება ჯანმრთელი შთამომავლობის გაჩენისა, მათ უნდა იშვილონ ბავშვები და აღზარდონ ისინი სახელმწიფოს ღირსეულ მოქალაქეებად.

სახელმწიფო ვალდებულია ზრუნავდეს თავისი მოქალაქეების ფიზიკური განვითარებისათვის.

ბავშვთა აღზრდა ისე უნდა წარიმართოს, რომ სხეულის კულტურის ამაღლებასაც ისეთივე ყურადღება უნდა მიექცეს, როგორც სულისას. ნაციონალური სახელმწიფოს სკოლებმა უნდა იკისრონ ეს ვალდებულება.

ყოველმა ბიჭუნამ დღეში ერთი საათი მაინც უნდა დაუთმოს ფიზიკურ ვარჯიშებს და მიიღოს მონაწილეობა ტანვარჯიშულ თამაშებში.

ძალზე საჭიროა, რომ ბიჭებს ამ დროს, სულებური იდეებით არ ავესოთ თავი. ასე მაგალითად, ბერის აზრით ფარიკაობა სპორტის ლამაზი სახეობაა, ხოლო კრივი – უშნო.

ასეთი შეხედულება სრულიად აბსურდულია. ყველანაირი სპორტი ერთნაირად ლამაზი და სასარგებლოა, ხოლო სპორტი რომელიც თავდაცვას გვასწავლის კიდევ უფრო მეტად საჭიროა. რაც შეეხება ღირსების საკითხის დაცვის დროს, ფარიკაობის ან კრივის გამოყენებას, დაე, ყმაწვილებმა ასეთი საკითხები მუშტებით გადაწყვიტონ და არა დაშნით.

თავის დროზე, კრივის განვითარებისათვის გერმანიას სათანადო ყურადღება, რომ მიექცია, დღეს ჩვენში ამდენი ცხოვრებისთვის უვარგისი ადამიანი აღარ გვეყოლებოდა.

გერმანიის ტრაგედია ის იყო, რომ მას ჰყავდა უამრავი ჩინოვნიკი, ინჟინერი, ქიმიკოსი, იურისტი, ლიტერატორი, პროფესორი და ძალზე ცოტა ნამდვილი მამაკაცი, ამ სიტყვის საუკეთესო გაგებით.

რამდენადაც ინტელექტუალური განვითარების მხრივ მაღლა ვიდევით, იმდენად დაბალ დონეზე ვიყავით სხეულის კულტურის განვითარებებით.

გერმანელი ერი დღეს იმდენად „დაცემულ“ მდგომარეობაშია, რომ ყველას შეუძლია ხელი წაჰკრას და მან მთელი ძალები უნდა დაძაბოს, რათა საკუთარი თავის რწმენა დაიბრუნოს.

საკუთარი ხალხის შესაძლებლობებისადმი რწმენა ყველა ბავშვს ადრეული ასაკიდანვე უნდა ჩაენერგოს.

ბავშვის აღზრდა ისეთნაირად უნდა წარიმართოს, რომ ის სავსებით დარწმუნდეს, რომ მისი ხალხი ყველაზე საუკეთესოა. ამგვარი ფიზიკური და სულიერი აღზრდის წყალობით, დროთა განმავლობაში მიღწეული იქნება ქვეყნის დაუმარცხებლობის რწმენა.

ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს ერთი რამ.

როგორც მსწერი და მტკივნეული იყო ჩვენი ერის დაცემა, იმდენად ძნელი და მტკივნეული იქნება აღმასვლა. ამ აღმასვლისას დაგვირდება მთელი ჩვენი ნებისყოფის მაქსიმალური დამაბევა და სამშობლოსადმი უსაზღვრო ერთგულება.

სახელმწიფომ თავის მხრივ ყველანაირად უნდა შეუწყოს ხელი ახალგაზრდობის შესაბამის აღზრდას. არ შეიძლება ვიფიქროთ, რომ სკოლის დამთავრებისთანავე ახალგაზრდა მზადაა ცხოვრებისათვის, თავისი სამშობლოს მსახურებისთვის. სწორედ ამ მომენტიდან იწყება მის ცხოვრებაში საკუთარ თავზე მუშაობის განსაკუთრებული ხანა. მან უნდა დაიწყოს სამწყობრო სიარულის და იარაღის ხმარების შესწავლა, რათა იმ დროს, როდესაც სამშობლო უხმობს, ნამდვილი ჯარისკაცი იყოს.

სამხედრო მომზადების ეადის დამთავრების შემდეგ ახალგაზრდას უნდა მიეცეს ორი დოკუმენტი: პასპორტი, რომელიც უფლებას აძლევს მონაწილეობა მიიღოს თავისი ქვეყნის მშენებლობაში და ჯანმრთელობის მოწმობა, რომელიც ქორწინების ნებას რთავს.

რაც შეეხება გოგონების აღზრდას, აქ უმთავრესი ყურადღება უნდა მიექცეს ფიზიკურ და ხასიათის განვითარებას. რაც შეეხება ინტელექტუალურ განვითარებას, მას ქალისათვის დიდი მნიშვნელობა არ აქვს.

გოგონების აღზრდის უმთავრესი იდეაა – მისგან მომავალი დედა შევქმნათ.

სამეცნიერო დარგების პროგრამა უნდა შეიკვეცოს. არ არის საჭირო ახალგაზრდების ტვინი ისეთი ცოდნით გადაუტვირთოთ, რომელიც მალე ავიწყდებათ.

საშუალო სკოლამ თავის აღსაზრდელებს მხოლოდ იმდენი ცოდნა უნდა მისცეს, რაც საკმარისია ცხოვრებისათვის.

განსაკუთრებით ყურადღება უნდა მიექცეს ისტორიის სწავლებას. საშუალო სკოლის 100 კურსდამთავრებულიდან 99-ს მხოლოდ რამდენიმე თარიღი და ეპიზოდი ახსოვს ჩვენი ისტორიიდან. უმთავრესი ფაქტები კი, რომლებიც უნდა იცოდეს და ყოველთვის ახსოვდეს, მათ არც კი გაუვლიათ.

ისტორიის შესწავლის მიზანი წარსულის გაცნობა კი არ უნდა იყოს, არამედ გამოცდილების მიღება მომავალი ცხოვრებისათვის.

ამიტომ უდიდესი ყურადღება უნდა მიექცეს რომის ისტორიის შესწავლას, რომელიც დიდ გამოცდილებას გვძენს.

რაც შეეხება სოციალური ხასიათის მეცნიერებებს, ისინი საერთოდ უნდა იქნენ ამოღებული საშუალო სკოლის პროგრამიდან.

ახალგაზრდა გერმანელების აღზრდის კურსი სამხედრო სკოლაში უნდა დამთავრდეს.

სახელმწიფოს არავითარ შემთხვევაში არ უნდა დააეიწყდეს განსაკუთრებით ნიჭიერი ახალგაზრდები და მისცეს მათ საშუალება დასპეციალდნენ იმ დარგებში, რომლებიც იტაცებთ.

უმაღლესი სასწავლებლის კარები ყველა ღირსეულისათვის ღია უნდა იყოს, მიუხედავად მათი სოციალური წარმოშობისა.

3

„მოქალაქეების“ და „ქვეშევრდომების“ შესახებ

დაწესებულებას, რომელსაც ამჟამად შეცდომით „სახელმწიფოს“ უწოდებენ, ორნაირი ხარისხის ადამიანები გააჩნია – თავისი მოქალაქეები და უცხოელები.

მოქალაქე – ესაა ადამიანი, ვისაც დაბადებით ან ნატურალიზაციით უფლება აქვს ქვეყნის მოქალაქის ყველა უფლებით ისარგებლოს. უცხოელი ისაა, ვინც ამავე უფლებებით სხვა ქვეყანაში ცხოვრობს.

დღეს მოქალაქეობის უფლება მოიპოვება მოცემულ ქვეყანაში დაბადების წყალობით. ასე მაგალითად, ზანგის შვილი, რომელიც გერმანიაში იბადება, ავტომატურად ხდება მისი მოქალაქე. ისე ადვილია გახდე უცხო ქვეყნის მოქალაქე, ვითომ ეს რომელიმე კლუბში გაწევრიანება იყოს.

მე ვიცი, რომ ბევრს ის რაზეც ახლა მე ვლაპარაკობ, არ სიამოვნებს.

მაგრამ ეს ხელს არ მიშლის ნატურალიზაციის შესახებ ჩვენი კანონების სიბრიყვეზე არ ვილაპარაკო.

სხვათა შორის, არის უკვე ერთი ქვეყანა, სადაც სისხლის სიწმინდის დაცვისათვის შესაბამის ღონისძიებებს ატარებენ. ამ შემთხვევაში გველისხმობ არა გერმანიის რესპუბლიკას, არამედ შვერთებულ შტატებს. ამერიკა უარს ეუბნება ემიგრაციაზე იმ ელემენტებს, რომლებმაც შეიძლება ხიფათი შეუქმნან ადგილობრივ მოსახლეობას და ზოგიერთი რასის წარმომადგენელთა ნატურალიზაცია საერთოდ აკრძალა კიდევ.

ჩვენი ნაციონალური სახელმწიფო თავის მოსახლეობას სამ კლასად ჰყოფს –

მოქალაქეები, ქვეშევრდომები და უცხოელები. პრინციპში ნატურალიზაცია ან აქ დაბადება ქვეშევრდომს არ ანიჭებს მოქალაქის უფლებებს. მას იცავს ჩვენი კანონები, მაგრამ არ ეძლევა უფლება მიიღოს მონაწილეობა არჩევნებში და შევიდეს სახელმწიფო სამსახურში.

ამავე დროს ქვეშევრდომს აქვს სრული უფლება უარი თქვას ქვეშევრდომობაზე და მიიღოს იმ ქვეყნის მოქალაქეობა, რომელთანაც სისხლითაა დაკავშირებული.

რაც შეეხება ჩვენი სახელმწიფოს საზღვრებში მცხოვრებ უცხოელს, მისი სტატუსი ფაქტიურად იგივეა, რაც ქვეშევრდომისა, სანამ ის საზღვარგარეთ არ გავა ჩვენგან.

ახალგაზრდა გერმანელმა ქვეშევრდომმა, მოქალაქის მსგავსად, სწავლების იგივე კურსი უნდა გაიაროს. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, სავალდებულო სამხედრო სწავლება და არმიამი სამსახური. ყოველივე ამის შემდეგ, უმწიკვლო ატესტაციის შემთხვევაში, შეიძლება მოქალაქის უფლებები მოიპოვოს.

ყველას, ვინც კი გერმანიის მოქალაქეობას მიიღებს, უნდა ახსოვდეს, რომ ეს უდიდესი პატივია და უშჯობესია გერმანიაში შეეზოვე იყო, ვიდრე მეფე სხვა რომელიმე სახელმწიფოში.

გერმანელი გოგონა მხოლოდ ქვეშევრდომია და მხოლოდ გათხოვების შემდეგ იძენს მოქალაქის უფლებებს.

4

ბრძოლის დასაწყისი

არ შეიძლება ადამიანი განიხილო მისი რასობრივი წარმოშობის თვალსაზრისით და იმაედროულად მიიღოს მარქსისტული აქსიომა: „ყველა ადამიანი თანასწორია“.

ყველას, ვისაც წმამს ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო, უნდა გამოარჩევდეს მას სხვა ქვეყნებისაგან.

სხვა სახელმწიფოებს შეუძლიათ თავიანთი ცხოვრება მხოლოდ ეკონომიკურ ბაზაზე ააგონ; ნაციონალ - სოციალისტურ სახელმწიფოს კი ეს არ შეუძლია, რადგან მისი მიზანი ხალხის დროებითი კეთილდღეობა კი არაა, არამედ ერის მუდმივი არსებობის უზრუნველყოფა.

არცერთი ორგანიზაცია ძლიერი არ იქნება თუ სრულად არ გამოიყენებს თავისი წევრების მთელ შემოქმედებით ძალებს.

საუკეთესო სახელმწიფოებრიობის ის ფორმაა, როდესაც სრულად გამოიყენება მთელი ერის ყველა საუკეთესო თვისება – ფიზიკურიც და სულიერიც.

ამ სახელმწიფოში საპასუხისმგებლო გადაწყვეტილებებს ხმათა უმრავლესობით კი არ უნდა იღებდნენ, არამედ განსაზღვრულ პირთა ჯგუფის მსჯელობის შემდეგ, საბოლოოდ ერთი კაცი გადაწყვეტს ყველაფერს.

არც პალატას და არც სენატს არავითარი გადაწყვეტილების უფლება არ უნდა

პქონდეს. მათი მოვალეობა მუშაობაა. საუკეთესო შემთხვევაში შეიძლება რჩევა მოგვეცეს.

ისტორია გვიდასტურებს, რომ საპარლამენტო სისტემას ხალხთა ცხოვრებაში უმნიშვნელო როლი აქვს ნათამაშები.

ეს სისტემა ისტორიის არენაზე მაშინ ჩნდებოდა და იმ სახელმწიფოში მკვიდრდებოდა, სადაც დეგრადაცია იყო დაწყებული.

ნაციონალურ-სოციალისტური სახელმწიფო ერთმმართველობის პრინციპზე უნდა აიგოს.

გარდა ამისა, ის ერთეულოვანი შემადგენლობის უნდა იყოს.

სოციალ-დემოკრატიული ორგანიზაციების საპირისპიროდ, სადაც ბელადები ებრაელები იყვნენ, ხოლო რიგითი წევრები გერმანელები, ნაცისტურ სახელმწიფოში ყველა საპასუხისმგებლო პოსტი მხოლოდ გერმანელს უნდა ეჭიროს.

უნდა აღინიშნოს, რომ ორგანიზების საუკეთესო მაგალითს, ჩვენ კათოლიკური ეკლესია გვაძლევს. ამ ეკლესიას საოცრად აწყობილი მუქანიში აქვს, რის წყალობითაც ის უდიდესი და უძლიერესი ორგანიზაციაა მთელს მსოფლიოში.

ორგანიზაციის უმთავრესი ძალა, მისი წევრების შეხედულებების უდავობისა და დაუმარცხებლობის რწმენაა.

ამ რწმენით იყო განმსჭვალული ჩვენი პატარა ჯგუფი, რომელმაც გერმანელი ერის აღდგენის საქმე წამოიწყო. როგორც მახსოვს 1920 წლის 24 თებერვალს შედგა ჩვენი პირველი დიდი მიტინგი მიუნხენში და იმ წამსვე შეუუღვექით მეორე მიტინგისათვის საშუაღისს.

24 თებერვლამდე ვიცნებობდი, რომ ასეთი მიტინგები ყოველთვიურად ჩაგვეტარებინა, მაგრამ პირველი წარმატების შემდეგ, გადავწყვიტეთ რეგულარულად, ყოველკვირეულად მოგვეწყო.

ყველა მომდევნო მიტინგი უფრო და უფრო დიდი წარმატებით ტარდებოდა. დარბაზი ხალხს ვეღარ იტყვდა.

თითქმის ყველა მიტინგი ომის და ვერსალის ხელშეკრულების საკითხთა განხილვით იწყებოდა.

ორატორები არ უფროთხოდნენ მკვეთრ გამოთქმებს, რაც მსმენელთა განწყობილებას ამაღლებდა.

იმ დღეებში უბრალოდ წარმოუდგენელი იყო პროლეტარული მიტინგი, სადაც ზავის საკითხები არ განხილულიყო.

მაგრამ ხანდახან „მშვიდობისმოყვარე ელემენტები“ შეგვეჩხირებოდნენ და ვერსალის განმაქიაქებელს შესძახებდნენ:

– ბრესტ-ლიტოვსკზე რაღას იტყვი?

მარქსისტული შხამი იმდენად ღრმად იყო გამჯდარი მოსახლეობის ფენებში, რომ ორატორებს ხანდახან ეჩვენებოდათ, რომ შეუძლებელიც კი იყო ამ აღამიანების მოქცევა.

როდესაც სხვა ორატორებს დაეაკვირდი, მიხვდი მათ შეცდომას.

საკვირო იყო ისე გელაპარაკა, რომ ყოველი სიტყვა ჯერ მსმენელის გულს მოხვედროდა და მხოლოდ შემდეგ მისწვდომოდა მის ტვინს.

მე გამაყობ ჩემს მიერ აღმოჩენილი ამ ხერხით. ორი წლის შემდეგ მე ორატორული ხელოვნების ოსტატად ვიქეცი. სადაც არ უნდა გამოესულიყავი, ჩემს სიტყვას იმდაგვარად ვაგებდი, რომ ისე აღქმულიყო, როგორც საჭიროდ მიმაჩნდა.

ერთ-ერთი ჩემი საუკეთესო გამოსვლა იყო სიტყვა „ვერსალისა და ბრესტ-ლიტოვსკის“ შესახებ. ამ სიტყვის შემდეგ მივხვედი, რომ აუდიტორია, რომელიც მხურვალედ იცავდა ბრესტ-ლიტოვსკის ზავს, მის შესახებ აზრზეც არ იყო.

და მაინც, მარქსისტულ გავლენის გადასალახავად დიდი ჯაფა და ბრძოლა დამჭირდა.

მარქსისტული პროპაგანდა ქვეყანაში ძირითადად ებრაული ინტელიგენციის საშუალებით ხორციელდებოდა.

მარქსისტული პრესა ბრწყინვალედ იყო ორგანიზებული. მასში იბეჭდებოდა ცეცხლოვანი სტატიები, რომლებიც დიდ შთაბეჭდილებას ახდენდნენ. რაც შეეხება ჩვენს ბურჟუაზიულ პრესას, საუბედუროდ იგი ძალზე ღუნე იყო და ჩვენს ახალგაზრდა მოძრაობას მისი მხარდაჭერის იმედი არ უნდა ჰქონოდა.

და თუ მაინც შეეძვლით და ამ ბრძოლიდან გამარჯვებულები გამოვედით, ეს იმიტომ მოხდა, რომ იმ უმძიმეს დღეებში მთელი ჩვენი ნებისყოფისა და ძალების დაძაბვით შეგვბით ერის მტრებს.

5

ბრძოლა წითლებთან

1919 წლიდან 1921 წლის ჩათვლით არაერთ ბურჟუაზიულ მიტინგს დავესწარი. შემექმნა ისეთი შთაბეჭდილება, რომ ბურჟუაზიული ორატორები ნათქვამ სიტყვას ფრიად მცირე მნიშვნელობას ანიჭებდნენ.

მე ვესწრობი დემოკრატების, გერმანული ნაციონალისტების, გერმანიის სახალხო პარტიის, ბავარიის სახალხო პარტიის მიტინგებს.

მთავარი, რაც მე მანცვიფრებდა ამ მიტინგებზე იყო ის, რომ აქ სრული ერთსულოვნება არ სუფევდა.

არ იყო არავითარი დისციპლინა. ყველა როგორც სურდა ისე იქცეოდა და თავმჯდომარე ყელის ჩახლქამდე ყვიროდა, რათა მიტინგი წარემართა.

ორატორები დეკლამატორებივით იქცეოდნენ და მსმენელები მათ თითქმის არ აქცევდნენ ყურადღებას, პირიქით, პირის გახვევამდე ამთქნარებდნენ და კომიკურ რეპლიკებს ურთავდნენ.

მიტინგის დასასრულს, როდესაც თავმჯდომარე სთხოვდა ერთად შეესრულებინათ ეროვნული ჰიმნი, ხალხი კარებს მიაწყდებოდა და გარეთ გასვლას ჩქარობდა.

ნაციონალ-სოციალისტური მიტინგები სულ სხეანაირი იყო. მიუხედავად იმისა, რომ ენებები ბოზოქრობდნენ, სრული წესრიგი იდგა.

ამ მიტინგზე თავმჯდომარე სრული ბატონ-პატრონი იყო და მისი სიტყვა

აუდიტორიისათვის კანონი იყო.

ხანდახან წითელი აგიტატორებიც შემოგვეპრებოდნენ.

ისინი გვემუქებოდნენ, რომ გაგვისწორდებოდნენ და მხოლოდ თავმჯდომარის მკაცრი ძალაუფლება აკაეებდა ჩვენს მსმენელს, რათა იქვე არ გაესრისათ ეს დაუპატიჟებელი სტუმრები.

ჩვენს კრებებზე წითელი დროშა ფრიალებდა, რადგანაც ჩვენც რევოლუციონერები ვიყავით.

წითელი ფერი ავირჩიეთ აგრეთვე პლაკატებისა და აფიშებისათვის. ეს აგიუებდა მემარცხენეებს, მაგრამ თან იზიდავდა მათ ჩვენს მიტინგებზე.

საბოლოოდ, წითლები იმის მაგივრად, რომ ჩვენი მიტინგები ჩაეშალათ, ყურადღებით გვიკვებდნენ ყურს.

ჩვენს მიტინგებზე ხალხი თითქმის ერთი საათით ადრე იკრიბებოდა. თანდათან პოპულარულნი გაეხდით. უფრო მეტიც, ბევრი ყოფილი მტერი, ჩვენს მეგობრად იქცა.

საყურადღებოა, რომ მიტინგებს, ისევე როგორც მთელ ჩვენს მოძრაობას, არავინ არ მფარველობდა. წესრიგის დაცვა საკუთარი ძალებით გვინდებოდა, რადგან პოლიციის იმედი არ გვქონდა.

შექმნილი გვქონდა ოთხმოცკაციანი ჯგუფი, რომელიც თავმჯდომარის ბრძანებაზე მზად იყო ყოველგვარ რისკზე წასულიყო და თუ საჭირო იქნებოდა, პარტიის საქმისათვის თავსაც დადებდა.

ჩვენს ქვეყანაში რევოლუცია იმიტომ მოხდა, რომ ხელისუფლების სათავეში უნდოდა ბურჟუაზია იდგა.

პარტიაში თანდათან მებრძოლი განწყობილება შეიქმნა, რის კვალობაზეც ჩვენს ახალგაზრდებს ხელები და კბილები ექაეებოდათ. ბრძოლის აუცილებლობის თეორია მათ სრულიად უმტკივნეულოდ მიიღეს, რადგან კარგად ესმოდათ, რომ მშვიდობის ნაზი ღვთაების მფარველობის ქვეშ, ბევრს ვერაფერს მივაღწევდით.

1920 წელს ჩვენი ჯგუფი მყარად ჩამოყალიბდა, ხოლო 1921 წლის გაზაფხულისათვის დაეიყავით მთელ რიგ უჯრედებად. ეს აუცილებელი იყო, რადგან ჩვენი მუშაობის სფერო ძალიან გაფართოვდა.

თავდაპირველად ჩვენ ორგანიზაციას არავითარი ემბლემა არ ჰქონია. მოგვიანებით ეს აუცილებელი გახდა, რადგან შევამჩნიე, რომ დროშებს, ემბლემებს, სამკერდე და სხვა ნიშნებს ბრბოზე რაღაც უცნაური ფსიქოლოგიური გავლენა ჰქონდა. ამიტომ საჭირო იყო ჩვენს ჯგუფსაც ჰქონოდა საკუთარი ემბლემა.

ჩვენმა ბურჟუაზიამ, როგორც იმპერიის ნარჩენმა, ძველი საიმპერატორო შავ-წითელ-თეთრი დროშა მიითვისა.

ჩვენ ნაციონალისტებს, ვისაც გადაწყვეტილი გვქონდა რევოლუციური გზით აგვეღორძინებინა სამშობლო, არ შეგვეძლო ამ დროშის მიღება, რადგან იგი ასოცირდებოდა უმოქმედო და პასიურ ძალასთან.

ეს აზრი მე მაინცდამაინც არ მსიამოვნებდა, რადგან ძალიან შეჩვეული ვიყავი ძველ დროშას. მაგრამ საბოლოოდ დაეასკენი, რომ ახლის შექმნა იყო საჭირო.

ახალი დროშისთვის ავირჩიეთ რევოლუციური წითელი ფერი, შუაში თეთრი

დისკოთი, რომელშიც შავი სვასტიკა ჩავახატეთ. ამრიგად ძველი გერმანიის სამივე ფერის ახალი კომბინაცია შექმენით.

გავაკეთეთ ასეთივე სამკლავურებიც.

ახალი დროშა პირველად 1920 წელს გამოვიტანეთ. ორი წლის შემდეგ შტანდარტიც გქონდა.

1921 წლის იანვარში ქვეყანაში საგანგაშო მდგომარეობა შეიქმნა.

პარიზის შეთანხმება, რომლის გადაწყვეტილებით გერმანიას მოკავშირეებისთვის აბსურდული თანხა, 226 მილიონი ოქროს მარკა უნდა გადაეხადა, ლონდონმაც დაამტკიცა და ულტიმატუმის ფორმით წარმოგვიდგინა.

დღე დღეს მისდევდა და არც ერთ პარტიას არ აწუხებდა ეს ამბავი.

ჩვენ, ნაციონალისტებს, ამის მოთმენა აღარ შეგვეძლო.

საჭირო იყო დიდი, მასობრივი მიტინგის ორგანიზება, რომელზეც დაისმებოდა, ჩვენი ქვეყნისათვის სამკედრო-სასიცოცხლო საკითხები.

მოვითხოვე მიტინგის უმოკლეს ვადაში ჩატარება, მაგრამ რატომღაც ეს საკითხი გაჭიანურდა. სამშაბათს I თებერვალს პარტიისაგან მოვითხოვე გადაწყვეტილი პასუხი თუ როდის ჩატარდებოდა მიტინგი. მითხრეს, რომ პასუხს ოთხშაბათს მომცემდნენ. ოთხშაბათს ისევე გავიმეორე ჩემი კითხვა, რაზედაც ორჭოფულად მიპასუხეს – აღმოჩნდა, რომ უნდა მოგვეცადა, ხანამ ეს საკითხი პარტიის საბჭოს სხდომაზე არ განიხილებოდა.

აქ კი უკვე მოთმინება აღარ მეყო და გადავწყვიტე საკუთარი რისკის ფასად ჩამეტარებინა საპროტესტო დემონსტრაცია.

შუადღით დავწეე აფიშების ტექსტი და ხუთშაბათისთვის, 3 თებერვლისთვის, დავიქირავე კრონის ცირკი.

იმ დღეებში ეს უდიდესი რისკი იყო. არ ვიყავი დარწმუნებული, რომ ის უზარმაზარი დარბაზი აივსებოდა, ამასთან სრულიად შესაძლებელი იყო მიტინგი სულაც ჩაეშალათ.

ჩემს განკარგულებაში აფიშების გასაკრავად სულ ერთი დღე იყო დარჩენილი. თითქოს ჯიბრზეც, საშინელი წვიმა წამოვიდა და ყოველგვარი იმედი გადამეწურა.

ხუთშაბათს ვიმოვე ორი საბარგო მანქანა, მოვრთეთ წითელი ფერებით, აღვმართეთ დროშები. თითო მანქანაზე ოც-ოცი ენერგიული პარტიის წევრი იდგა, რომლებსაც ნაბრძანები ჰქონდათ მოელოთ ქალაქი და ხალხისთვის გადაეყარათ ბარათები და საღამოს მიტინგის მოწყობის შესახებ ემცნოთ.

ეს პირველი შემთხვევა იყო, როდესაც ქალაქი მანქანებით არაკომუნისტმა აგიტატორებმა შემოიარეს.

უდიდესი მღელვარებით შევედი საღამოს ცირკში. წარმოიდგინეთ რა სიხარული დამეუფლა, როდესაც საესე დარბაზი დავინახე, რამდენიმე ათასი კაცი შეგროვილიყო.

„რეინის მომავალი“ – ეს იყო ჩემი მოხსენების თემა.

ვილაპარაკე ორსაათნახევარი. ქვეცნობიერად ვიგრძენი, რომ აუდიტორიის ყურადღება დავიპყარი და ამან გამბედაობა შემეძალა.

მეორე დღეს ბურჟუაზიულმა გაზეთებმა ამ მიტინგის ანგარიში გამოაქვეყნეს. მას „წმინდა ნაციონალური“ უწოდეს, მაგრამ ეტყობა „მორიდებულობის გამო“ დაავიწყდათ ეცნობებინათ მკითხველისთვის თუ ვინ ჩაატარა იგი.

ამ დღის შემდეგ მიუნხენში ჩატარებული ჩვენი მიტინგები ყოველთვის ხალხმრავალი იყო, ვაწყობდით ყოველკვირეულად, ხანდახან კვირაში ორჯერაც. მათი ჩატარების მუდმივად აღვიღად კრონის ცირკი იქცა.

ეს წარმატება ჩვენს მოწინააღმდეგეებს სრულიადაც არ გახარებიათ და ხელის შემლა გადაწყვიტეს.

1921 წლის 4 ნოემბერს მიტინგი გოფბრეიჰაუსხალში უნდა ჩაგვეტარებინა, რომელზე მეც უნდა გამოვსულიყავი.

დაახლოებით ექვსი საათი იქნებოდა, მაცნობეს, რომ ჩვენს მტრებს მიტინგის ჩაშლა ჰქონდათ გადაწყვეტილი.

საუბედუროდ ზომების მიღება უკვე გვიან იყო.

როდესაც დარბაზში შევედი თვალწინ ასეთი სურათი გადამეშალა: დარბაზი მთლიანად გატენილი იყო და პოლიცია მეტს აღარავის აღარ უშვებდა. აღმოჩნდა, რომ ჩვენს მტრებს წინასწარ აევსოთ დარბაზი და ჩვენი მიმდევრები გარეთ დაეტოვებინათ.

მაგრამ ამას არ შეუშინდით. რამდენიმე ახალგაზრდას უბრძანე, რომ კარებთან დამდგარიყვნენ და ყურადღებით ყოფილიყვნენ. რა წამსაც დარბაზში მღელვარება დაიწყო, შემოჭრილიყვნენ და წესრიგი აღუდგინათ.

ყოველმა მათგანმა იცოდა, რომ ამ ბრძანების შესრულება ადვილი არ იყო. მაგრამ მომისმინეს და წამში „ვაშას“ ძახილით კარებისაკენ გაემართნენ. დარბაზში შევედი. აუდიტორიის მზერა ძალზე არამეგობრული იყო, ბევრს სახეზე ზიზღიც ენატა.

მიუხედავად ამისა მიტინგი უნდა დაწყებულიყო.

ავედი ტრიბუნაზე და დავიწყე ლაჰარაკი.

შუა მოხსენებისას გაისმა შემახილი „თავისუფლება“ და დამსწრენი ადგილიდან წამოიჭრნენ.

ერთი წუთის შემდეგ დარბაზში აურზაური ატყდა. იმტერეოდა სკამები, დაიწყეს სამელნეების, საფერფლეების და სხვა საგნების სროლა.

მაგრამ ეს დიდხანს არ გაგრძელებულა.

ჩემი ახალგაზრდა ლომები დარბაზში შემოიჭრნენ და მალე დაუპატიჟებელი სტუმრების ცხვირ-პირიდან თქრიალით მოდიოდა სისხლი. განსაკუთრებით დიდებულად ირჯებოდა ჩემი პირადი მდივანი მორის ჰესი, თუმცა ჯგლეერთაში მასაც გვარიანად მოხედა.

ერთ კუთხეში თავი მოიყარა პატარა ჯგუფმა, რომელიც თავგამოდებით იცავდა თავს ჩემი ბიჭებისაგან.

მოულოდნელად გაისმა რევოლვერის ორი გასროლის ხმა. ვისი მხრიდან მოხდა ეს გასროლა ახლაც დაუდგენელია, მაგრამ ამან შეტაკება უფრო გაამძაფრა. საბოლოოდ ჩვენმა ბიჭებმა მათ დარბაზი დაატოვებინეს.

ოცდახუთი წუთის შემდეგ აუდიტორია დაწყნარდა. თავმჯდომარე ჰერმან ესენი ტრიბუნაზე ავიდა და გამოაცხადა:

– მიტინგი გრძელდება!

მე დავიკავე ჩემი ადგილი და განვაგრძე შეწყვეტილი სიტყვა.

მიტინგი უკვე დამთავრებული იყო, როდესაც დარბაზში პოლიციელები შემოიჭრნენ და იარაღის ტრიალით განგვიცხადეს, რომ მიტინგს დახურულად აცხადებენ. მე გულიანად გამეცინა ხელისუფალთა ამგვარ ზოზინზე.

იმ საღამომ ბევრი რამ გვახსენებდა და მოწინააღმდეგეებსაც კარგი გაკვეთილი ჩაუტარეთ.

6

ბელადი და მოძრაობა

ჩვეულებრივ ობიექტულს ახარებს ის გარემოება, როდესაც შეიტყობს, რომ რამდენიმე მუშათა ჯგუფი, ერთ დიდ კავშირად შეიკრა. ობიექტულური თვალთახედვით, სუსტი ჯგუფების გაერთიანება, ერთ ძლიერ ორგანიზაციას შექმნის. ეს შეხედულება საფუძველშივე მცდარია.

სუსტი ელემენტების შეერთებით, ძლიერი მთელი არასდროს არ შეიქმნება. კავშირი მხოლოდ მაშინ იქნება მტკიცე და მძლავრი თუ იქ შეერთდება ძლიერი ელემენტები!

გარდა ამისა, მყარი ორგანიზაცია მხოლოდ მაშინ შეიქმნება თუ ინიციატივა გამოდის ერთი კაციდან, რომელსაც გარკვეული მიზანი ამოძრავებს. ეს კაცი შეიმუშავებს გეგმას და ქმნის მოძრაობას. მის ირგვლივ თავს იყრიან თანამგრძობი ელემენტები და ფორმირდება მყარი ბირთვი.

ამგვარი მოძრაობა სიცოცხლისუნარიანი იქნება და შეუძლია არამარტო იარსებოს, არამედ დომინირებულ როლიც კი ითამაშოს თავის ქვეყანაში.

ამასთან აუცილებელია, რომ ყოველი მიმდევარი, რომელიც შეუერთდება მოძრაობას, მთლიანად უნდა შეერწყას მას და ერთიანი ორგანიზმის განუყოფელ ატომად გრძნობდეს თავს.

ამ პრინციპის გარდა, თუგინდ კლასობრივ პრინციპზე გაერთიანებული მოძრაობის ბედიც, საკვალად იქნება.

სხვა სიტყვებით, გაერთიანება კი არ ქმნის ერთიან ნებას, არამედ ერთიანი ნება ქმნის გაერთიანებას.

ზუსტად ისევე, როგორც ბრძოლაში გამარჯვება იმ მხარეს რჩება, რომელიც ერთი განსაზღვრული იდეით ხელმძღვანელობს.

მაგალითად, გერმანიის დიდი იმპერიის შექმნა ხელშემწყობი გარემოებების დამთხვევით კი არ მოხდა, არამედ იმიტომ, რომ პრუსიას სრულიად გარკვეული ამოცანის გადაწყვეტა ჰქონდა დასახული.

ზუსტად ასევე, ახლაც, გერმანიაში გაიმარჯვა ერის პარტიამ, რომელსაც აერთიანებს დიადი იდეა, იმ დროს როდესაც სხვა პარტიები უფრო უმნიშვნელო ხასიათის მოსაზრებებით ხელმძღვანელობდნენ.

ამრიგად, ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს, რომ არცერთი დიდი მიღწევა, კოალიციის

მიღწევა არ ყოფილა. ის ფაქტიურად ყოველთვის ერთი კაცის ტრიუმფი იყო.

იმ შემთხვევაშიც კი, როდესაც კოალიცია წარმატებას აღწევდა, ამ წარმატების საფარვეტ უკვე ჩასახული იყო მომავალი განხეთქილება ურთიერთშურის, ეჭვიანობის და სხვა მიზეზთა გამო.

რაც შეეხება ნაციონალურ სახელმწიფოს, ის არასდროს არ შეიქმნება მერყევი გაერთიანებებითა და კავშირებით: ამისათვის საჭიროა ერთი ადამიანის რკინისებური ნება, რომელიც მასას ერთიან მონოლითად აქცევს.

7

ფედერალიზმის შესახებ

1919 წლის ზამთარში და შემდეგ, 1920 წლის გაზაფხულზე, ახალი პარტია პირისპირ შეეჩეხა პრობლემას, რომელიც უკრ კიდევ ომის დროს გაჩნდა.

წიგნის პირველ ნაწილში მე უკვე აღვნიშნე ის გარემოება, თუ რა დიდი როლი ითამაშა ინგლისისა და საფრანგეთის პროპაგანდამ, ჩვენი იმპერიის დამხობის საქმეში. 1915-16 წლებში გერმანიაში ვრცელდებოდა ყოველგვარი ბარათები, ჰამფულეტები, ბროშურები და ა.შ. მთელი ამ ლიტერატურის შინაარსი გათვლილი იყო ბრბოს უმდაბლეს ინსტიქტებზე და ამ აგიტაციამ თავისი ნაყოფიც გამოიღო.

ჩვენი მთავრობა და მხედართუფროსობა, უპირატესად ბავარიული, პასუხისმგებლობას ვერ აიცილებს მტრის აგიტაციის წინაშე გამოჩენილი უყურადღებობისათვის. ისინი თვალს ხუჭავდნენ ამ ფაქტებზე და თვლიდნენ, რომ იმპერიის ერთიანობას ვერაფერი ვერ შეარყევდა. თქმა არ უნდა, რომ მოვალეობისადმი ასეთ დამოკიდებულებას მკაცრი სასჯელი უნდა მოჰყოლოდა.

პრუსიის დასუსტება მთელს იმპერიას დაეტყო. ამან დააჩქარა იმპერიის დაშლა და დამლუკველი გავლენა იქონია არამარტო მის მთლიანობაზე, არამედ მისი შემადგენელი ნაწილების მდგომარეობაზეც.

ამრიგად, რევოლუცია მომხდარ ფაქტად იქცა!

ინტერნაციონალისტმა ებრაელმა კურტ ვიზნერმა ბავარიის პრუსიაზე წასისიანება დაიწყო. ბავარიაში რევოლუციური მოძრაობის გაფართოებით ის, რა თქმა უნდა, არც ბავარიაზე ფიქრობდა, არც გერმანიაზე და არც გერმანელი ხალხის კეთილდღეობაზე: იგი თავის ებრაულ მისიას ასრულებდა.

ბავარიის მოსახლეობის განწყობილება მათ ქვეყნის გასათიშად გამოიყენეს. დაქუცმაცებული გერმანია, ბუნებრივია, ბოლშევიკთა ხელში უნდა მოხვედრილიყო.

ბოლშევიკი აგიტატორები, რომლებიც გერმანიის იმპერიის საბჭოთა რესპუბლიკად გადაქცეუას ესწრაფოდნენ, დიდი ოსტატობით მოქმედებდნენ.

თავდაპირველად, ბავარიაში, ვიზნერის მხარეს მხოლოდ ათი ათასი კაცი იყო, კომუნისტების მხარეს — ხამი ათასი. მაშინ ორივე ეს ბანაკი დამოუკიდებლად მუშაობდა. გაერთიანების შემდეგ განმტკიცდნენ, ახალი მიმდევრებიც გაიჩინეს და

დღი, 100 ათასკაციანი ძალა შეიქმნა.

ჩემს ცხოვრებაში, ვფიქრობ, ასეთ უმაღლურ საქმეს არასოდეს არ შევეჭიდებოვარ. პრუსიის მიმართ ისეთი განწყობა იყო, რომ პრუსიელი, რომელიც ბავარიელთა მიტინგს ესწრებოდა სიცოცხლეს რისკავდა. მიუხედავად ამისა, მე ანტიპრუსიული განწყობილების წინააღმდეგ გამოვდიოდი.

ბავარიელთა მიტინგები იმ დღეებში აუცილებლად ანტიპრუსიული დემონსტრაციებით მთავრდებოდა.

– თავისუფლება პრუსიისაგან! ძირს პრუსია! ომი პრუსიას! – გაჰყვიროდა ბრბო.

ბავარიელთა ლოზუნგი იყო:

-- „სჯობს ბავარიელად მოვკვდე, ვიდრე პრუსიელთან ერთად ვლპებოდე!“

ეს საესებით ველური აგიტაცია იყო და მე ვამაყობ, რომ ჩვენმა ახალგაზრდა მოძრაობამ საფუძვლიანად მოჰკიდა ხელი მის ამოძირკვას და დინჯად, გულდაგულ გააკეთა ეს რთული საქმე.

თქმაც არ უნდა, რომ პრუსიის წინააღმდეგ მიმართულ აგიტაციას არაფერი საერო არ ჰქონდა ვერც წოდებულ ფედერალიზმთან.

ფედერაციის ჭეშმარიტი მომხრისათვის ერთიანი გერმანიის ბისმარკისეული პრინციპი ცარიელი ფრაზა არაა და ამიტომ მას არ შეუძლია გულგრილად უყუროს იმპერიის დანაწევრებას. სეპარატისტული ტენდენციები შეუთავსებელია ფედერალიზმთან.

ამიტომ ნოემბრის დემოკრატიას მხოლოდ ცრუფედერალისტები შეიძლება გაპყლოდნენ. ისინი აუმხედრდნენ ძველკონსერვატულ პრუსიას, რომელიც მათი კონსტიტუციის სრული ანტიპოდი იყო.

ებრაელთა მიზანი იყო შეეჯახებინათ გერმანიის ნაციონალური ელემენტები, კონსერვატული ბავარია, კონსერვატულ პრუსიასთან და მათ წარმატებას მიაღწიეს.

1918 წლის ზამთარში გერმანიაში ანტისემიტიზმის ჩასახვა დაიწყო. მაშინ ებრაელებმა თავის ნაცად მეთოდს მიმართეს. ისინი სასწრაფოდ შეუერთდნენ დემოკრატიულ მოძრაობას და არეულობის თესვას შეუდგნენ.

ებრაელი ქრთნაირად ნეტარებს, როგორც პოლიტიკურ მხარეთა შეჯახების დროს, ისევე ქრისტიანებს შორის რელიგიური დავის შემთხვევაში.

როდესაც კათოლიკე და პროტესტანტი ერთმანეთში დავობენ, ებრაელი თავისთვის ჩუმად ქირქილებს.

და ვერც ერთი ქრისტიანული ეკლესია ამას ვერ ამჩნევს.

სხვათა შორის, საჭირო იყო ამ საზიფათო მდგომარეობის დანახვა.

ბოლოს და ბოლოს მსოფლიოსთვის სულ ერთია კათოლიკური ეკლესია გამარჯვებს თუ პროტესტანტული. უმთავრესია, რომ ამ დროს არიფლები ებრძვიან ერთმანეთს და როდესაც ისინი ერთმანეთს ყელს გამოლადრავენ, არაარიფლი იზვიმებს.

ამერიკაში ცალკეულ შტატებს კი არ შეუქმნიათ აშშ, არამედ აშშ-მა შექმნა ეს შტატები.

სხვადასხვა უფლებები, რომელიც გააჩნია ამ შტატებს, მხოლოდ ხაზს უსვამს იმ გარემობას, რომ ეს სახელმწიფო აგებულია იმ პრინციპით, რომ თავის ტერიტორიაზე

მოსახლე ხალხს უფლება აქვს იცხოვროს თავისი ხასიათის შესაბამისად. ეს უფლებები კი საერთო კონსტიტუციიდან გამომდინარეობენ.

გერმანიაში მდგომარეობა სრულიად განსხვავებული იყო. იმპერიის ცალკეული ნაწილები სუვერენული სახელმწიფოები იყვნენ, რომლებმაც შექმნეს ეს იმპერია. სამართლიანობის გულისათვის უნდა აღინიშნოს, რომ ეს მათი სურვილით არ მომხდარა: ისინი პრუსიამ გააერთიანა, რომელსაც მათზე ჰეგემონია ეწადა.

სუვერენული უფლებები, რომლითაც სარგებლობდნენ ცალკეული გერმანული სახელმწიფოები, მათ საკუთარი ნებით არ დაუსთმიათ, არამედ პრუსიის დაწოლით შეეცდინ. ბისმარკის პრინციპი, იმპერიის ნებისაღმი უსიტყვო მორჩილება იყო. ბისმარკმა იცოდა რისთვისაც იბრძოდა და მიაღწია კიდევ თავისას.

იმპერიის დაცემასთან ერთად გერმანიის ფედერაციის მწყობრი სისტემაც დაირღვა. რევოლუციაზე უფრო ძლიერი დარტყმა, გერმანიას სამშვიდობო ხელშეკრულების პირობების მიღებამ მიაყენა.

ახლა, როდესაც ცენტრალური ხელისუფლება აღარ არსებობდა და დამოუკიდებლობა მიიღეს, არარსებულ იმპერიაზე დაკისრებული ფინანსური ვალდებულებების ცალკეული სახელმწიფოების მიერ შესრულება აბსურდულად გამოიყურებოდა.

რევოლუციის შემდეგ სახელმწიფო იძულებული იყო თავისი მოქალაქეებისათვის უკანასკნელი გროშიც კი გაეფლებინებინა, რათა დაეფარა საგარეო დავალიანება. ამ ვითარებას არ შეიძლება მოსახლეობის რისხვა არ გამოიწვივა.

ამიტომ ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტებმა რამდენიმე პრინციპი წამოვაყენეთ: – უმძლავრესი ნაციონალური სახელმწიფო იცავს და უფროსხილდება თავისი მოქალაქეების ინტერესებს საზღვარგარეთ და ანიჭებს მათ სრულ თავისუფლებას საკუთარ საზღვრებში.

მეორე მხრივ, ძლიერი ნაციონალური მთავრობა პასუხისმგებლობას კისრულობს საჭიროების შემთხვევაში შეკვეცოს თავისი მოქალაქეების ან გარკვეული ტერიტორიების უფლებები, თუ ეს ერის დიდების ინტერესებისათვის აუცილებელი გახდება.

ყველა დიდი სახელმწიფო ისწრაფვის, რათა პოლიტიკური ერთობით შეკრას თავისი ყველა ტერიტორია და იგივე უნდა გააკეთოს გერმანიაშიც.

ამ მიზნით სახელმწიფომ თავის ხელში უნდა აიღოს რკინიგზების, ფოსტის, ფინანსების და სხვათა კონტროლი, რადგან მხოლოდ ამ შემთხვევაში შეასრულებს იგი თავის მოვალეობებს.

ებრაულ-დემოკრატიული წრეები, უეჭველია, ყოველთვის შეეწინააღმდეგებიან ასეთ გაერთიანებას, ამიტომ სახელმწიფომ ერთხელ და საბოლოოდ უნდა მოიპოს ეს ოპოზიცია.

ჩვენი პოლიტიკა ყოველთვის მაღალეროვნული იყო და არასდროს არ იქნება ვიწროკუთხური.

მომავალი გერმანიის შემადგენელ ნაწილთა თვითმყოფადობა დაუფუძნება მათ კულტურულ როლს. სხვათა შორის, უნდა აღინიშნოს, რომ დიდი გერმანიის იდეის მომხრე იყო ბავარიის მეფე ლუდოვიკ I.

რაც არ უნდა მოხდეს, არმია შორს უნდა იდგეს სეპარატისტულ განწყობილებებისაგან. არმიის როლი მარტო სახელმწიფოს დაცვა კი არ უნდა იყოს, არამედ მან სასიკეთო გავლენა უნდა მოახდინოს ქვეყნის ერთიანობის იდეის განმტკიცებაზეც.

გერმანელი ჯარისკაცისთვის ძვირფასი თავისი მხარის საზღვრები კი არ უნდა იყოს, არამედ მთელი გერმანიისა.

ამიტომ ახალგაზრდა გერმანელმა ბერი უნდა იმოგზაუროს თავის ქვეყანაში.

8

აბიტაციური მუშაობა და ორგანი- ზაციული მუშაობა

ყოველი პარტიის ჩამოყალიბებას წინ უნდა უძღოდეს კარგად მომზადებული პროპაგანდა. მე პირადად ყოველთვის წინააღმდეგი ვიყავი პედანტურად აწყობილი ორგანიზაციის შექმნისა, რომლის მუშაობა მექანიკურად, უსიცოცხლოდ გამოიყურება. გარდა ამისა, ძალზე ხშირია შემთხვევები, რომ ხალხს, რომლებსაც პედანტური მუშაობა არ უყვარს, ძალზე ხშირად წინამძღოლობის ნიჭი აღმოაჩნდება.

ამავდროულად წმინდა წყლის თეორეტიკოსები, იშვიათად გამოდიან კარგი ბელადები.

კარგი ბელადი შეიძლება გახდეს აგიტატორი, რომელსაც შეუძლია იდეა გადაისროლოს მასებში, თუცნუნდ ეს იდეა დემაგოგიურიც იყოს.

მაგრამ თუ ერთ ადამიანში შეერთდება თეორეტიკოსი, ორგანიზატორი და აგიტატორი, მაშინ მივიღებთ იდეალურ ბელადს.

ჩვენი მოძრაობის ჩასახვისთანავე, მე დიდ მნიშვნელობას ვანიჭებდი პროპაგანდას. პროპაგანდის მიზანი, როგორც ადრე ვთქვი, ხალხის მომზადებაა, მათ გონებაში შესაბამისი იდეების ჩანერგვის მეოხებით.

ორგანიზაციის მიზანი, პარტიისათვის შესაბამისი კადრების შერჩევაა.

აგიტატორს არ უნდა აწუხებდეს მის მიერ მოქცეული ადამიანის პიროვნული თვისებები — ამას ორგანიზატორები მიხედავენ.

ამრიგად, აგიტატორი იზიდავს, ორგანიზატორი აყალიბებს.

ორგანიზაციის ერთ-ერთ უმთავრეს ამოცანას, პარტიის წევრების ერთიანობის უზრუნველყოფა წარმოადგენს.

ორგანიზაციამ აგრეთვე თვალყური უნდა ადევნოს, რომ მოძრაობა ყოველთვის ყოჩაღად და მედგრად გამოიყურებოდეს.

როდესაც მე ორგანიზაციაში ვმუშაობდი, დიდ ყურადღებას ვაქცევდი საუკეთესოთა შერჩევას.

1921 წლამდე ჩვენი მოძრაობის ორგანიზაციული და პროპაგანდისტული მოძრაობა

ფეხაწყოებით მიდიოდნენ, მაგრამ მოგვიანებით პროპაგანდის წარმატება ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი გამოდგა.

საქმე ისაა, რომ ჩვენს მოძრაობას, თითქმის საპარლამენტო ტიპის ორგანიზაცია ხელმძღვანელობდა. ბოლოს და ბოლოს აშკარა გახდა, რომ ასე მუშაობის გაგრძელება აღარ შეიძლებოდა და პირადი რისკის ფასად დაეიწყო პროპაგანდისტული მუშაობა. ჩვენი მოძრაობის რეორგანიზაციის შემდეგ, მე პარტიის თავმჯდომარედ ამირჩიეს და საქმეც სულ სხვაგვარად წარიმართა.

მოძრაობის ყოველგვარი პასუხისმგებლობა, თავმჯდომარემ ანუ მე ვიკისრე.

1920 წლის დეკემბერში შევიდინეთ გაზეთი „ფოლკიშერ ბეობახტერი“. ეს გაზეთი გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა პარტიის ორგანო გახდა. თავიდან კვირაში ორჯერ, შემდეგ ყოველდღიურად გამოდიოდა. გაიზარდა მისი ფორმატიც. გაზეთის ორგანიზაციაში დიდი დახმარება გამიწია ძველმა თანამებრძოლმა ამხანაგმა მაქს ამანმა.

1923 წლის ნოემბრისათვის ჩვენს პარტიას სოლიდური აქტივი გააჩნდა. ისე ვიმუშავეთ ოთხი წელი, რომ უბრალო ბეჭედიც კი არ გვექონია.

მაგრამ, საუბედუროდ, 9 ნოემბერს ჩვენი პარტია დარბეული იქნა და მთელი ქონება, მათ შორის გაზეთიც, ჩამოგვართვეს.

ამრიგად, ჩვენ 170 ათასი ოქროს მარკა დაკარგეთ.

9

მოიერიშეთა ორგანიზაციის როლის შესახებ

ძველი სახელმწიფოს ძალა სამ საფუძველს ეყრდნობოდა: მონარქს, აღმინისტრაციულ აპარატს და არმიას.

1917 წლის რევოლუციამ აღგავა მონარქია, დაშალა არმია და მოშალა მთავრობა, რომელიც პარტიებს ჩაუგდო ხელში.

საუკუნოობით არსებულმა ხელისუფლებამ არსებობა შეწყვიტა.

ძველი, დიდი იმპერიის დაშლა, ტრადიციული მმართველობის მოშლა, რა თქმა უნდა, ტრაგიკულია, მაგრამ ის ოდნავადაც ვერ შედრება არმიის დაშლით გამოწვეულ ტრაგედიას.

ყოველი ერი შეიძლება სამ კლასად გაიფოს. ერთ მხარესაა ერის ნაღები, გმირობისა და თავგანწირვისათვის მზადყოფენი, მეორე მხარეს – საბრალო ლაჩრები, ეგოისტები, პასუხისმგებლობის უნარს მოკლებული ელემენტები და მათ შორის, ობივატელთა კლასი, არც კარგნი და არც ცუდნი, არც გმირები და არც დამნაშავენი.

ხალხის მასა ძირითადად ობივატელთა კლასს წარმოადგენს. ამ მასას არასდროს არავითარი მნიშვნელობა არ ენიჭება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როდესაც ორი სხვა

კლასი ერთმანეთს შეეჯახება. ჩვეულებისამებრ ეს მასა ყოველთვის გამარჯვებულს ემხრობა. თუ საუკეთესონი იმარჯვებენ, ეახლებიან და მათი გამარჯვების ნაყოფით ტყბებიან, ხოლო თუ უარესნი ზეიმობენ – ისინი ღაჩრულად ფეხქვეშ ეგებიან მათ და ყოველივე ამის შედეგს მორჩილად იტანენ.

დიდი ომის დამთავრების შემდეგ გერმანიაში ასეთი სურათი იყო;

საუკეთესო ელემენტებმა ქვეყანას მისცეს ყველაფერი, რაც შეეძლო და თითქმის განადგურდნენ. უარესნი ხელუხლებელნი იყვნენ. რაც შეეხება მასას იგი ძალზე დასუსტებული იყო მტანჯველი ომის შედეგებით. ამრიგად, როგორც კი რევოლუცია გაჩაღდა, უარესმა ელემენტებმა ყოველგვარი წინააღმდეგობის გარეშე გაიმარჯვეს ჩვენს ქვეყანაში.

რევოლუციური სულით დაავადებულ ელემენტებს ჯარისკაცებად ყოფნა არ სურდათ. უფრო მეტიც, მათ ხახვლმწიფოს შექმნაც არ უნდოდათ. მათი ლოზუნგი გერმანიის რესპუბლიკის აშენება კი არა, პირიქით, მისი დაქცევა იყო.

მაგრამ ქვეყანაში იყო ახალგაზრდობა. ამ ახალგაზრდობამ კარგად გაიგო, რაც ხდებოდა და მზად აღმოჩნდა პირველსავე დამახეზებელ დაეხურათ თავიანთი ფოლადის მუზარადები, მხარზე შამხანა გადაეკიდებინათ და შებოდნენ სამშობლოს მტრებს.

ახე იქმნებოდა მოხალისეთა რაზმები, რომლებიც რევოლუციისადმი ზიზლით იყვნენ აღვსილნი.

რევოლუციის ქემარტი ორგანიზატორი და მისი უპირველესი მხარდამჭერი „ინტერნაციონალისტი ებრაელი“ იყო, რომელმაც კარგად აუღო ალლო შექმნილ სიტუაციას.

მაგრამ გერმანია, განსხვავებით რუსეთისაგან, ბოლშევიზმის კლანჭებში მოსახვედრად მზად არ იყო.

გერმანიაში ებრაელი, ფრონტელი ჯარისკაცის დილემის წინაშე დადგა – ვის გაჰყვებოდა ეს ჯარისკაცი?

ამიტომ რევოლუცია გერმანიაში მკაცრად, დამაჯერებლად უნდა წარმართულიყო, თორემ სწრაფად ჩაფლავდებოდა.

ამას არ შეიძლება არ დაეფრთხო რევოლუციის ორგანიზატორი ებრაელი.

რევოლუციის შავი სამუშაო საზოგადების ნაყარ-წყარის – ყაჩაღების, მუამბოხეთა და სხვათა ხელით გაკეთდა და ეს ელემენტები ხარბად დაეწაფნენ ნგრევის საქმეს. რევოლუციის გაღრმავებასთან ერთად იცვლებოდა მისი ხასიათიც.

თუ ჩვენ ჩაუფიქრდებით არა რევოლუციის გამომწვევე მიზეზებს, არამედ იმას, თუ როგორ განხორციელდა იგი, მივალთ შემდეგ დასკვნამდე:

რევოლუცია მოხდა იმიტომ, რომ ჩვენ დაევიწყეთ ჩვენი მოვალეობა და დისციპლინა.

იმ პარტიათა პასიურობის გამო, რომლებიც ვითომდა „მხარს უჭერდნენ“ სახელმწიფოს.

პირველი მიზეზი შედეგია იმისა, რომ აღზრდა, რომელიც ეძლეოდა ახალგაზრდა თაობას არც ნაციონალური იყო და არც სახელმწიფოებრივი.

რევოლუციამ იმიტომ მიიღწია წარმატებას, რომ ხალხმა და მთავრობამ თავისი მოვალეობების შეგნების გრძნობა დაჰკარგეს.

თუ მოძრაობას არა აქვს ახალი და დიდი იდეა, იგი დამარცხებისთვისაა განწირული. იმარჯვებს ის, ვინც ფანატიკურადაა იდეით შეპყრობილი.

საფრანგეთის დიდი რევოლუციის წარმატების საიდუმლო ისაა, რომ მან ახალი იდეები გადმოისროლა. იგივე შეიძლება ითქვას რუსულ და ჩვენს, ფაშისტურ რევოლუციაზე, თუმცა უდავოა, რომ იდეები სრულიად სხვადასხვა გვაქვს.

გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტურმა პარტიამ დასაწყისიდანვე მიზნად დაისახა არა ძველი სახელმწიფოს რესტავრაცია, არამედ სრულიად ახალი, ნაციონალისტური სახელმწიფოს შექმნა. ყველა ვინც ამ მოძრაობაში ჩაერთო, თვლიდა, რომ ამ მიზნის მისაღწევად ყოველნაირი მსხვერპლი გამართლებული იქნებოდა. ყველამ, ვისაც ისტორია შეუსწავლია იცის, რომ ტერორი მყარად დაფუძნებულ ხელისუფლებას არასდროს არ უწარმოებია.

ტერორს ის ხელისუფლება მიმართავს, რომელსაც ჯერ კიდევ გზის გაკაფვა ესაჭიროება.

გერმანელი ნაცისტებისათვის ტერორი არასოდეს მიზანი არ ყოფილა, ის საშუალება იყო, რომლის დახმარებით მიზნისათვის უნდა მიგვეღწია.

მოიერიშეთა რაზმები ჩვენი მოძრაობისთვის ისეთივე საშუალება იყო, როგორც პროპაგანდა, პრესა და ა.შ.

მოიერიშეთა რაზმების ფორმირების საფუძველშივე ჩადებული იყო უმკაცრესი დისციპლინა. ყოველი მოიერიშე აბსოლუტურად დარწმუნებული უნდა ყოფილიყო თავისი ქმედების სამართლიანობაში და შესაბამისი მომზადებაც უნდა ჰქონოდა.

მიუხედავად ამისა, მოიერიშეთა რაზმები არ შეიძლება სამხედრო ორგანიზაციად ჩათელილიყო. მათი მიზანი ნაცისტური მოძრაობის დაცვა და აღზრდა იყო.

სამხედროებად მათ იმიტომაც ვერ ჩათვლიდით, რომ სახელმწიფო საზღვრების დაცვა არ ეხებოდათ. მათ მოვალეობას ქვეყნის შიგნით წესრიგის დაცვა და ნაცინზისადმი მტრულად განწყობილ ელემენტებთან ბრძოლა წარმოადგენდა.

მოიერიშეთა საიდუმლო ორგანიზაციად ჩათვალა არ იყო სწორი, რადგან ასეთი ორგანიზაციების მიზანი უპირატესად კანონსაწინააღმდეგოა.

საფუძვლები, რომლებზეც ჩამოყალიბდა მოიერიშეთა რაზმები ასეთია:

1. მათი მომზადება არ ხდება წმინდა სამხედრო პრინციპებზე, არამედ პარტიისათვის მისაღებ პრინციპებზე. მოიერიშემ ძირითადი ყურადღება უნდა დაუთმოს არა სამხედრო მომზადებას, არამედ სპორტს.

ჩემი აზრით კრივი და ჯიუ-ჯიცუ ფარეკაობაზე უფრო საჭიროა.

2. იმის გამო, რომ ორგანიზაცია გასაიდუმლოებულად არ ითვლებოდა, მოიერიშეებს ერთიანი ფორმა უნდა ჰქონდეთ.

3. არც ორგანიზება, არც ფორმა და არც აღჭურვილობა ძველი არმიისაგან არ უნდა იყოს ნახესხები.

მოიერიშეთა რაზმების ჩამოყალიბება-განვითარებაში მნიშვნელოვანი როლი ითამაშეს შემდეგმა მოვლენებმა.

1922 წლის ზაფხულში მიუნხენში, კენიგსლაკზე ჩატარდა პატრიოტულ საზოგადოებათა გაერთიანებული დემონსტრაცია, რესპუბლიკის დაცვის შესახებ კანონის მიღების საწინააღმდეგოდ. მიტინგზე შეგროვდა სამოცი ათასი კაცი.

სიტყვით მეც გამოვედი. ამ დემონსტრაციას კოლოსალური წარმატება ხვდა წილად. ამან დაგვარწმუნა, რომ მოხედავად წითლების მუქარისა, ნაციონალისტურ მიუნიხს ან შეეშინდა ქუჩაში გამოსვლა.

მეორე მოვლენაც იმავე წელს მოხდა. ოქტომბერში ზოგიერთმა, ბრჭყალებში, ნაციონალისტურმა პარტიებმა, კობურგში „გერმანიის დღის“ ჩატარება გადაწყვიტეს. მე მიწვეული ვიქნენი ამ ზეიმზე და უფლება მქონდა მხოლოდ რამდენიმე მეგობარი მხლებოდა.

მე მივიღე მიწვევა და 800 მოიერიშესთან ერთად კობურგში სპეციალური მატარებლით გაემგზავრეთ.

ვაგზალში „გერმანიის დღის“ ორგანიზატორთა დეპუტაცია დაგვხვდა. მათ გვიხარეს, ადგილობრივ მუშათა კავშირის (აქ შედიოდნენ დამოუკიდებლები და კომუნისტები) გადაწყვეტილებით, ჩვენ ქალაქში დროშებისა და ორკესტრის გარეშე უნდა შეესულიყავით (თან გვახლდა ორმოცდაორკაციანი ორკესტრი) და მარშით სვლაც გვიკრძალებოდა.

მე, რა თქმა უნდა, უარყავი ეს სამარცხენი პირობები, გამოვთქვი ჩემი გაკვირება და განვაცხადე, რომ ჩვენ ისე მოვიქცევით, როგორც გვსურს.

როგორც კი ვაგზლის შენობიდან გავედით, რამდენიმე ათასკაციანი ბრბო შეგვეგება ველური ღრიალით და მუქარის შეძახილებით – მკვლელებო, ბანდიტებო, დამნაშავენო, ყაჩაღებო და სხვა ამგვარი სწაღერსო სიტყვები ყველა მხრიდან გვეფრქვეოდა.

მიუხედავად ასეთი გულთბილი მიღებისა, ჩვენ სრული წესრიგით გავემართეთ ქალაქის ცენტრისაკენ და მივედით სახელგანთქმულ პოფბრეიჰაუზკელერთან. როდესაც მის ფართო ეზოში შევედით პოლიციამ დიდი ტიშკარი ჩაკეტა, რათა ბრბო არ შემოგვეყოლოდა. შეიქმნა უხერხული სიტუაცია და მე პოლიციელებს წინადადება მივეცი შემოეშვათ ხალხი. მცირეოდენი ყოყმანის შემდეგ პოლიცია დამთანხმდა.

უკან იმავე გზით გავემართეთ ჩვენი ბანაკისაკენ.

იქ სოციალისტები დაგვიხვდნენ.

ეტყობა თანასწორობისა და ძმობის ნიშნად, პატივი გვცეს და ქვები დაგვიშინეს.

აქ კი აივსო ჩვენ მოთმინება და დავერიეთ მათ. ჩხუბი დიდხანს არ გაგრძელებულა – 15 წუთის შემდეგ ქუჩაზე სრული წესრიგი სუფევდა.

მაგრამ დამით მაინც მოხდა კიდევ ერთი შეტაკება. მოიერიშეთა პატრულმა ქუჩაში ნახა ნაცემი ჩვენიანი. იგი საშინლად გამოიყურებოდა. ჩვენმა ყმაწვილებმა იპოვნეს თაეღამსხმელები და სასტიკად გაუსწორდნენ.

მეორე დღით კობურგში წითელი ტერორი აღკვეთილი იყო. დილით მუშათა დემონსტრაცია უნდა გამართულიყო, მაგრამ ათი ათასის ნაცვლად, მოედანზე რამდენიმე ასეული კაცი თუ იქნებოდა. ისინი მდუმარედ შეგვხვდნენ. რამდენიმე წითელმა აგიტატორმა არეულობის შეტანა დააპირა, მაგრამ სწრაფად მოეუარეთ.

მაშინ მიეხედით, რომ წითლებს კობურგის მოსახლეობა დაშინებული ჰყავდათ. დღის ბოლოსათვის ხალხის განწყობა ჩვენს სასარგებლოდ შეიცვალა და როდესაც მივემგზავრებოდით ვაშას ძახილით მიგვაცილებდნენ.

კობურგის გამოცდილების მიღების შემდეგ, გადავწყვიტეთ მოიერიშეებს განსაკუთრებული ფორმა ჰქონოდათ, არამარტო განწყობილების ასამაღლებლად, არამედ შეტაკების დროს ერთმანეთი რომ არ დაეშავებინათ.

მოიერიშეთა რაზმების ფორმირებაში დიდი როლი ითამაშა, 1923 წლის მარტის ამბებმა.

როგორც ცნობილია, წლის დასაწყისში რური საფრანგეთის მთავრობამ დაიკავა. ამ ოკუპაციის შესახებ ახლა ლაპარაკი არ ღირს და არც ერის ინტერესებს შეესაბამება. ვიტყვი მხოლოდ, რომ ამ ოკუპაციამ იმედი ჩაგვისახა; ვფიქრობდით, გერმანია ბოლოს და ბოლოს უარს იტყოდა ლარჩულ მორჩილებაზე. რურში ისეთი მდგომარეობა შეიქმნა, რომ მოიერიშეები სამხედრო ორგანიზაციად გადააკეთეთ.

1923 წლის მოვლენები ერთი შეხედვით ამაზრზენი ჩანს, მაგრამ მწამს, რომ საჭირო იყო, რადგან ამან ბოლო მოუღო მოიერიშეთა რაზმების სამხედრო ორგანიზაციად გადაქცევას, რაც საერთო საქმეს ზიანს მოუტანდა.

1925 წელს ნაციონალ-სოციალისტურ პარტიაში რეფორმები ჩატარდა და პარტიამ თავის ხელში აიღო მოიერიშეთა ხელმძღვანელობა.

ამრიგად, მოიერიშეები პარტიის განმტკიცების ინსტრუმენტად იქცნენ.

10

მუშათა კავშირები

წინი მოძრაობის სწრაფმა ზრდამ გვაიძულა 1922 წელს შეგვემუშავებინა გარკვეული პოზიცია იმ საკითხის მიმართ, რომელიც ბევრისთვის ახლაც არ არის ნათელი.

მუშათა მასებში ფუნის მოკიდებისათვის საჭირო იყო მათთან ურთიერთობის ფორმების მოძებნა. გამოცდილებამ დაგვარწმუნა, რომ მუშა ჩვენი მანამდე არ გახდებოდა, სანამ მისი პროფესიული და ეკონომიკური ინტერესები იმ ორგანიზაციებზე და ჯგუფებზე იყო დამოკიდებული, რომლებიც ჩვენთვის სრულიად მიუღებელი იყვნენ.

ამ წიგნის პირველ ნაწილში მე უკვე ვილაპარაკე იმის შესახებ თუ რას წარმოადგენენ მუშათა კავშირები.

მე იმ თვალსაზრისზე დაედექი, რომ სანამ სამუშაოს მიმცემი არ შეიცვლის თავის დამოკიდებულებას მუშის მიმართ, ამ უკანასკნელს ყოველთვის მოუხდება

თავისი ინტერესების დაცვა თუ მის მხარეს სახელმწიფო არ დაიჭერს.

უფრო მეტიც, მე მწამდა, რომ მუშათა კავშირებს უნდა ეარსებათ მანამდე, სანამ სამუშაოს მიმცემი არ შეიგნებს თავის სოციალურ მოვალეობებს და არ განიმსჭვალება ჰუმანიზმის ელემენტარული პრინციპებით.

ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობა, რომლის მიზანი ნაციონალ-სოციალისტური სახალხო სახელმწიფოს შექმნაა, იმგვარად ვითარდება, რომ მომავალში ყოველგვარი დაწესებულება მხოლოდ მისი წიაღიდან დაიბადება. აქაც უნდა იზეიმოს პრინციპმა, რომ ყოველივე სულიდან იბადება და მხოლოდ შემდეგ მატერიალიზირდება.

ნაციონალ-სოციალისტური პარტია ექსპერიმენტების ჩატარებას არ დაიწყებს, რადგან ისტორიული გამოცდილებით, ამას ყოველთვის სავალალო შედეგები მოჰყვებოდა

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო ამოიზრდება ადრე არსებული ორგანიზაციებიდან და დაწესებულებებიდან და ნაცისტურ პარტიას თავისი საკუთარი მუშათა კავშირები ექნება.

როგორი უნდა იყოს ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა კავშირები და რა იქნება მათი მიზანი?

ჩვენი მუშათა კავშირები კლასობრივი ომის იარაღი არ იქნება. მათი მიზანი იქნება დაიცავს მუშათა ინტერესები.

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო თავის მოქალაქეებს კლასებად არ ჰყოფს. იგი მოსახლეობას მხოლოდ პოლიტიკურად ანსხვავებს: სრულუფლებიანი მოქალაქეები, რომლებიც თანასწორნი არიან და ქვეშევრდომები, რომლებსაც არა აქვთ პოლიტიკური უფლებები.

მუშათა კავშირების თვალაპირველი მიზანი კლასობრივი ომი სულაც არ ყოფილა. ასეთი ომის იარაღად ისინი მარქსისტებმა აქციეს.

მარქსისტები აპირებდნენ ეს იარაღი საერთაშორისო ებრაელობის სამსახურში ჩაეყენებინათ, ძირი გამოთხარათ სახელმწიფოს ეკონომიკური ბაზისათვის, მოემალათ მისი მრეწველობა და ვაჭრობა.

სხვა სიტყვებით, მსოფლიო ებრაელთა ფინანსურ გაერთიანებას, რომელსაც ხელს უშლის ტერიტორიული საზღვრების არსებობა, სურდა ჩვენი ქვეყნის მონათა ქვეყნად გადაქცევა.

ნაციონალ-სოციალისტურ მუშათა კავშირების ხელში, თვით გაფიცვაც კი არ წარმოადგენს ნაციონალური მრეწველობის დამანგრეველ ინსტრუმენტს.

ასეთი გაფიცვების საშუალებით ისინი იბრძვიან არსებული სოციალური და სხვა ინტერესებისათვის, ებრძვიან საქმის განვითარების ხელისშემშლელ ფაქტორებს.

მუშამ (ნაციონალ-სოციალისტმა) უნდა იცოდეს, რომ სახელმწიფოს კეთილდღეობა, მის მატერიალურ უზრუნველყოფასაც ნიშნავს. სამუშაოს მიმცემმა (ნაციონალ-სოციალისტმა) თავის მხრივ უნდა იცოდეს, რომ მისი მუშის კეთილდღეობა და ბედნიერება, უპირველესი პირობაა მისი საწარმოს არსებობისა

და განვითარებისათვის.

ამიტომ ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა კავშირების გვერდით სხვა კავშირთა არსებობას აზრი არ აქვს.

ამ მხრივ, ჩვენმა სახელმწიფომ არავითარი კომპრომისი არ უნდა დაუშვას.

ჩვენი მოქმედებანი დაწყებული 1922 წლიდან ამ მოსაზრებებს ეფუძნებოდა.

და სწორიც აღმოჩნდით — რადგან არც თავი მოგვიტყუებია და არც სხვები.

11

ომისშემდგომი გერმანიის სამოკავშირეო პოლიტიკა

საგარეო პოლიტიკის უსუსრობა კიდევ უფრო ამკარა გახდა რევოლუციის შემდეგ.

თუ ომამდე ამის ახსნა აზრებისა და იდეების აღრევისათვის შეიძლება მიგვეწერა, ომის შემდეგ ასეთი დამოკიდებულება ქვეყნისადმი მტრული განწყობილება იყო.

საესებით ნათელი გახდა, რომ იმ პარტიას, რომელიც ხელისუფლების სათავეში მივიდა, სრულიადაც არ სურდა ისეთი პოლიტიკის განხორციელება, რომელიც გარდაქმნიდა გერმანიის სახელმწიფოს და აქცევდა მას სრულიად დამოუკიდებელ ქვეყნად.

სანამ გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მუშათა პარტია პატარა, ყველასათვის უცნობი ორგანიზაცია იყო, საგარეო პოლიტიკის საკითხებით გატაცებულნი არ ყოფილვართ.

მაგრამ დროთა განმავლობაში, როდესაც ჩვენი პარტია გაიზარდა და გაძლიერდა, ამ საკითხებითაც დაინტერესდით. საგარეო პოლიტიკის პრინციპები იმგვარად უნდა გაგვეაზრებინა, რომ ისინი წინააღმდეგობაში კი არ უნდა მოსულიყვნენ ჩვენს ამოცანებთან, არამედ პირიქით, უფრო მკვეთრად წარმოეჩინათ ჩვენი მიზნები.

საგარეო პოლიტიკა ჩვენთვის არასდროს თვითმიზანი არ ყოფილა, ის მხოლოდ საშუალებას წარმოადგენდა. ამიტომ ის იმგვარად წარემართეთ, რომ ჩვენი სახელმწიფოსათვის კეთილდღეობა მოეტანა.

პოლიტიკა, რომელიც აგებულია რისკიან კითხვაზე:

— „რას მოგვიტანს ეს, სარგებლობას თუ ზიანს?“ ჩვენს მიერ უკუგდებული იქნა.

ჩვენი მოძრაობის წინაშე დადგა გერმანიის დაკარგული ტერიტორიების დაბრუნების, მისი პოლიტიკური დამოუკიდებლობისა და ძლიერების აღდგენის პრობლემა.

* * *

ამ წიგნში მე უკვე ვილაპარაკე ომის წინა წლებში ჩვენი სამოკავშირეო პოლიტიკის უვარგისობის შესახებ. იმის მაგივრად, რომ ევროპაში საღი ტერიტორიული პოლიტიკა გაეტარებინათ, ჩვენმა პოლიტიკურმა მოღვაწეებმა ყურადღება კოლონიებზე და საგარეო ვაჭრობაზე გადაიტანეს. ამგვარი გაუმართლებელი პოლიტიკის წყალობით იფეთქა მსოფლიო ომმა.

გერმანიის იმპერია, ახალი ტერიტორიების შემოერთების გზით უნდა განმტკიცებულიყო აქ, ევროპის კონტინენტზე.

ჩვენმა პარლამენტის მოღვაწეებმა სანქცია არ მისცეს ომისათვის მზადებას და ხელიდან გაუშვეს ინგლისთან სამოკავშირეო ხელშეკრულების დადების დიდებული შანსი. მეორე მხრივ, ვერ უზრუნველყვეს რუსეთის უსიტყვო მხარდაჭერა.

ყოველივე ამის შედეგად, როდესაც ომის ქაშა ჩამოჰკრა, გერმანიას მხოლოდ ჰაბსბურგთა ავადსახსენებელი დინასტია ედგა გვერდით.

ბრიტანულმა დიპლომატიამ, დედოფალ ელისაბედის დროიდან, გამოიმუშავა ტრადიცია – ევროპის კონტინენტზე არც ერთი სახელმწიფოსთვის არ მიეცათ ჰემონობის საშუალება.

ამის განსახორციელებლად ბრიტანეთი ათასნაირ ხერხებს იყენებდა. მას შემდეგ, რაც ნიდერლანდებმა და ესპანეთმა დაჰკარგეს თავისი გავლენა და მეორეხარისხოვან სახელმწიფოდ აღიქნენ, ინგლისის მთელი ყურადღება გადატანილი იქნა საფრანგეთზე, რათა შეეზღუდა მისი სწრაფვა ევროპაში გაბატონებისაკენ. ნაპოლეონის დამხობის შემდეგ ინგლისს საშუალება მიეცა სხვა ქვეყნებისთვისაც მოეცალა.

თავიდან, იმის გამო, რომ დაქუცმაცებულობის წყალობით, გერმანია არავითარ საშიშროებას არ წარმოადგენდა, ინგლისის მას სრულიად არ აქცევდა ყურადღებას. მაგრამ 1870 წლიდან ეს დამოკიდებულება მკვეთრად შეიცვალა.

გერმანიის წარმატებებმა საგარეო ვაჭრობაში და აქედან გამომდინარე, მისი გავლენის ზრდამ საგარეო ურთიერთობებში, ინგლისის შემოფოთება გამოიწვია.

ბაზრების მშვიდობიანი გზით დაპყრობის პოლიტიკას, რომელიც ჩვენი სახელმწიფო მოღვაწეებს სიბრძნის მწვერვალად მიაჩნდათ, ინგლისის საპირისპირო ქმედებები მოჰყვა, რადგან ინგლისიც ასევე „მშვიდობიანად იპყრობდა“ ბაზრებს და მსოფლიო ჰემონონიც გახლდათ.

ინგლისის ირგვლივ, გერმანიის წინააღმდეგ, სხვადასხვა ქვეყნების თავმოყრამ, კიდევ ერთხელ დაგვიდასტურა თუ რაოდენ დახვეწილ საგარეო პოლიტიკას ატარებს ეს ქვეყანა. ინგლისმა გამოიყენა მის ხელთ არსებული ყველა რესურსი, რათა

განადგურებინა თავისი ახალი მეტოქე – გერმანია.

რევოლუციის შემდეგ, გერმანია აღარ აფრთხობდა ინგლისის სახელმწიფო მოღვაწეებს, მაგრამ ევროპის რუკიდან მის გაქრობაც არ შედიოდა მათ ინტერესებში. პირიქით 1918 წელს, გერმანიის კატასტროფის შემდეგ, ინგლისის წინაშე მრავალი პრობლემა დაისვა;

ერთ მხარეს იყო დაქცეული გერმანია, მეორე მხარეს საფრანგეთი – კონტინენტზე გაძლიერებული სახელმწიფო. გერმანიის მიწასთან გახწორება ინგლისის მტრებს კიდევ უფრო გააძლიერებდა.

მაგრამ ინგლისურ დიპლომატიას არ შეეძლო მკვეთრად შეეცვალა კურსი გერმანიასთან მიმართებაში. ამიტომ გერმანიის განადგურების შემდეგ, საფრანგეთს ძალზე დიდი სარგებელი რომ არ ენახა, ინგლისმაც მეტად აქტიური მონაწილეობა მიიღო გერმანიის გაყოფაში. მიუხედავად ყველაფრისა ინგლისის წინაშე მაინც არასასურველი ფაქტი – ძლიერი საფრანგეთი არსებობდა.

ამჟამად საფრანგეთს, ევროპაში სრულიად განსაკუთრებული მდგომარეობა აქვს. მატერიკზე სამხედრო თვალსაზრისით, ყველაზე ძლიერია და მეტოქეც არა ჰყავს. იტალიის და ესპანეთის საზღვარზე საქმე მოგვარებული აქვს. გერმანიისაგან ფართო ნეიტრალური ზოლითაა გამოყოფილი, ინგლისისაგან სრუტით. საფრანგეთისა და ინგლისის დამოკიდებულება გერმანიისადმი სრულიად სხვადასხვაა.

ინგლისის ჰეგემონიისათვის აუცილებელია, რომ ევროპის კონტინენტზე ძალთა თანასწორობა შენარჩუნებული იქნას. რაც შეეხება საფრანგეთს, მისი ხურვილია არ დაუშვას გერმანიის ქცევა მსოფლიო მნიშვნელობის სახელმწიფოდ. ევროპაში მისი ჰეგემონიისათვის კი აუცილებელია რეინის მარცხენა სანაპიროს მის ხელში გადასვლა.

ამრიგად, ბრიტანეთისა და საფრანგეთის დიპლომატიებს შორის, მყარი თანხმობა ვერასოდეს ვერ მიიღწევა. არც ინგლისში, არც ამერიკაში და არც იტალიაში, რა თქმა უნდა, ვერც ერთ სახელმწიფო მოღვაწეს ვერ ნახავთ, რომელიც გერმანიის მომხრე იყოს; ყოველი ინგლისელი სახელმწიფო მოღვაწე, უპირველეს ყოვლისა ინგლისელია. იგივე ითქმის ამერიკელზე და იტალიელზეც.

ამიტომ ის, ვინც იმედოვნებს ამ ქვეყნებში პროგერმანულად განწყობილ სახელმწიფო მოღვაწის პოვნას ან ვირია ან გამყიდველი.

არაუისთვის საიდუმლოს არ წარმოადგენს, რომ საფრანგეთი გერმანიის დაუძინებელი მტერია.

ინგლისს არ სურს, რომ გერმანია მსოფლიო სახელმწიფო იყოს, საფრანგეთს კი სურს, რომ გერმანია საერთოდ არ იყოს სახელმწიფო. ამჟამად ჩვენ ბრძოლა გვიწევს არა მსოფლიო სახელმწიფოდ ქცევისათვის, არამედ ჩვენი სამშობლოს არსებობისათვის, ჩვენი გაერთიანებისათვის, ჩვენი შეილებისათვის პურის მოსაპოვებლად. ამიტომ ნებისთ თუ უნებლიეთ ინგლისსა და იტალიას უნდა მივაპყროთ ჩვენი ყურადღება.

იტალიის მომავალი ხმელთაშუა ზღვის აუზში განვითარებულ მოვლენებზე იქნება დამოკიდებული. დიდ ომში ჩაბმით იტალია საფრანგეთის გაფართოებაზე კი არ ზრუნავდა, არამედ ადრიატიკის სანაპიროზე თავისი მტრისთვის სასიკვდილო დარტყმის მიყენება სურდა.

ახლა განვიხილოთ საკითხი: რომელი დიდი სახელმწიფო მოისურვებს დღევანდელ მდგომარეობაში მყოფი გერმანიის მოკავშირეობას?

არა! არც ერთი სახელმწიფო, რომელსაც ღირსების გრძნობა გააჩნია, დღევანდელ გერმანიას მოკავშირედ არ გაიხდის.

ჩვენს წინააღმდეგ ძლიერი ბლოკი მხოლოდ იმიტომაა ჩამოყალიბებული, რომ მოკავშირედ არ ვარგებართ.

ასეთი მდგომარეობა ხელს აძლევს მხოლოდ საერთაშორისო ებრაულ ფინანსურ ჯგუფებს. ებრაელ ფინანსისტებს, ინგლისის სახელმწიფოს მსგავსად, მარტო გერმანიის სახელმწიფოს ეკონომიკური დაქვეითება კი არ სურთ, არამედ მისი პოლიტიკური დამონებაც. ამიტომ არის, რომ ებრაელები გერმანიის განადგურებისათვის აგიტაციას ეწევიან.

ებრაელთა სურვილი ნათელია:

მონდეს გერმანიის ბოლშევიზაცია - აი, ებრაელთა მიერ მსოფლიოს დაპყრობის გეგმის პირველი ეტაპი.

მაგრამ ინგლისსა და იტალიაში სოლიდური სახელმწიფო მოღვაწეები და ებრაელ ფინანსისტთა ჯგუფები, ხშირად მკვეთრად უპირისპირდებიან ერთმანეთს. სამაგიეროდ, საფრანგეთში, ებრაელი საქმოსნები და შოენინისტურად განწყობილი სახელმწიფო მოღვაწეები შეხმატკბილებულად მოქმედებენ, რაც დიდი ხიფათს უმზადებს გერმანიას.

აი, ამიტომაა საფრანგეთი გერმანიის ყველაზე საშიში მტერი.

ბუნებრივია ნაციონალ-სოციალისტებს ძალზე უძნელდებათ ინგლისის წარმოდგენა თავიანთი მოკავშირის როლში. ჩვენმა ებრაულმა პრესამ შეძლო გერმანელთა ზიზღის კონცენტრირება და მიმართვა ინგლისის მხარეს. ბევრი გაბრიყვებული გერმანელი პროტესტს გამოთქვამს დაკარგული ტერიტორიების გამო, მოითხოვს მათ უკან დაბრუნებას და ჩვენი ფლოტის ხელახლა შექმნას. ამით მშვენიერი კოზირი მიეცათ ებრაელებს, რომლებმაც საპასუხოდ ანტიგერმანული კამპანია გააჩაღეს ბრიტანულ პრესაში. ჩვენმა „ტეკვიანმა პოლიტიკოსებმა“ ერთხელ და სამუდამოდ უნდა შეიგონ, რომ გერმანიის მიზანი არ არის საზღვაო სახელმწიფოდ ქცევა. ჯერ კიდევ დიდი ომის დაწყებამდე ნათელი იყო, რომ აქეთკენ სწრაფვა არ შეიძლებოდა, ვიდრე კონტინენტზე არ მოვაგვარებდით ჩვენს საქმეებს. ასეთი სიბრძნევე პოლიტიკაში დანაშაულად უნდა შეფასდეს. მე მინდა მიგითითოთ ერთ მიზანზე, რომელსაც ეშმაკურად იყენებენ ებრაელები, სახელდობრ სამსრეთ ტიროლზე.

ებრაელებსა და ჰაბსბურგთა მომხრე ავსტრიელ ლეგიტიმისტებს არ სურს ავსტრო-გერმანული კავშირის გაფორმება, რადგან დროთა განმავლობაში ამაღ

შეიძლება ამ სახელმწიფოთა გაერთიანება გამოიწვიოს.

ამ ელემენტებს სამხრეთ ტიროლის ბედი და სიყვარული კი არ აღაპარაკებთ, არამედ სურთ ხელი შეუშალონ გერმანიის იტალიასთან დაახლოებას.

რაც შეეხება სამხრეთ ტიროლს!

მე, ერთ-ერთი იმათაგანი ვარ, ვინც 1914-1918 წლებში სამხრეთ ტიროლს იარაღით ხელში იცავდა.

როდესაც ებრძოდი, მე მსურდა ამ მხარის ჩემი სამშობლოსათვის შენარჩუნება. სამხრეთი ტიროლი ჩვენმა ქვეყანამ ვენელი დიპლომატების ლაქლაქით კი არ მოიპოვა, არამედ იარაღით და ისევ იარაღით დაიცავს მას.

და ხაერთოდ, უნდა გვახსოვდეს, რომ დაკარგული ტერიტორიები ერთა ლიგის კონფერენციებით კი არ ბრუნდება, არამედ იარაღის ძალით.

ყველაზე სამარცხეინო ისაა, რომ ასეთ კონფერენციებზე „მოლაყბე“ ბატონებს, თავდად არ სჯერათ, რომ სიტყვიერი პროტესტებით რაიმეს მიიღწევენ. იციან რომ უსარგებლოა მათი სიტყვები და მაინც ლაპარაკობენ.

მაგრამ ყოველი იმას აკეთებს, რაც ბედისაგან უწერია – ერთნი ლაყობენ, სხვანი იბრძვიან.

* * *

თუ გერმანელ ვერს სურს ბოლო მოუღოს იმ დაცემას, რაც ვეროპას ემუქრება, ყველაფერი უნდა გააკეთოს იმისათვის, რომ თავის წინააღმდეგ არ აიძულდროს მთელი მსოფლიო. მან კარგად უნდა გამოარჩიოს ვინაა მისი უბოროტესი მტერი და გაანადგუროს იგი.

თუ ასე მოიქცევა, გერმანია ახმაგად გაიმარჯვებს.

გერმანია ჰაბსბურგთა იმპერიულ გვამთან კავშირის ფანტასტიკურმა იდეამ დალუპა.

ჩვენს დღეებში ასევე დამლუპველი შეიძლება აღმოჩნდეს საგარეო პოლიტიკის ცრუ იდეებით გატაცებაც.

1919 წელს, როდესაც გერმანელი ერი შეურაცხვეს საზავო ხელშეკრულებით, გაჩნდა იმედი, რომ ეს იმპულსს მისცემდა ქვეყანას აღმდგარყო თავისი თავისუფლების დასაცავად.

ისტორიამ იცის ასეთი მაგალითები, როცა საზავო პირობებით შეურაცხყოფილი დამარცხებული მხარე, საბრძოლველად იწყებს შუადებას.

როგორ ბევრი რამის გაკეთება შეიძლებოდა ვერსალის ხელშეკრულებიდან!

ამ დოკუმენტის ყოველი პუნქტი გახურებული შანთით უნდა ამოგვიტყვიყრა ერის ტვინში, რაც ზიზღით აღავსებდა და საბრძოლველად შემართავდა სამოც მილიონ ადამიანს, კაცსაც და ქალსაც და ამ მასას ერთხმად აღმოხდებოდა მოწოდება:

.. იარაღისაკენ!

მაგრამ ეს დიდებული შანისი ხელიდან იქნა გაშვებული და გერმანიის განთავისუფლებისათვის არაფერი არ გააკეთებულა.

ეს იმიტომ მოხდა, რომ არავინ არ დაფიქრებულა იმაზე, თუ როგორი ქვეყანა უნდა გამხდარიყო მომავალში გერმანია.

ახლა ისეთ მდგომარეობაში ვიმყოფებით, რომ ჩვენთან მოკავშირეობის სურვილსაც კი არავინ გამოთქვამს და ასე გაგრძელდება, ვიდრე მთავრობას და ხალხს ერთი აზრი -- გერმანიის თავისუფლებისათვის ბრძოლა არ გააერთიანებს.

მოწოდებანი ფლოტის აღდგინისაკენ, დაკარგული ტერიტორიების დაბრუნებისაკენ და ა.შ. არავის არ სჭირდება. ამ ხალხს ავიწყდება ერთი მთავარი პრინციპი:

რასაც აკეთებ, კარგად გააკეთე.

როდესაც ჩვენი ხალხის რისხვას ერთდროულად ხუთი, ხანდახან კი ათი მტრის წინააღმდეგ მიმართავ, ამით ხელიდან უშვებ შეხამებლობას სასიკვდილო დარტყმა მიიყენო ყველაზე ვერაგ და საშიშ მტერს, რომელიც ამ ვითარებით სარგებლობს და ხელიდან ვისხლტება.

ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის მისიაა მიაჩვიოს ხალხი ყურადღება არ მიაქციოს წვრილმანებს და მთელი თავისი ძალისხმევა დიდი მიზნისაკენ წარმართოს. ეს მიზანი ჩვენი სამშობლოს არსებობისათვის ბრძოლაა და ჩვენ მხოლოდ ერთი მტერი გვყავს, ის, ვინც ამ ამოცანის გადაწყვეტაში გვიშლის ხელს.

გერმანიას არ აქვს უფლება დაიჩივლოს მის მიმართ სხვათა დამოკიდებულების გამო, ვიდრე არ დასჯის იმ დამნაშავეებს, რომლებმაც გაჭყიდეს საკუთარი სამშობლო.

იტალიელი ფაშისტების მიერ ებრაელთა წინააღმდეგ გაჩაღებული ბრძოლა -- საუკეთესო დადასტურებაა ამ ელემენტის წინააღმდეგ ჩასატარებელი ღონისძიებების აუცილებლობისა.

იტალიამ მოსპო ყველა საიდუმლო გაერთიანება, ხელში აიღო პრესაზე კონტროლი და თავი მოჰკვეთა ინტერნაციონალურ მარქსიზმს.

ინგლისში სულ სხვაგვარი მდგომარეობაა იქ ებრაელებს ხელთ უპყრიათ „თავისუფალი დემოკრატია“ და ამ მხრივ გაველენას ახდენენ საზოგადოებრივ აზრზე. თვით თავისუფალ ინგლისშიც კი მიმდინარეობს ბრძოლა ბრიტანეთის სახელმწიფოს ინტერესებსა და ებრაელთა შორის, რომლებსაც საკუთარი დიქტატურის დამყარება სურთ.

ინგლისში ბრიტანული და ებრაული ელემენტების დაპირისპირება, დიდი ომის შემდეგ, პირველად იაპონიის საკითხთან მიმართებაში გამოიყვანა.

ომის დამთავრებისთანავე, ამერიკასა და იაპონიას შორის ძველმა უთანხმოებებმა იჩინეს თავი.

ამერიკის ეკონომიკურმა და პოლიტიკურმა დაწინაურებამ შური აღძრა. ამიტომ სრულიად გასაკებია ინგლისის შემოფოთება იმის გამო, რომ პრინციპს „დიდი ბრიტანეთი ზღვათა მეუფეა“, შეიძლება სხვა პრინციპი -- „ოკეანეები ამერიკისაა“

დაპირისპირებოდა. ზუსტად ისევე, როგორც გერმანიის განადგურება ინგლისს კი არა, ებრაელობას აწყობდა, ასევე იყო ამ შემთხვევაშიც, იაპონიის განადგურება ისევე ებრაელებს აძლევდა ხელს.

ამრიგად, როგორც კი ბრიტანეთს თავისი მდგომარეობის გამო, ძალთა მაქსიმალური დაძაბვა უხდება, ებრაელობა თავის მხრივ ემზადება მსოფლიოს დასაპყრობად.

ებრაელმა ბრწყინვალედ იცის, თავისი ათასწლოვანი პარაზიტული არსებობის შემდეგ, მას ძალუძს არსებული ევროპული სახელმწიფოების შიგნიდან აუფეთქება და ევროპის ხალხთა საბრალოდ, უკანონოდ და უჯიშოდ მოდგმად ქცევა.

ამგვარ რამეს ის ვერასდროს ვერ გაუკეთებს იაპონიას, რომელიც ერთიანად ნაციონალიზმის სულითაა გაუღუნთილი.

ამიტომ ამხედრებენ ებრაელები სხვა ხალხებს იაპონიის წინააღმდეგ ზუსტად ისევე, როგორც ამას გერმანიის წინააღმდეგ შერებოდნენ.

ვიდრე ბრიტანელი დიპლომატები ეცდებიან იაპონიასთან სამოკავშირეო ხელშეკრულების დადებას, ინგლისის ებრაული პრესა არ შეწყვეტს ანტიიაპონურ კამპანიას და დემოკრატიული ლოზუნგის ყვირილს – ძირს იაპონური მილიტარიზმი და იმპერიალიზმი!

ამრიგად, ებრაელები ამჟამად ინგლისში მუამბოზენი არიან.

ამიტომ ინგლისშიც გაჩაღდება ბრძოლა ებრაელების წინააღმდეგ.

12

აღმოსავლური პოლიტიკა

ჩვენი ნაციონალური სახელმწიფოს საგარეო პოლიტიკის უმთავრესი პრინციპია ამ სახელმწიფოს შემქმნელი რასის შენარჩუნება, მოსახლეობისა და მისი ნაშატიის პროპორციულობის უზრუნველყოფა მის მიერ დაკავებულ ტერიტორიასთან და მიწის ხარისხთან შეფარდებით.

სახელმწიფოს არსებობის უმთავრესი პირობაა მოსახლეობის მიწით უზრუნველყოფა, თუ გერმანიას არ ექნა მისთვის საჭირო მიწის რაოდენობა, იგი ვერ იქცევა მსოფლიო სახელმწიფოდ.

რამდენიმე უკანასკნელი საუკუნის განმავლობაში ჩვენი ხალხის საგარეო პოლიტიკა მნიშვნელოვან როლს თამაშობდა მსოფლიო ისტორიაში და იმ დროს, როდესაც მსოფლიო ომი გაჩაღდა, გერმანია ლამის მსოფლიო მნიშვნელობის სახელმწიფო იყო. მე ვამბობ ლამის, რადგან ასეთ სახელმწიფოდ ქცევისათვის მას ზოგი რამ აკლდა.

გერმანიას იმ პროპორციულობის დაცვასათვის რომ უზრუნა, რომელზედაც ზემოთ მოგახსენეთ, იგი აუცილებლად მოიგებდა ომს.

დღეისათვის გერმანია, რომ მსოფლიო მნიშვნელობის სახელმწიფო არაა, ეს ყველასათვის ნათელია. ტერიტორიული თვალსაზრისით ხომ საერთოდ ვერ შეედრება სხვა სახელმწიფოებს.

მე არაფერს ვამბობ ინგლისზე, რადგან მისი საკუთარი ტერიტორია მხოლოდ იმპერიის დედაქალაქია, დანარჩენი დედაქალაქის ერთი მეოთხედი – კოლონიები.

მაგრამ თუ თვალს გადავავლებთ ამერიკის, რუსეთისა და ჩინეთის კოლოსალურ ტერიტორიებს, დავინახაუთ, რომ ისინი ათჯერ აღემატებიან ჩვენს ქვეყანას. საფრანგეთიც დიდი სახელმწიფოების რიცხვში ითვლება. თუ მან ასეთივე წარმატებით განახორციელა თავისი საგარეო პოლიტიკა მალე საფრანგეთის ხელში რეინიდან კონგომდე გადაჭიმული უზარმაზარი ტერიტორია გადავა. მაგრამ ვიღებ რა მხედველობაში მის კოლონიურ პოლიტიკას, ფიქრობ, რომ საფრანგეთის მოსახლეობა მალე დაჰკარგავს სისხლის სიწმინდეს.

ჩვენი პოლიტიკა, უცხო სისხლის გადასხმით ჩვენი ერის გაძლიერებას არ ითვალისწინებს.

გერმანიის პოლიტიკის ერთ-ერთი უდიდესი წარმატება პრუსიის სახელმწიფოსა და ბრწყინვალე არმიის შექმნა იყო.

ინდივიდუალური მიმდინარეობებით დაქსაქსული გერმანელი ერი პრუსიელად იქცა. ინდივიდუალური მიმდინარეობებით დაქსაქსული გერმანული ერი პრუსიულმა არმიამ შეჰკრა. სამხედრო წვრთნამ მთელს ერზე სასიკეთო გავლენა მოახდინა.

მაგრამ ისევე სადღეისო პრობლემებს მიუებრუნდეთ.

ჩვენი ქვეყნის 1914 წლის საზღვრების აღდგენის მოთხოვნა პოლიტიკური უგუნურება იქნება. ასეთი მოთხოვნა აკვიმხედრებს სხვა ქვეყნებს.

ნუ დაგვაიწყდება, რომ გერმანიის დაცემამ, მოკავშირე სახელმწიფოებს დიდი სარგებლობა მოუტანა. ჩვენმა დამარცხებამ ბოლო მოუღო მათ შურს და შიშს გერმანიის სახელმწიფოს მიმართ. ისინი ფიქრობენ რომ ჩვენი დანაწევრება გერმანიას ხელს შეუშლის კვლავ გაძლიერებაში.

1914 წლის საზღვრებს არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს ჩვენი მომავლისათვის. ამ საზღვრებს არასდროს არ უზრუნველყვიათ ჩვენი თავდაცვისუნარიანობა და ვერც მომავალში შეძლებენ ამას. ეს საზღვრები გერმანიას ვერ მოუტანს შინაგან სოლიდარობას და ვერც სურსათით უზრუნველყოფს. წმინდა სამხედრო თვალსაზრისით, სხვა სახელმწიფოებთან, უფრო სწორად, დიდ სახელმწიფოებთან სტრატეგიულ დაპირიპირებასაც ვერ გაგიუმჯობესებს: მანძილი ინგლისამდე ვერ შემოკლდება; ჩვენი ტერიტორიაც ამერიკის ხელა ვერაფრით ვერ გახდება, რისი მეოხებითაც საფრანგეთის თავის მნიშვნელობას დაჰკარგავდა.

სამაგიეროდ ერთი რამ აშკარაა.

ჩვენი სახელმწიფოს 1914 წლის საზღვრებში აღდგენის ყოველგვარი ცდა,

თუკინდ წარმატებულიც, მხოლოდ ზედმეტ სისხლისღვრას მოგვიტანს.

ამიტომ ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობის ამოცანაა გერმანელი ერი განმტკიცდეს იმ ტერიტორიებზე, რომელიც მას ეკუთვნის.

როდესაც ჩვენ ვერბაში ახალ გერმანულ ტერიტორიებზე ვლაპარაკობთ, უპირველეს ყოვლისა ვგულისხმობთ რუსეთს და მის მეზობელ ქვეყნებს. აქეთ თაყვად ბედისწერა გვკარნახობს გზას.

როდესაც ბედმა რუსეთის სახელმწიფო ბოლშევიზმს ჩაუგდო ხელში, მან რუს ხალხს, ოდესღაც ამ სახელმწიფოს შემქმნელი ინტელიგენცია მოუსპო.

რუსეთი თავის სახელმწიფოებრიობას სლავური რასის შესაძლებლობებს კი არ უნდა უმაღლოდეს, არამედ გერმანულ ელემენტს. ეს გერმანული ელემენტი ამჟამად მოლიანად განადგურებული ან განდევნილია რუსეთიდან.

მათი ადგილი ებრაელებმა დაიჭირეს.

ებრაელებმა ისე საფუძვლიანად იგდეს ხელთ რუსეთი, რომ იგი მარტო საკუთარი ძალებით ვერ შეძლებს ამ უღლის გადაგდებას.

უზარმაზარი ქვეყანა მომწიფებულია გასანადგურებლად და ებრაელთა ხელისუფლების დასასრული, რუსეთის დასასრულიც იქნება.

ჩვენი ნაციონალური პოლიტიკა ძალიანაც არ მოსწონთ ებრაელებს.

თავიანთი არგუმენტაციისათვის ხშირად იყენებენ ბისმარკს, აქაოდა ასეთმა ბრძენმა, კეთილი ურთიერთობები შეინარჩუნა რუსეთთანო. ეს მართლაც უდავოა, მაგრამ მათ აეიწყლებათ, რომ ბისმარკი უდიდეს მნიშვნელობას ანიჭებდა იტალიასთან ურთიერთობას და ამ უკანასკნელთან კავშირიც კი შეკრა, რათა ბოლო მოეღო ავსტრიისათვის.

რატომ არ უნდა გავაგრძელოთ იგივე პოლიტიკა დღეს?

შეუძლიათ გვიპასუხონ, რომ დღევანდელი იტალია ის იტალია აღარაა.

კარგი. მაგრამ ნება მიბოძეთ შევნიშნო, რომ არც დღევანდელი რუსეთია ის ძველი რუსეთი. ამიტომ, საჭიროა დავფიქრდეთ იმაზე თუ რას მოიმიქმედებდა ბისმარკი ახლა?

პასუხი სრულიად მარტივია.

ბისმარკი არასდროს არ შეკრავდა კავშირს გასაწირავად გამზადებულ ქვეყანასთან. ამრიგად, რასაც ადრე სარგებლობა შეიძლება მოგტანა, დღეს გვაენებს.

1920-1921 წლებში შეიქმნა ახალი მოძრაობა: „ჩაგრულ ხალხთა ასოციაცია“.

ამ მოძრაობაში ძირითადად გაერთიანდნენ ბალკანეთის სახელმწიფოების წარმომადგენლები, ინდოელები და ევკვიპტელები. ამ ასოციაციაში რამდენიმე მალემრწმენი გერმანელიც შევიდა.

მე მესმის გულუბრყვილო იმედები იმ გერმანელებისა, რომლებიც ფიქრობენ, რომ ინდოეთის დაკარგვა ინგლისს დაასუსტებს.

ინდოეთი ძალზე საჭიროა ინგლისისათვის და ვინც იცნობს ანგლოსაქსების ხასიათს, ვერ დაუშვებს იმის გაფიქრებასაც კი, რომ ინგლისი ამ კოლონიას

დაიმობს. ინგლისი არასდროს არ გაუშვებს ხელიდან ინდოეთს, თუ თავად მის აღმინისტრაციულ მექანიზმში არ მოხდა აფეთქება. ინდოელთა აჯანყებები, თავისთავად არაფერ შედეგს არ გამოიღებს. ჩვენ, გერმანელებმა საკუთარ თავზე ვიწვინეთ თუ რა მხელია ინგლისელებთან ბრძოლა.

მე, როგორც გერმანელს, ბევრად მირჩენია ინდოეთი ინგლისის ხელში იყოს, ვიდრე რომელიმე სხვა სახელმწიფომ გაიხადოს კოლონიად.

რაც შეეხება ეგვიპტის ინგლისისაგან თავის დაღწევას, ესეც უნიადაგო ოცნებაა. მაგრამ მიუბრუნდეთ ისევ რუსეთს.

რუსეთის ამჟამინდელ მმართველებს არა აქვთ განზრახული რომელიმე კავშირში მონაწილეობა. ჩვენ არასდროს არ უნდა დაგვაღიწვედეს, რომ ისინი ბედის მსყერ განებივრებული სიხლიანი დამნაშავენი არიან.

ამ დამნაშავეებმა დაშალეს დიდი სახელმწიფო, მოსპეს მოსახლეობის საუკეთესო ნაწილი და უკვე საკმაო ხანია საკუთარი ტირანია დაამყარეს.

ჩვენ არ უნდა დაევიწყოთ ისიც, რომ საერთაშორისო ებრაელობა, რომელსაც ხელთ უჭერია რუსეთი, გერმანიას მომავალ მოკავშირედ კი არ ხაზავს, არამედ ქვეყნად, რომელიც ძალე უნდა ჩაუგდონ ხელში ბოლშევიკებს. რუსეთზე დატეხილი უბედურება ახლა გერმანიას ემუქრება.

გერმანია ბოლშევიზმის მეორე მიზანია. ამიტომ, ჩვენის მხრივ, რუსეთთან მოკავშირეობის ძიება უგუნურება იქნება. გულწრფელად ვაღიარებ, რომ ომამდეც უკეთესად მიმაჩნდა თუ გერმანია უარს იტყოდა თავის სულელურ საზღვაო გემებზე, შეიკერებოდა ინგლისს და რუსეთის წინააღმდეგ ომში ჩაებმებოდა, რომელიც მას ევროპაში ტერიტორიების გაფართოებას მოუტანდა.

მე არ შემიძლია დაევიწყო ის გამუდმებული საეხედური შეურაცხყოფანი, რომელსაც პანსლავური რუსეთი გერმანიას აყენებდა. ვერ ვივიწყებ გამუდმებულ საცდელ მობილიზაციებს, რომლებიც აღიზიანებდა გერმანიას. ვერ ვივიწყებ რუსეთის საზოგადოებრიობის მტრულ განწყობილებას გერმანიისადმი და ვერც იმას, რომ რუსული პრესა ყოველთვის მხარს უჭერდა საფრანგეთს და არა გერმანიას.

მაგრამ დიდი ომის წინ იყო კიდევ ერთი ალტერნატივა: შეგვეძლო რუსეთი დაგვეყოლებინა და ინგლისის წინააღმდეგ აკვემხედრებინა.

დიდი სახელმწიფოების დღევანდელი თანხმობა გამაფრთხილებელი სიგნალი უნდა იყოს ჩვენთვის, რომელმაც გერმანია მთელემარე მდგომარეობიდან უნდა გამოიყვანოს, დაანახოს მწარე სინამდვილე და უჩვენოს ის გზა, რომელიც ძველთაძველ სახელმწიფოს აყვავებას მოუტანს.

თუ ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო, მისი ბელადის მსგავსად, უკუაგდებს ყველა ილუზიას და მიიღებს სწორ გადაწყვეტილებას, 1918 წლის კატასტროფა არამარტო დაევიწყებული იქნება, არამედ ქვეყანას ღვთის წყალობად მოიწვევება, რადგან ჩვენ შევძლებთ გვეორდეს ის, რაც დღეს ინგლისს გააჩნია და ისიც, რაც რუსეთს ჰქონდა. გერმანიის გზა ნათელია.

მან არასდროს არ უნდა დაუშვას ორი კონტინენტური დიდი სახელმწიფოს გაჩენა. მან ისე უნდა მოაწყოს და დაიცვას თავისი საზღვრები, რომ აღარაფრის ემინოდეს.

ინგლისთან და იტალიასთან ჩვენი კავშირი, რუსეთთან კავშირისაგან განსხვავებით, საშუალებას გვაძლევს თავიდან ავიცილოთ დიდი ომის საშიშროება. საფრანგეთს ეს ამბავი დიდად არ გაახარებს, მაგრამ ვერც ხელს შეგვიშლის. ეს ყველაფერი საშუალებას მოგვცემს მშვიდად ვეზადოთ საფრანგეთთან დაკავშირებული პრობლემების გადასაჭრელად.

უფრო მეტიც, ჩვენი კავშირი ავტომატურად ააფეთქებს მცირე ანტანტას, იზოლაციაში მოაქცევს საფრანგეთს და ევროპულის საქმეების მართვის სადაკეებს ინგლისს, გერმანიას და იტალიას ჩაუგდებს ხელში.

შესაძლებელია ასეთმა კავშირმა, თავად გერმანიაში, ჩვენი ერის მტრები ააყუელოს, მაგრამ დროა საზოგადოებრივი აზრი შევაჩვიოთ ებრაული ზეგაულებისაგან თავის დაღწევას.

13

ისტორიის სამსჯავროზე

1922-1923 წლების ზამთარში აშკარა გახდა, რომ საფრანგეთი ისევ თავისი ძველი მიზნისაკენ ისწრაფოდა. საფრანგეთის პროგრამა ასეთი იყო — დაეხლიჩა გერმანია რამდენიმე პატარა სახელმწიფოდ. ეს ადასტურებდა, რომ შოვინისტური საფრანგეთი მსოფლიო ებრაელობის ვასალად ქცეულიყო.

მართალია, 1918 წელს გერმანია რევოლუციის გამო დამარცხდა, მაგრამ იმ დროს მისი ჯარები მტრის ტერიტორიაზე იდგნენ. საფრანგეთის ამოცანა იყო გერმანიის ჯარებს დაეტოვებინათ, როგორც საფრანგეთის, ისე ბელგიის საზღვრები. სანამ ეს არ მოხდებოდა, მას ფიქრიც კი არ შეეძლო რაიმე წარმატებების შესახებ და სასწრაფოდ დაზავება ესაჭიროებოდა.

კლემანსოს დეკლარაციამ, რომ ზაეს იგი ომის გაგრძელებლად განიხილაეს, დიდი მნიშვნელობა შეიძინა. სანამ გერმანიისა და საფრანგეთის მუდმივ კონფლიქტში, ჩვენ აგრესიისაგან თავდამცველი მხარე ვიქნებით, ვერავითარ თვალსაჩინო დადებით შედეგს ვერ მივაღწევთ.

გერმანიამ ერთხელ და სამუდამოდ უნდა შეიგნოს, რომ პასიური დაცვისათვის დასაკარგი დრო არა აქვს.

ჩვენ საფრანგეთთან გადამწყვეტი ანგარიშსწორებისათვის უნდა ვეზადოთ.

1922 წლის დეკემბერში ურთიერთობა საფრანგეთსა და გერმანიას შორის ისევ

გამწვავდა. საფრანგეთმა ზომების მიღება გადაწყვიტა და რურის ოკუპაციით შეეცადა ხერხემალში გადაეტეხა გერმანიის ეკონომიკა, რაც მისი აზრით ქაოსურ მდგომარეობას შექმნიდა ქვეყანაში.

რურის ოკუპაციამ გერმანიას მისცა შანსი, რათა ბოლო მოეღო შექმნილი მდგომარეობისათვის.

საფრანგეთის ამ საქციელმა ინგლისი გააღიზიანა, რომელიც ყველაფერს ცივი გონებით და ანგარიშაზიანობით უყურებდა; რურის ქვანახშირის საბადოების ოკუპაცია, მას ომის შედეგებით მიღებულ უპირატესობას ხელიდან აცლიდა.

იტალიაც საფრანგეთის წინააღმდეგ აღსდგა და მოკავშირეთა ვარდისფერი მეგობრობა, სიძულვილმა შეცვალა. გერმანიამ ეს მდგომარეობა მხოლოდ იმიტომ ვერ გამოიყენა, რომ ქვეყნის სათავეში ენვერ-ფაშა კი არ იდგა, არამედ კანცლერი კუნო. 1923 წლის მდგომარეობა ძალზე დაემსგავსა 1918 წლისას. მარქსისტული შხაში ძალიან ღრმად შეჭრილიყო ერის სხეულში. მე მიმაჩნდა, რომ ნაციონალური მთავრობის უპირველესი ვალი იყო ეპოვნა ძალები, რომლებიც შეძლებდნენ მარქსიზმის განადგურებას და სრული თავისუფლება მიეცა მათთვის. მაგრამ ეს არ გაკეთდა, რითაც გერმანულმა ბურჟუაზიამ თვითმკვლელობა ჩაიდინა.

იმ წლებში, მე ალტაცებით ვადეუნებდი თვალს, ალპების გადაღმა, დიდი ადამიანის საქმიანობას. მუსოლინისთან შედარებით ჩვენი სახელმწიფო მოღვაწეები ჯუჯებს ჰგავდნენ. ასეთი ხალხით ახალი ომის წამოწყება, რა თქმა უნდა, სისულელე იქნებოდა.

როდესაც მარქსისტების გასახარად, საყოველთაო გაფიცვა დაიწყო, ბატონ კუნოს თითოეული გერმანელისაგან დამატებით კიდევ ორი საათის მუშაობა უნდა მოეთხოვა, რითაც აჩვენებდა ყველას, რომ ერის თავისუფლება მხოლოდ მსხვერპლის ფასად მოიპოვება.

მაგრამ ამის ნაცვლად, მან გაფიცვა წაახალისა და წითელმა ტურებმაც მყისვე წამოაწყვეს თავები. დამფრთხალმა კუნომ უკან დაიხია და გერმანიამ დაკარგული იმედის ფასად, კიდევ ერთი მწარე გაკეთილი იწვნია.

ისლა დამრჩენია, რომ ეს წიგნი ჩემი, 1924 წლის მაისში გამოსვლისას წარმოთქმული სიტყვებით დაეამთავრო:

თუმც ამ სახელმწიფოს მკაცრ მსაჯულთ ძალუძთ ჩვენს ქმედებათა განსჯა-გაკიცხვით გაბედნიერდნენ, მაგრამ ისტორია – უმაღლესი სამართლიანობის დიდი ღვთაება, მოწყალე ღიმილით გააუქმებს ამ განაჩენს და დაგვიხსნის ნაცილისაგან.

სარჩევი

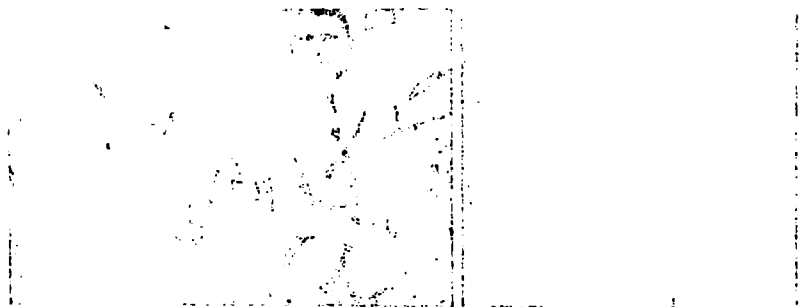
პირველი ნაწილი

ჩემი სამშობლო	8
ვენა	4
ავსტრია და გერმანელები	10
მიუნხენი	10
მსოფლიო ომი	18
რევოლუცია	30
ჩემი პოლიტიკური ცხოვრების დასაწყისი	23
გერმანიის მუშათა პარტია	26
დაცემის ნიშნები	27
ერი და რასა	30
ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის დაბადება	32

მეორე ნაწილი

მარქსიზმის, რასის და სახელმწიფოს შესახებ	37
სახელმწიფო და ხალხი	39
„მოქალაქეების“ და „ქვეშევრდომების“ შესახებ	41
ბრძოლის დასაწყისი	42
ბრძოლა წითლებთან	44
ბელადი და მოძრაობა	48
ფედერალიზმის შესახებ	49
აგტაციური მუშაობა და ორგანიზაციული მუშაობა	62
მოიერიშეთა ორგანიზაციის როლის შესახებ	53
მუშათა კავშირები	57
ომისშემდგომი გერმანიის სამოკავშირეო პოლიტიკა	69
აღმოსავლური პოლიტიკა	85
ინტორიის სამსჯავროზე	89

გამომცემელი ვაჟა ჭუნთელია
რედაქტორი კოტე ჩოგოვაძე
კორექტორი მარინა არღია

ბიტლერმა „ჩემი ბროლია“ ციხეში დაწერა, სადაც მეგობართა გარემოცვაში არცთუ ისე ცუდად ცხოვრობდა მარჯვნიდან მეორე — მესო, რომელსაც ფიურერი კარნახობდა თავის წიგნს.

1924 წელი — ბიტლერი გამოდის ციხიდან, 16 წელია დარჩენილი მეორე მსოფლიო ომის დაწყებამდე და 21 წელი თვითმკვლელობამდე.